

Felkent zene és dicsőítés

Norman Holmes

A fordítás az alábbi eredeti mű alapján készült:
Anointed Music and Worship
Copyright © by Norman Holmes

Copyright © EPK Debreceni Élet Gyülekezete, 2010.
Minden jog fenntartva. E könyvet vagy annak részleteit
csak a kiadó előzetes írásbeli engedélyével szabad
lemásolni vagy közzétenni.

Az igéket a Károli Gáspár fordítású Bibliából idéztük.
Szent Lélek helyett a Szent Szellem megnevezést használtuk.

Fordította: *Koncz Ilona*

Az eredeti szöveggel összevetette és teológiai
szempontból lektorálta:
Perjesi István lelkipásztor

Helyesírási és stilisztikai lektor: *Szentpétery Éva*

Szerkesztette és tördelte: *Koncz Zoltán*

Felelős kiadó: *Kiss József lelkipásztor*

MPE Debreceni Élet Gyülekezete
4271 Mikepércs, Búzavirág u. 14.
Tel/fax: 52/484-950
www.eletgyulekezet.hu; elet@debrecen.com

ISBN 978-963-88779-2-5

TARTALOMJEGYZÉK

1. A zene megalkotása és erkölcsi megromlása	1
2. A dicsőítés elfogadása és elutasítása	13
3. A zene helyreállítása Dávid által	17
4. Hogyan imádjuk Istent „szellemben”?	29
5. Hogyan imádjuk Istent „igazságban”?	43
6. A kiegyensúlyozott zene és imádat	59
7. A dicsőítésvezetésről	71
8. A repedezések kijavítása	89
9. A Sionhoz vezető úton	111
A/ Függelék	121
B/ Függelék	123

Első fejezet

A zene megalkotása és erkölcsi megromlása

MIÉRT TEREMTETTE ISTEN A ZENÉT?

Amikor Isten mindent megalkotott, akkor teremtette a zenét is. Ennek egyik nyilvánvaló bizonyítéka az, hogy az Úr teremtette az első hangszereket. Az ember énekel, füttyül, tapsol, mert Isten a megfelelő hangszereket bennünk helyezte el. A madarak és az állatok is zenélnek, mert Isten velük együtt teremtett hangszereket és tehetséget. Világszerte mindenhol – az égen, és a tengerekben is – az élő teremtmények zenével töltik be bolygónkat.

Isten azért teremtette a zenét, hogy a kommunikáció eszköze vagy csatornája legyen. Egy zenész úgy kombinálja a hangokat, hogy énekével egy üzenetet közvetít. Hasonlóképpen egy festőművész úgy tudja a színeket kombinálni, hogy a képen keresztül fejezi ki mondanivalóját. A zene erőteljes közvetítő eszköz, melynek üzenete az embert teljes lényében: *szellemében, lelkében és testében* meg tudja érinteni.

A ZENE EGY SZELLEMI CSATORNA

Az istenes zene fel tudja éleszteni és fel tudja szabadítani a Szent Szellem mozgását a szívünkben (vagy szellemünkben). Az 1Sám. 16:23-ban olvasunk arról, hogy Dávid olyan kenettel játszott a hárfán, hogy elűzte a Saul királyt rabságban tartó gonosz szellemet. A zene segíti a Szent Szellem ajándékainak, mint például a próféciának a kiadását is (2Kir. 3:15; 1Sám. 10:5 és 1Krn. 25:1). A gyülekezetben különleges áldás a zené-

szek és énekesek számára, amikor a szolgálatuk során a Szent Szellem kiárad és gyógyulást, prófeciákat vagy bűnbánatot hoz.

Eszembe jut egy különleges alkalom, amikor egy hívő ember temetésén szolgáltam zenészként egy kórusal. Csodálatos kenet szállt ránk, miközben a mennyről énekeltünk egy éneket. Úgy tűnt mintha a Szent Szellem hullámai áradtak volna a kezemen keresztül, miközben a hangszeren játszottam és néhányan az énekesek közül látták, hogy Isten dicsősége betöltötte a termet. Isten hatalmas jelenléte olyan bűnbánatot hozott, hogy néhány keményszívű bűnös, aki eljött a temetésre, felugrott, bedugta a fülét és mintegy haláltusában rohant ki a szertartásról. Mások pedig, akik bent maradtak, elkezdtek sírni és a Szent Szellem megváltoztatta az életüket.

Isten azért teremtette a zenét, hogy a Szent Szellem csatornája legyen, viszont ezt Sátán is tudja használni. A pogány vallások a zenét arra használják, hogy a gonosz szellemeket megidézzék. Zenéjük segít felkészíteni egy embert, hogy démoni uralom alá kerüljön és esetenként olyan csodákat tegyen, mint pl. égő parázson járjon anélkül, hogy megsérülne, vagy egy családtag szellemét megidézve jövendöljön.

Ezek mind hasznos leckék számunkra, amikből tanulhatunk, de meg kell értenünk azt is, hogy néha az ellenség arra is felhasználja a zenét, hogy szellemi harcokat hozzon a gyülekezetbe. Erre láttam egy példát, amikor egy szolgálattelévő barátommal egy nagy gyülekezet istentiszteletén vettünk részt. Az alkalom jól kezdődött, és néhány ének után éreztük, hogy az Úr elkezd

feltárni az Ő jelenlétét a gyülekezetben. Azután – körülbelül 15 perccel a dicsőítő szolgálat kezdete után – egy új zenész jött fel az emelvényre. Ahogy átvette az orgonista helyét, azonnal elkezdett megváltozni úgy a zene, mint a szolgálat szellemissége. Az Úr nekem és a barátomnak is ugyanazt a látomást adta; mindketten azt láttuk, hogy a gyülekezetet előzönlötték a démonok az emelvénynek arról az oldaláról, ahol az orgonista játszott. A Szent Szellem mindkettőnknek kijelentette, hogy az új orgonista homoszexuális, aki a zenéje által tisztátalan szellemeket hozott a szolgálatba.

Lehet, hogy azon gondolkozol, vajon hogy jöhettek gonosz szellemek az istentiszteletre, amikor a Szent Szellem már ott volt. Jobban megértjük, ha megnézzük Jób könyvének első részét, ahol Sátán eljött a többi angyallal, hogy megjelenjen Isten előtt a mennyben. Ha a gonosz megállhat Isten trónjánál, akkor az erős gonosz szellemek is részt vehetnek egy istentiszteleten.

Ezt az igazságot látjuk az 1Móz. 15:11-ben is. Azt olvassuk: *„És ragadozó madarak szállának e húsdarabokra, de Ábrám elűzi vala azokat.”* A ragadozó madarak a gonosz szellemeket szimbolizálják. Amikor a Mk. 4:15-ben a madarokról beszélt, az Úr Jézus is a Gonoszt szimbolizálta. Az 1Móz. 15:9-21-ben Ábrámnak el kellett úznie azokat a ragadozó madarakat, amelyek megpróbálták megenni az áldozatot, mielőtt az Úr lejött volna, hogy elfogadja az áldozatot. Hasonlóképpen időnként nekünk is el kell úznunk a gonosz szellemeket, ha megpróbálják tönkretenni a mi dicsőítő és imádó áldozatunkat. Így a mi áldozatunk hibátlan marad, és az Úr elfogadja.

A zene erőteljes szellemi csatorna lehet úgy a jó, mint a gonosz számára, ezért az Úr házában szükségünk van a szellemek megítélésére. Vigyáznunk kell, hogy az ellenség ne tudjon beszivárogni az istentiszteleteinkre, mi pedig tudjunk úgy elmerülni a zenés dicséretben és imádatban, hogy a Szent Szellem ki tudjon áradni és győzelmet hozzon Isten királysága számára!

A ZENE BEFOLYÁSOLJA A LELKÜNKET

A zenét általában arra használják, hogy valamilyen üzenetet közvetítsen a lelkünknek. A különböző muzsikák befolyásolják az érzelmeinket, hogy boldognak, szomorúnak, zavartnak vagy békésnek érezzük magunkat, sőt ezenkívül még más hatásai is vannak. Napóleon, a nagy francia uralkodó azt mondta, hogy „minden művészet között a zenének van a legnagyobb hatása az érzelmeinkre, és ez az a művészet, amire jó, ha a vezetők nagy figyelmet fordítanak”. A nagy német reformátor, Luther Márton azt írta, „ha a szomorút akarjuk megvigasztalni, vagy a boldogot megijeszteni, a kétségbeesettet bátorítani, a büszkét megalázni, a szenvedélyest lecsillapítani, vagy megbékíteni azokat, akik tele vannak gyűlölettel... vajon találhatnánk minderre a zenénél hatékonyabb eszközt?”

A mi Urunk is beszélt erről a Lk. 7:32-ben. Azt mondta, hogy akik befolyásolni akarták Őt és Keresztelő Jánost, olyanok voltak, mint a panaszkodó gyerekek, akik azt mondták: „*Sípolunk néktek, és nem táncoltatok; siralmas énekeket énekeltünk néktek, és nem sírtatok.*” A zene arra való, hogy az embereket befolyásolja. A reklámban többször ismételnék egy fülbemászó éneket, hogy rászedjenek, vásároljuk meg a terméküket. Egy ha-

zafias dal pedig abban támogatja a katonát, hogy büszkén meneteljen és haljon meg a harcban.

Bizonyos cégek felmérést készítettek, hogy megállapítsák, hogyan befolyásolja a zene a vásárlókat a boltokban. Arra a következtetésre jutottak, hogy a lassú, békés zene arra bátorítja a vásárlókat, hogy tovább tartózkodjanak a boltban és többet vásároljanak. Mivelhogy erre rájöttek, ilyen zenét játszanak napközben körülbelül délután 4-ig, hogy növeljék a boltjukban tartózkodók számát. Négy után viszont az emberek elhagyják a munkahelyüket és elkezd túl sok vásárló tartózkodni a boltokban. Ilyenkor a boltokban lecserélik a zenét gyors és kedves dalokra, amelyek bátorítják az embereket, hogy megvásárolják, amiért bejöttek és gyorsan távozzanak, hogy helyet adjanak a többi vásárlónak, akik éppen befelé igyekeznek.

Évekkel ezelőtt Angliában a pszichológusok bebizonyították, hogy a zene nagy mértékben motiválja az embereket a vásárlásra. A *Nature* magazin 1997 novemberi száma beszámol egy borkiállításról, ahol francia és német borokat kínáltak egy áruházban. A bemutató alatt egyformán reklámoztak és állítottak ki négy azonos árú és egyformán édes bort. Viszont felváltva játszottak francia illetve német zenét. Azokon a napokon, amikor a francia zene ment, ötször több francia bort adtak el, amikor viszont a német zenét játszották, kétszer több német bor kelt el. Ennek a felmérésnek az eredménye az, hogy a zene csaknem 1000 százalékbán befolyásolja az ügyfelek vásárlási szokásait.

A zene nemcsak az egyént befolyásolja, hanem embercsoportokat sőt egész nemzeteket is. Bismark, Néme-

tország híres 19. századi egyesítője és vezetője kijelentette, hogy az ország egyesítésekor a zene volt az egyik legfontosabb mozgatóerő. Azt mondta: „Nem a hadseregünk létszáma, hanem a lelkülete tette lehetővé a győzelmet. Pontosan ezért remélem, hogy a jövőben senki nem fogja alábecsülni a zene erejét a bátorság és odaadás területén.” Pláton, a nagy görög filozófus azt írta: „Amikor egy nemzet zenéje megváltozik, akkor a nemzet változik meg.” Confucius azt mondta: „Meg akarod tudni, hogy egy országot jól kormányoznak és a nép jó erkölcsű? Hallgasd meg a zenéjét!”

A ZENE BEFOLYÁSOLJA A TESTÜNKET

A zene a testtel is kommunikál. Beszámolókból tudjuk, hogy a hangerő, a hangmagasság, a tempó és a ritmus változása hatással van az emberi test különböző területeire, mint például a szívritmusra, a vérnyomásra, az izmok megfeszülésére, a mirigyek kiválasztására és a légzés ritmusára. A hangos zene hatása egy emberre csak egy példa arra, hogyan tudja befolyásolni a zene a testet. A vesénk fölött van két kis mirigy, ami az adrenalinak nevezett természetes drogot állítja elő. Ez a természetes drog stressz vagy fizikai vészhelyzet esetén szabadul fel, hogy átmenetileg erőssé és elővigyázatosá tegye az embert. Amikor ez a természetes stimuláns felszabadul, akkor „feldobja” az embert.

Az egyik olyan körülmény, amitől az emberi test stressz vagy támadás alá kerül, az, amikor nagyon hangos zene dübörög (amilyen egy rockzenei koncert vagy egy diszkó). Az emberi test úgy védekezik, hogy adrenalin juttat a vérkeringésbe. Az ember nem az illegális drogoktól „dobódik fel”, hanem a saját teste szabadít fel

adrenalin, hogy felkészüljön a védekezésre az őt támadó hangos zenével szemben.

Egy másik lehetőség, amikor a zenét arra lehet használni, hogy a testet kontrollálja az, ha egy erős dobpergéssel kísért éneket egyre gyorsabban játszanak. A dobritmus gyorsulásával felgyorsulhat a pulzus, és ez magas vérnyomást is okozhat. Ezt a technikát gyakran alkalmazzák a szurkolókat lelkesítő és a rock-zenészek, hogy növeljék az alkalom izgalmi hatását. Ezzel ellentétben a békés zene feloldja az izmokban a feszültséget. Amerikai és orosz tudósok tanulmányai kimutatták, hogy 98%-ban segíteni tudtak a görcsben szenvedőknek azzal, hogy kellemes, megnyugtató zenét hallgattattak velük. Ezért szól a bölcs fogorvosok várótermében megnyugtató, békés zene, hogy ellazuljanak a kezelésre váró ideges páciensek. Sokkal könnyebb a fogorvosnak úgy dolgozni, ha a páciens a fájdalomtól való félelmében nem feszíti meg idegesen a száját és az állkapcsát.

A zene emberekre gyakorolt erőtejes hatását egyetemesen felismerték és a kórházakban világszerte gyógyászati szakemberek és pszichológusok ezrei próbálják használni, hozzásegítve betegeiket a gyógyuláshoz. A zene-terapeuták nemzeti szövetségeket hoztak létre az Egyesült Államokban, Angliában, Kanadában és sok más országban. Próbálják a zenét úgy használni, hogy segítsenek az érzelmi, fizikai és lelki problémákban szenvedőknek: elmezavar, mentális visszamaradottság, alkoholizmus, autizmus, idegfeszültség, hiperaktivitás és depresszió esetén.

A ZENE ERKÖKCSI MEGROMLÁSA

Isten azért alkotta a zenét, hogy a kommunikáció erőteljes csatornája legyen. A világ ismeri a zene hatalmát és hatalmas összegeket szán arra, hogy ellássa zenével a hirdetések, a szórakoztatás és az emberek befolyásolásának más területeit. Sátán is ismeri a zene hatalmát. Az ember teremtése előtt az angyalok a zenei szolgálatra voltak teremtve.

Az angyalok egyik nagy vezetője Lucifer, akiről külön megemlíti a Biblia, hogy zenei képességekkel volt megteremtve, nevének jelentése „fényt hordozó”. Az Ezék. 28:13 azt mondja Luciferről: *„tamburinjad (csörgődobjaid) mesterkézzel és sípjaid aranyból készültek ama napon, melyen teremtettél [angol fordítás]”*. Ahogy az embert Isten hangszerekkel teremtette (például a hangszálak, amelyekkel énekel), láthatjuk, hogy Lucifer úgy lett teremtve, hogy testében tamburinak és sípok voltak.

A ruházat, amivel Isten az Ő terve szerint betakar-ta Lucifert, azt sugallja, hogy az angyalok között egy fő-papként tevékenykedett (Ezék. 28:13; 2Móz. 39:10-13). Ez azt is jelzi, hogy nagyszerű dicsőítésvezető volt. Sőt az Ezék. 28.14-ben ezt a titulusa is megerősíti: *„Valál felkent [Isten trónját betakaró] oltalmazó Kérub”*. Amikor a Jelenések könyvének negyedik és ötödik részében a mennyei lényeket tanulmányozzuk, akik betakarják Isten trónját, láthatjuk, hogy mind dicsőítésvezetők voltak. Valószínűleg Lucifer volt az angyalok között a legnagyobb zenei és énekvezető, aki a mennyei dicsőítést vezette. Amikor büszkeségében felmagasztalta magát Istennel szemben és sok angyalt lázadáshoz vezetett, bi-

zonyára használta többek között a zenei és énekvezetői képességeit is.

El tudjuk képzelni, milyen lehetett a menny a lázadás előtt. Lucifer a felkent kérub zenélt volna és vezette volna Isten imádatában az angyalok seregeit. Micsoda kenet tölthette volna be a menny templomát! Ahogy áradt a kijelentés, Lucifer a „világosság hordozója” tanította volna az új énekeket, amelyek egyre magasabbra vitték volna őket az Isten dicsőségében.

Amikor Lucifer büszkeségben elkezdte magát felmagasztalni, a Szentírás azt mondja, hogy elkezdett megtartani magának a dicsőségből és hatalomból (Ezék. 28:15-18; És. 14:12-14). Valószínűleg elkezdett olyan dicsőítő énekeket vezetni, amelyeket egyre inkább az ő büszkesége töltött meg. Ezek a bátor, szépségről és büszkeségről szóló új énekek sok angyalt magukkal ragadtak, de a hűséges angyalok nem csatlakoztak hozzájuk. Ahogy a lázadás kiteljesedett, Lucifer csapatai ugyanúgy menetelhetek a dicsekvő dalokra, ahogy ma a világ hadseregei menetelnek háborúba bátorító dalaikkal.

Nagyon sok gyülekezeti szakadást még ma is az énekvezetők és a zenészek okozzák. Ahogy kibontakozik a tehetségük és a büszkeségük, azt mondják a pásztori vezetőknek: „Mi tudjuk, hogyan kell az éneket és az imádatot vezetni. Ti, pásztorok, nem vagytok tehetségesek a zenében. Ti csak prédikáljatok de a dicsőítést mi fogjuk irányítani. Ha pedig megpróbáltok háttérbe szorítani vagy kontrollálni minket, akkor vesszük a hangszereinket és a követőinket, és elindítjuk a saját gyülekezetünket!” Azért történik meg elég gyakran, hogy az énekvezetők és a zenészek segítik a gyülekezeti szakadásokat,

mert tehetségesek abban, hogy a gyülekezeti tagokat úgy jó, mint rossz irányba befolyásolják és vezessék.

Lucifernek a bukása után is megmaradt a zenei tehetsége, de a természete erkölcsileg megromlott. Ezért prófétálta Éσαιás Luciferről: „*Kevélységed és lantjaid zengése a sírba szállt.*” (És. 14:11) Sátán ma is arra törekszik, hogy megrontsa a világot, és a zenét használja arra, hogy a világban az embereket rávezesse a test cselekedeteire és a gonosz dolgokra. Sátán ismeri a zene és a dicsőítés hatalmát. Kész volt felajánlani Krisztusnak a világ királyságait, amikor megkísértette Őt a pusztában, ha Jézus leborult volna, hogy őt imádjá (Mt. 4:8-10). Sátán tudja, hogy ha ő irányíthatná a dicsőítést, akkor mindent ő kontrollálhatna.

Nagyon fontos megértenünk, hogy Isten a jóra teremtette a zenét, de Sátán és a követői (sőt még a gyanútlan keresztények is) erkölcsileg megromlathatják és használhatják gonosz célra. Nemrég a következőt olvastam egy keresztény könyvben: „Isten mindent jónak teremtett, beleértve a zenét is, hogyan nevezhetnek bármilyen zenét gonosznak?” Ennek a logikája olyannyira téves, mintha az mondanánk: „Isten minden angyalt jónak teremtett, hogyan lehetne bármelyiket is gonosznak nevezni?” Fel kell ismernünk, hogy a bukott angyalok és a megromlott emberiség gonosz célra használja a zenét. Isten és a Sátán seregei a szellemi hadviselésben nem puskákkal és bombákkal hadakoznak egymás ellen, a harcot gyakran hangszerekkel vívják. (És. 30:31-32 és Zsolt. 149:6-9). Ahogy egy bölcs katonai parancsnoknak meg kell értenie a csatákat és a harcokat, nekünk is fel kell ismernünk a zenében és az imádatban körülöttünk zajló szellemi csatákat.

Lehet valaki tehetséges és népszerű zenész vagy énekes, de amikor újjászületik, Krisztusban csecsemőként kell elkezdenie megtanulni, hogyan szolgáljon zenéjével a Szent Szellem által. A természetes tehetség a Szent Szellem kenete nélkül még akkor is csak szép előadás marad, ha tetszik a keresztényeknek és az előadás miatt megtöltik a templomot. Ajánlom, hogy a gyülekezetben vigyázzunk arra, hogy ne adjuk túl hamar át a zenei szolgálatot egy új megtértnak, még akkor sem, ha kiemelkedő zenei tehetsége van. Szellemi értelemben ez legalább olyan veszélyes, mintha a szószéket adnánk át egy újonnan megtért politikusnak vagy színésznek, és mindig ő prédikálna csak azért, mert jó előadó. A szolgálat, mely az örökéletre terem gyümölcsöt, elsősorban nem a tehetségünk vagy a képességünk eredménye. Nem a saját nagyságunk vagy hatalmunk által, hanem a Szent Szellem ereje által lehet igazán végezni egy szolgálatot.

Amikor üdvösséget nyerünk, az értelmünknek meg kell újulnia, és a szellemi ítélőképességünknek éretté kell válnia. Akkor megértjük és meg tudjuk különböztetni a szellemi erőket, amelyek megpróbálnak a zenénk által munkálkodni a környezetünkben – ez a harc Isten és Sátán között zajlik. Azután tudunk felkészülni arra, hogy a zenénk istenfélő és felkent legyen, amely Isten népének ébredést, Istennek pedig dicsőséget hoz.

Második fejezet

A DICSŐÍTÉS ELFOGADÁSA ÉS ELUTASÍTÁSA

A Biblia világosan rámutat arra, hogy Isten nem minden imádatot fogad el. Vannak, akik azt mondják: „Isten elfogadja *bármely* őszinte keresztény imádatát és zenéjét.” Mégis a Bibliában feljegyzett első imádatról az utolsóig láthatjuk, hogy ez nem igaz. Az Úr Jézus azt mondta a Jn. 4:23-ban, hogy az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát. Jézusnak a szavai arra utalnak, hogy lehetnek olyan imádók is, akik imádata nem Isten elvárásai szerinti.

A Biblia első dicsőítő szolgálatát megtaláljuk az 1Móz. 4:3-5-ben:

„Lőn pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekintte az Úr Ábelre és az ő ajándékára. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekintte, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté.”

Ebből láthatjuk, hogy Isten nem fogadta el a Kain imádatát (az ajándékot). A Mózes első könyve világosan bemutatja, hogy Kain nem volt hitetlen, mert beszélt Istennel, imádkozott Őt és ismerte az Úr jelenlétét, tudta, hogy az Úr vele van. Talán még azt is elmondhatjuk, hogy Kain dicsőítésvezető volt, mert öccse, Ábel az ő példáját követve imádkozott Istent. Ennek ellenére Isten elutasította Kain imádatát.

Emberi szempontból talán még azt is mondhatnánk, hogy Isten nem járt el tisztességesen, amikor az egyik ajándékot elfogadta, a másikat pedig nem. Kain földműves volt és a saját terméséből hozott áldozatot ugyanúgy, ahogy Ábel, aki pásztor volt, és a saját jószágából hozott ajándékot. Isten viszont kristálytisztá szellemi perspektíva miatt utasította el az egyik testvér ajándékát, a másikat pedig elfogadta. Kain elutasított ajándéka a föld gyümölcse volt, amit Isten megátkozott az 1Móz. 3:17-ben. Ábel ajándéka viszont, amit Isten elfogadott, azt a példát követte, amit az Úr állított az 1Móz. 3:21-ben, amikor egy állatot áldozott fel, hogy felruházza Ádámot és Évát. Ábel áldozata prófétikus, mert Krisztusra mutat, Aki Isten Bárányaként jön majd el.

Ma is vannak Kainhoz hasonló emberek az egyházban, akik saját természetes tehetségüket ajánlják fel, és saját elképzelésük szerint dicsőítik Istent, de ezt az Úr nem fogadja el. Ezek a hívők dühösek, bizonytalanok lesznek, és Kainhoz hasonlóan eltévelyeghetnek, hacsak el nem fogadják a helyreigazítást, és meg nem tanulják „lélekben és igazságban” imádni az Urat. Amikor Istent imádjuk, tegyük azt az Isten Bárányának szelíd és engedelmes természetével!

A Bibliában feljegyzett utolsó imádat az, amikor János apostol dicsőítette az Urat a Jel. 22:8-9-ben: *„És én János vagyok az, a ki ezeket hallottam és láttam: és mikor hallottam és láttam, leborulék az angyal lábai előtt, hogy őt imádjam, a ki nékem ezeket megmutatta vala. Az pedig monda nékem: Meglásd, ne tedd; mert szolgatársad vagyok néked, és a te atyádfiainak a prófétáknak, és azoknak, a kik megtartják e könyvnek beszédeit. Az Istent imádd.”*

Itt láthatjuk, hogy az érett apostol imádata nem volt elfogadható, mert egy angyalt imádozott. Jánost lenyűgözték a kijelentések, amiket kapott, és elkezdte imádni az Isten által használt eszközt ahelyett, hogy Istent imádozna volna. Ez a veszély fennáll a mi dicsőítő szolgálatunkban is. Az emberek a dicsőítésvezetőt vagy a zenészeket fogják csodálni és megdicsérni, akik a kenetet hozzák az istentiszteletre. Ezen kívül számolnunk kell még egy veszéllyel, hogy a dicsőítésvezető vagy a zenészek ezt a csodálatot el is fogadják, és Lucifer esetéhez hasonlóan elkezd felnőni bennük a büszkeség.

A világi zenészek és énekesek ezt teszik. Követőket keresnek, akik csodálják (vagy imádják) őket, népszerűséget és vagyont adva nekik. Ezért kell nagyon vigyázniuk a zenészeknek és énekeseknek az Isten házában, hogy ne igazodjanak a világi szórakoztatóipar attitűdjéhez és cselekedeteihez. Soha ne legyen célunk a népszerűség és a siker, hanem törekedjünk arra, hogy az embereket csak és kizárólag az Isten dicsőítésében vezessük!

A Biblia elejétől a végéig nagyon sokszor olvashatunk arról, hogy az Úr nem fogadta el az imádatot. Már ez a két bibliai példa is – az első és az utolsó imádatról – elég ahhoz, hogy rámutasson ennek a témának a fontosságára.

Harmadik fejezet

A ZENE HELYREÁLLÍTÁSA DÁVID ÁLTAL

Dávid állította helyre a zene helyes használatát a dicséretre, akit a 2Sám. 23:1 „*Izrael dalainak kedveltje*”, (vagy az angol fordítás szerint a „kedves zsoldos”) jelzővel illet. A régi időkben Isten emberei alkalmasszerűen használták a zenét és az éneket, de nem rendszeresen vagy szervezeten (2Móz. 15.; Bírák 5.; 1Sám. 10:5). Mózes nem használta az éneket vagy a zenét a sátorban, amit épített. Mit hallottál volna, ha izraelitaként a Mózes sátorához mentél volna az Urat imádni? A haldokló állatok sikolyát és a zajt, amit a papok okoztak, ahogy az áldozati állatokat darabolták. Mózes soha nem használt zenét vagy éneket az ő imádati rendjében, mert az ő rituáléjának az alapja a véres áldozat volt.

Később viszont Dávid király egy új sátort készített, ahol megszervezte a zene és ének használatát Isten dicsőítésére (Tanulmányozd az 1Krón. 15. és 16. részét!). Dávid képes volt túllátni a Mózes sátorában alkalmazott szertartásokon, mert ő Isten szíve szerinti férfi volt. Azt írta a Zsolt. 40:7-ben, hogy „*Véres áldozatot és ételáldozatot nem kedveltél; füleimet fölnyitottad; égőáldozatot és bűnért való áldozatot sem kívántál.*” A Zsolt. 141:2-ben pedig: „*Mint jóillatú füst jusson elődbe imádságom, s kezem felemelése estvéli áldozat legyen.*” Dávid nem ismételte meg Mózes szertartásait az ő imádatában, hanem Isten imádatának egy magasabb rendű, tisztább formáját hozta el a zenéjével és az énekével.

Évszázadokkal később Ámos kijelentette Isten sátorában a Dávid király által bevezetett dicsőítés folytonosságának fontosságát, amikor arról prófétált, hogy Isten újjá fogja építeni a Dávid sátorát. Az első újszövetségi egyház vezetői megértették, hogy ez a prófécia arra vonatkozott, amit az Úr az egyházban fog cselekedni. A jeruzsálemi egyházi tanács ülésén az Ámos 9:11-et idézték és az Ap.Csel. 15:16-17 megismételi ezt a próféciát: *„Ezek után megtérek és felépítem a Dávidnak leomlott sátorát; és annak omladékait helyreállítom, és ismét felállatom azt: Hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat, és a pogányok mindnyájan, akik az én nevemről neveztetnek...”*

Az első egyház vezetői ezt megértették és rámutattak, hogy Isten nem a régi szertartásokat és Mózes sátorának áldozatait akarja helyreállítani az egyházban. Ha Isten azt akarta volna, akkor megkövetelték volna a pogányoktól, hogy metéltesse körül és engedelmessé jenek Mózes törvényeinek. Nem Mózes sátorát kellett újjáépíteni az egyházban, hanem a Dávid sátorát.

Az apostolok és a vének azt is tudták, hogy az Úr nem szó szerinti értelemben akart egy sátort újjáépíteni, hogy abban lakjon. Megértették, hogy az Úr azt akarta, hogy helyreállítsa Isten embereiben azt a szellemi megtapasztalást, amit Dávid élt át a sátorában. Ha tanulmányozzuk azokat az igéket, amelyek azzal foglalkoznak, hogy mit tett Dávid a sátorában, láthatjuk, hogy a fő cselekedet, amit megszerveztek, az Isten folyamatos dicsőítése volt zenével és énekkel. Olvassunk el egy rövid részt az 1Krón. 16. részéből:

„Mikor pedig bevitték az Isten ládáját és elhelyezék azt a sátor közepén, a melyet Dávid annak számára felállított vala... És rendelete az Úr ládája elé a Léviták közül szolgálókat, a kik hirdessék, tiszteljék és dicsérik az Urat, Izráel Istenét. Asáf vala a fő... Jéhiel lantokkal és citerákkal, Asáf pedig czimbalmokkal énekel vala; Továbbá Benája és Jaháziel papok kürtölnek vala... Ott hagyá azért Dávid az Úr szövetségének ládájánál Asáfot és az ő atyjafiait, hogy a láda előtt szüntelen minden napon szolgáljanak.”

Ez csak nagyon kis részét mutatja be a Dávid által megszervezett dicsőítésnek. Az Ószövetség sok más részében olvashatunk a zenére és énekekre (vagy zsolnárokra) vonatkozó utasításokat, amelyeket Isten imádására használt. Isten úgy döntött, hogy nem ismétli meg ezeket a dolgokat számunkra az Újszövetségben, de az Ap.Csel. 15:16-17-ben egyszerűen utal arra, hogy vissza kell mennünk a Dávid sátorához, ha meg akarjuk érteni a dicsőítést és az imádatot, melyet Isten a mi időnkben helyreállít az Ő népe számára.

Nagyon sok probléma és vita, ami mostanában felmerül az egyházban a zene és a dicsőítés miatt, abból ered, hogy nem ismerjük, hogyan állította helyre Dávid ezeket a lényeges igazságokat Isten népe számára. Egyes keresztény felekezetek azt tanították, hogy az evangéliumok soha nem említik a hangszerek használatát a dicsőítésben, ezért nekünk sem kell ezeket használnunk. Más csoportok a másik végletet hangoztatva azt mondják, hogy mivel az Újszövetség kevés tanácsot ad a zenénkkel és dicsőítésünkkel kapcsolatban, ezért köveszük a világi zenét és éneket, és próbáljuk ki, hogy mi lesz népszerű vagy sikeres.

Az igazság az, hogy az evangéliumok és az Újszövetség kevés útmutatást adnak az imádó és dicsőítő zenével és énekkel kapcsolatban. Ez viszont azért van, mert ezeket az instrukciókat már megkaptuk az Ószövetségben azon keresztül, amit Dávid bevezetett a sátorába. Ezeknek az útmutatásoknak a segítségével követhetjük a mi Urunk rendelkezéseit, hogy ne csak „szellemenben”, hanem „igazságban” is imádjuk Őt. A Jn. 17:17-ben azt mondta Jézus: „*A te Ígéd igazság*”. Isten Igéjében kell keresnünk útmutatást az imádatához ahhoz, hogy „igazságban” tudjunk imádni.

Ha nem látjuk még át teljesen az Igéből ezeket az instrukciókat, akkor imádkozzunk a zsoltáríróval: „*Nyisd meg az én szemeimet, hogy szemléljem a te törvényednek csodálatos voltát.*” (Zsolt. 119:18). A Péld. 25:2 azt állítja, hogy „*Az Istennek tisztességére van a dolgot eltitkolni*”, mégis így folytatja: „*a királyoknak pedig tisztességére van a dolgot kikutatni.*” Ha szeretnénk királyok és papok lenni, akik uralkodnak a mi Urunkkal az Ő dicsőséges királyságában, akkor felkészülésünk során meg kell tanulnunk felkutatni Isten rejtett igazságait, amelyeket elrejtett az Ő Igéjében.

DÁVID ZENÉJE ÉS IMÁDATA A SZENT SZELLEMTŐL SZÁRMAZOTT

Sámuel próféta már akkor királlyá kente fel Dávidot, amikor még egy kis fiatal fiú volt. Azután azt írja az Ige: „*És attól a naptól fogva az Úrnak lelke Dávidra szálla, és azután is.*” (1Sám. 16:13) Ennek a keletkezésnek az egyik következménye az volt, hogy miközben apja juhait őrizte és a hárfáján játszott, Dávid megtanulta a Szent Szellem ereje által dicsőíteni az Urat. Azt írja a 23. Zsol-

tárban, hogy: „*elárasztod fejem olajjal; csordultig van a poharam.*” Dávid életében a Szent Szellem kiáradása részben a zenéje és az éneke által valósult meg.

Dávid megtanult engedelmeskedni a Szent Szellemnek, hogy a zenéje által olyan hatalommal cselekedjen, hogy amikor a bűnbe esett Saul király meg akart szabadulni az őt gyötrő gonosz szellemtől, akkor az ifjú Dávidot hívták a királyi palotába, hogy az ő zenéjén keresztül a király megszabaduljon. Az 1Sám. 16:23-ban azt olvassuk: „*...lőn, hogy a mikor Istennek lelke Saulon vala, vette Dávid a hárfát és kezével pengeté; Saul pedig megkönnyebbüle és jobban lőn, és a gonosz lélek eltávozék tőle.*”

Dávid a személyes csendességében, amikor egyedül volt az Urral, megtanulta, hogyan dicsőítse Istent a Szent Szellem által. Nem olvasunk arról, hogy különórákat vett volna egy híres zenésztől, vagy a király palotájában tanulta volna meg az akkori idők divatos zenéjét. Dávid zenei alapját az adta, hogy a Szent Szellem által, az Urral való csendességében tanult meg zenélni és énekelni. A mi Urunk, Jézus Krisztus azt mondta, hogy amit titokban beszélnek, azt a háztetőkről fogják kihirdetni. Hasonlóképpen látjuk, hogy amit az ifjú Dávid magányosan, az Istennel töltött csendességben tanult meg a zenéről és énekről, az lett Saul királyi palotájának zenéje, majd később a királyságban Salamon templomának dicsőítő zenéje.

Visszaemlékszem, amikor fiatal keresztényként az Úr elkezdett a kenetteljes dicsőítésre tanítani. Egy pünkösti gyülekezetben születtem újjá, ahol mindent tudtak az imádatról, kézfelemelésről, sőt még az Úr előtti tánc-

ról is. Ez mégsem jelentette azt, hogy már az elején jól éreztem magam ezekben a tevékenységekben. Ahelyett, hogy Isten imádatára koncentráltam volna, zavarban voltam, amikor felemeltem a kezem és megpróbáltam táncolni.

Szívem mélyén arra vágytam, hogy igazán tudjam dicsőíteni az Urat, de fiatal keresztényként a legértékesebb dolgokat akkor tanultam meg, amikor egyedül voltam az Urral. Éjjeliórként dolgoztam. Nagyon kevés munkám volt, ezért az éjszaka nagy részét imával és Isten imádatával töltöttem. Megtanultam tapsolni és teljes szívvel felemelni a kezemet Isten jelenlétében. Az Úr megtanított örömmel táncolni az Ő színe előtt, és csörgődobként rázni a nagy kulcsosomót addig, amíg az Úr jelenléte betöltötte az egész nagy gyárat. A kenet alatt megtanultam egyre mélyebben dicsőíteni Istent, és végül Isten dicsősége többször megnyilvánult látható módon is. Megtanultam azt is, hogy miként dicsőítsem Istent, és hogyan találkozzam Istennel az istentisztelet alatt. A legértékesebb leckék viszont azok voltak számomra, amikor egyedül tölthettem időt Istennel. Amikor a szívem lassan csatlakozott a Szent Szellem áradásához, akkor már nem gondolkoztam azon, hogy egyébként mások szokták elhozni Isten jelenlétét az istentiszteletre. Megvizsgáltam a szívem, amikor egyedül voltam Istennel, és azt tapasztaltam, hogy készen állok egyedül is bemenni az Ő jelenlétébe és tudok a kenettel együtt mozdulni.

Bár nagyon fontos, hogy a személyes csendességünk alatt tanuljuk meg Istent dicsőíteni, mégsem vonhatjuk le azt a következtetést, hogy nem jó zenetanártól tanulni és fejleszteni a képességünket. Nagy segítség, ha

egy jó oktatótól tanulhatunk. A zsoltárok arra bátorítanak, hogy tanuljunk meg tehetségesen zenélni, ha az Urat akarjuk dicsőíteni (Zsolt. 33:3). Nagyon sok keresztény zenészt és énekest megnyomorít az, hogy amikor elkezdtek a zenével ismerkedni, rossz alapokat kaptak. Van, amikor még megtérésük előtt tanultak zenélni és tudják, hogyan kell olyan szellemi befolyást gyakorolni, mint a büszkeség, kéjvágy, ittasság, lázadás, drogok vagy depresszió. Mások már keresztények voltak, amikor elkezdtek zenét és éneket tanulni, de befolyásolja őket a világi zene, amit hallgattak és amit utánoznak. Ezek miatt a rossz szellemi alapok miatt engedik be keresztényként a tisztátalanságot a zenébe és a dicsőítésbe, míg az Úr meg nem tisztítja őket és meg nem újítja zenéjük szellemiségét.

Ez történt az én életemben is a szolgálatom kezdetén. Rock and roll gitáros és énekes voltam, mielőtt az Urat megismertem. Tizenöt éves koromban írtam meg és regisztráltam az egyik dalomat, amit a rádióban lejátszottak. Tizennyolc évesen szóló gitárosként 8000 fős közönség előtt játszottam. Hozzászóltam, hogy gonosz kenet áradt át rajtam és a népszerű bűnökről énekeltem. A vad zene, amit előadtam, azokat a megkötözöttségeket tükrözte, amelyek az életemben voltak.

Amikor megtértem, szerettem volna zenei tehetségemet arra fordítani, hogy bizonyosságot tegyek az Úrról. Különböző keresztény rockzenei együtteseket hoztam létre. Ha egy lány dicsőítő zenét játszottunk, leszállt a kenet, és akkor hatékonyan tudtunk prédikálni vagy megtérésért imádkozni. Amikor viszont az általunk megszokott vad zenét játszottuk, csak csodálkoztam,

hogy miért nem jön a kenet. Fel tudtuk lelkesíteni az embereket, de az Úr jelenléte nem tudott tisztán megnyilvánulni annak ellenére, hogy mi próbáltunk Istennek szolgálni. Hat éve voltam keresztény (közben elvégeztem egy Bibliaiskolát), amikor minden addigi köteletől megtisztult az életem és a zeném.

Az attitűdünknek olyanná kell válnia, amilyen a Pál apostolé volt, aki azt írta a Fil. 3. részében, hogy minden világi képességét „szemétnek” ítélte, hogy megnyerje Krisztust. Vajon mi meg akarjuk „nyerni Krisztust” és szeretnénk megkapni a kenetet a szolgálatunkhoz, ahogy Pál tette? Akkor meg kell tanulnunk elfelejteni a testben és a világi képességünkben bízni, hogy szellemben tudjuk imádni Istent (Fil. 3:3).

Ahogy egyre érettebbé vált, Dávid próféta lett. A zenéje és az imádata is kezdett érettebb lenni a Szent Szellem ereje és bölcsessége által. A zsoltárok nagy része növekvő szolgálatának gyümölcse. Amikor a zsoltárokat tanulmányozzuk, útmutatást kapunk, hogy lépésről lépésre Dávidhoz hasonló „kedves zsoltárosok” legyünk.

Később, amikor Dávid lett Izrael királya, az egyik nagy változás, amit ő vezetett be a királyságba, az volt, hogy megszervezte lévíták ezreinek a képzését, hogy szolgáljanak az Úrnak zenével és énekkel. Az 1Krn. 25:1 elmondja: *„Dávid és a sereg fővezérei a szolgálatra kijelölék az Asáf, Hémán és Jédutun fiait, hogy prófétáljanak citerákkal, lantokkal és cimbalmokkal...”*

Itt láthatjuk, hogyan tanultak prófétálni a zenéjükkel, ahogy a Szent Szellem kenete vezette őket. Ennek ellenére nem csupán Dávid volt próféta, hanem sok más

zenészt és énekest emelt fel az Úr, akik próféták lettek, és a Szent Szellem vezette őket a szolgálatukban. Ilyen volt például Herman az előbb említett igében, Sámuelnek, a nagy prófétának az unokája (1Krón. 6:33-34). A nagypapa prófétai palástját utódai örökölték, és az 1Krón. 25:5 azt mondja, hogy Herman is egy látnok vagy próféta volt. 14 fia örökölte azt a kenetet, mely ott volt zenei szolgálatán. Őket választották, hogy a Dávid által szervezett 24 zenei csoport közül, amelyek az imádatot vezették abban a templomban, amit Salamon, az ő fia épített, 14 imádatot ők vezessenek. (1Krón. 25.)

Dávid és prófétatársai a Szent Szellem kijelentése alapján szervezték meg a zenét és éneket. Nem a saját ötleteiket valósították meg. Nem rendelkeztek olyan modern lehetőségekkel, mint amilyenekkel mi rendelkezünk, hogy elmehetünk egy könyvesboltba és sok olyan könyvet vásárolhatunk, amiből megismerhetjük a legújabb felfedezéseket, amelyeket fel lehet használni a dicsőítő szolgálatban. Nem tudták a televíziójukat sem bekapcsolni, hogy utánozzák a hitetlenek ötleteit az istentelen zene és szórakoztatás használatával kapcsolatban, hogy a dicsőítő szolgálatukat a tömegek előtt népszerűvé tegyék. Az alábbi igében olvassuk, milyen kijelentéseket adott nekik az Úr a zenéjükre és a dicsőítésükre vonatkozóan: *„És beállítja a Lévitákat az Úr házába cimbalmokkal, lantokkal és citerákkal Dávidnak és Gádnak a király prófétájának, és Nátán prófétának parancsolatja szerint; mert az Úrtól volt a parancs az ő prófétái által.”* (2Krón. 29:25)

Dávid szerényen, egyedül kint a mezőn, pásztorfiúként kezdte megtanulni Istent imádni, és olyan prófétá-

vá növekedett, aki az egész közösségben képes volt megszervezni a zene és ének használatát Isten dicsőítésére. Összegyűjtötte a prófétákat és Isten más szolgálóit, és közösen felépítettek egy dicsőítő csapatot, amely az Úr előtt szolgált a sátorban, amit Dávid épített. Ezek a csapatok folyamatosan fejlődtek az érettségig, míg beiktatták őket a dicsőítés vezetésére a Salamon templomában. A 2Krón. 5:13-14-ben olvasunk a dicsőséges imádatról a Salamon templomában: *„Mert a kürtölőknek és éneklőknek tisztök vala egyenlőképen zengeni az Úrnak dicséretére és tiszteletére. És mikor nagy felszóval énekelnének kürtökkel, cimbalmokkal és mindenféle zengő szerzőkkel, dicsérvén az Urat, hogy ő igen jó és örökkévaló az ő irgalmassága: akkor a ház, az Úrnak háza megtelt köddel. Annyira, hogy meg sem állhattak a papok az ő szolgálatjukban a köd miatt, mert az Úr dicsősége töltötte vala be az Istennek házát.”*

Ezek a bibliai történetek a zene és ének használatáról Isten dicsőítésére sokkal többet jelentenek számunkra érdekes történelmi eseményeknél. Az a sok ószövetségi rész, mely erről az imádatról szól, mind olyan jól kidolgozott követendő példa, amit az Úr ad nekünk, hogy megmutassa, mire készül az egyházban az utolsó napokban. Az Ámos 9:11 próféciája és az Ap.Csel. 15:15-17 kijelenti: az Úr az egyház korszakában helyreállítja számunkra a Dávid sátorát, *„hogy megkeresse az embereknek többi része az Urat”* a felkent zenén és éneken keresztül, mely hallható lesz szerte a világon, ha megtanulunk úgy dicsőíteni, mint Dávid. Azután – a Salamon békés királyságához hasonlóan (ami a Krisztus millenniumi elkövetkező ezeréves uralkodásának az elő-

képe) – azok, akik megtanulták az Újszövetség „Dávid templomában” imádni az Urat, fel fognak készülni, hogy érett dicsőítő szolgálatuk tovább virágozzon a millenniumban, amikor „*az Úr dicsőségének ismeretével betelik a föld, amiképpen a folyamok megtöltik a tengert.*” Hab. 2:14

Az Ap.Csel. 13:22-ben olvassuk, hogy Dávid „*Isten szíve szerint való férfiú*”, és olyan férfiakat gyűjtött maga köré, akiknek hasonló vágya és víziója volt. Ilyen dicsőtésvezetőket akar az Úr felemelni a mi generációnkban is. Olyan Isten fiait és leányait, akik személyes csendességükben tanultak meg találkozni Istennel, és ha eljön az idő, meg tudnak szervezni olyan dicsőítő csapatokat, amelyeken keresztül árad a fenséges kenet, és hozzák a gyülekezetet Isten dicsőséges jelenlétébe. Bárcsak mi is ilyen víziót kapnánk Isten valódi dicsőítéséről, hogy soha ne elégedjünk meg ennél kevesebbrel!

Negyedik fejezet

HOGYAN IMÁDJUK ISTENT „SZELLEMBEN”?

Minden újjászületett kereszténynek a szívébe bele van ültetve a dicsőítés és a Mennyei Atya iránti szeretet. Ráadásul minden szentnek, akit Isten elhívott a szolgálatra, meg kell tanulnia Isten jelenlétébe vezetni másokat a dicsőítés és imádat alatt. Ennek ellenére, ahogy már láttuk, nem minden dicsőítés kedves Isten előtt. Minden érett keresztény rájön, hogy néha a dicsőítő szolgálatok – úgy tűnik – célt tévesztenek. Lehet, hogy a szolgálattelvő vagy az énekvezető nem érzékeli megfelelően, hogy az Úr milyen irányba akarja vezetni a szolgálatot. Lehet, hogy valamelyik zenész vagy valaki a gyülekezetből ahelyett, hogy csatlakozna a Szent Szellem áradásához, valamivel megzavarja a szolgálatot. Nem szabad megengednünk, hogy a dicsőítő szolgálatainkban a Szent Szellem kenete „ki-be járkáljon”! Ha növekszik a tisztánlátásunk, akkor következetesen be tudunk menni Isten jelenlétébe, és ott is tudunk maradni, hogy a Szent Szellem működjön közöttünk.

A Jn. 4:23-ban az Úr Jézus elmondta, hogyan válhatunk igazi imádókká. Azt mondta: *„De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók lélekben, és igazságban imádják az Atyát...”* Innen láthatjuk, hogy az igazi imádat kulcsa: megtanulni Istent *„lélekben és igazságban”* imádni. 4 kulcsot ajánlok, melyek segítségével megtanulhatjuk Istent *„lélekben”* imádni.

A „SZELLEMBEN” IMÁDAT 4 KULCSA

1. **SZABADSÁG** – A 2Kor.3:17 azt mondja: *„Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság.”* Ha bemegyünk az Úr jelenlétébe, akkor szabadságot kapunk, vagyis a szellemünk felszabadul a dicsőítésben és az imádatban. Az Úr nem akarja, hogy a „szolgaság szelleme” legyen rajtunk, ahol a szívünk olyan, mintha börtönben lenne. El kell jutnunk oda, hogy a szívünk olyan szabad legyen, mint amilyen a Dávid szíve volt, aki teljes erejéből tudott táncolni az Úr előtt!

2. **ÖRÖM** – A Zsolt. 16:11 azt mondja: *„teljes öröm van tenálad.”* Ahogy bejutunk Isten jelenlétébe, a nehézség, a bánat és a sóhajtás szelleme elmenekül (És. 61:3; És. 35:10). A mi Urunk Jézus Krisztus példa számunkra, mert nagyon sokszor annyira telve volt az Úr örömével, hogy az ellenségei azzal vádolták, hogy részeg (Mt. 11:19; Zsid. 1:9).

3. **ISTEN BÉKESSÉGE** – A Kol. 3:15 azt mondja: *„Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben!”* Ebben az esetben az „uralkodni” szó azt jelenti, hogy *eldönt, bíraskodik* vagy *játékot vezet*. Egy játékvezető mindaddig csendben marad, míg a játékot szabályosan játsszák, de ha a szabályokat megsértik, akkor megzavarja a békeséget a sípszóval. A játékot leállítja és megmagyarázza a szabálysértést. Miután mindent helyrehoztak, a játékvezető ismét csendben figyel, ahogy a mérkőzés tovább folytatódik. Hasonlóképpen, ha nem helyesen járunk el a dicsőítésünk és imádatunk során, akkor a szívünkben érezzük, hogy valami megzavarja a Szent Szellem békeségét, mint mikor a játékvezető megfújja a sípját. Ilyenkor meg kell találnunk a hibát, ki kell javítanunk a

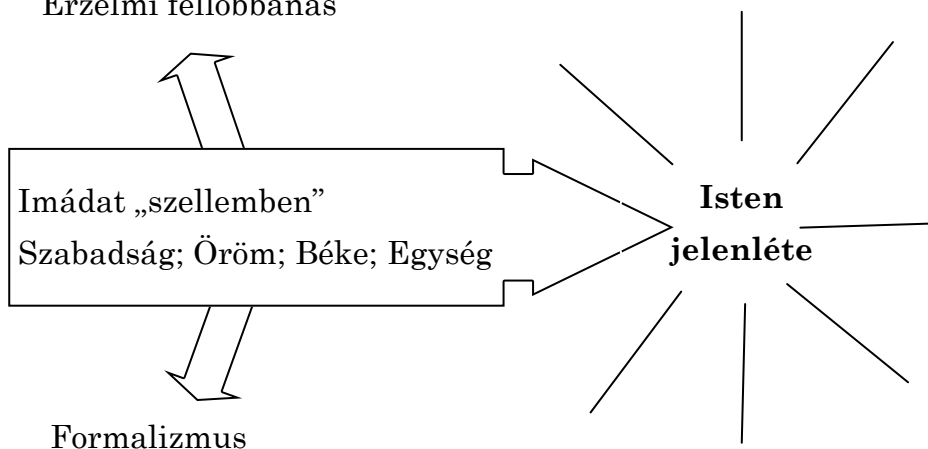
problémát, és tovább kell mozdulnunk a Szent Szellemmel áradásával.

4. **EGYSÉG** – A Zsolt. 133:1-2 azt mondja, hogy a testvérek közti egység olyan, mint a kenet olaja, mely aláfolyik. Ha a dicsőítő szolgálatban minden ember folyamatos egységben van, ez egy másik arra utaló jel, hogy a Szent Szellem árad.

Ha a Szent Szellem e négy munkája együtt munkálkodik egyensúlyban, akkor azt tapasztaljuk, hogy az imádatunk „lélekben” egyre mélyebbre visz Isten jelenlétebe. Van azonban két hiba vagy téves egyensúly, amelyek eltávolítanak a Szellem áradásától. Ezeket nevezhetjük formalizmusnak és érzelmi fellobbanásnak. Az alábbi ábra segít megérteni ezt a két tévedést:

(nincs béke és egység)

Érzelmi fellobbanás



(nincs szabadság és öröm)

1. Tévedés: a formalizmus

Formalizmus van ott, ahol a dicsőítés szertartássá válik és olyan emberi mintákat követ, amelyekről tanultunk. A formalizmus lassan beszivárog a szolgálatunkba, ha nem tartunk ki a Szent Szellem vezetése mellett. Kívülről ugyan helyesnek tűnhet a szolgálat, de belül az emberek szíve távol marad az igazi imádattól. Erről beszélt a mi Urunk a Mt. 15:8-9-ben, amikor Ésaiaást idézte: *„Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem...”*

Gyakran találkozunk formalitással a hagyományos gyülekezetekben és ez felborítja az egyensúlyt. Az ilyen gyülekezetek nyomtatványokat készítenek, amelyekben felsorolják a dicsőítő szolgálatban az énekek sorrendjét, azt pedig nem nehéz megmondani, hogy ezzel a Szent Szellem vezetését korlátozzák. A formalizmus veszélyt jelent a Szent Szellemmel betöltöttnek nevezett, karizmatikus vagy pünkösdi gyülekezeteknek is. Ezekben a gyülekezetekben gyakran előfordul, hogy a dicsőítő szolgálatok minden héten szinte teljesen egyformák, és a Szent Szellem nagyon kevés lehetőséget kap egy új megmozdulásra. Hogyan ismerjük fel a formalizmust? Ha teszteket használunk. A formalizmus a béke, az egység fontosságát hangsúlyozza, de nem fordít figyelmet az egyensúlyhoz oly lényeges szabadságra és öröme.

9 GYAKORLATI TANÁCS A FORMALIZMUSBÓL VALÓ SZABADULÁSHOZ

1. A szabadságról, az örömről és a Szent Szellem vezetéséről szóló tanítás és prédikáció. Ez bátorítani fogja az embereket, hogy kitörjenek a szertartásaikból és formalitásaikból.

2. Válasszunk olyan dicsőítésvezetőket, akik erősek a szabadságban és az Úr örömeiben! Az embereknek különböző stílusok és dalok tetszenek és ennek alapján vezetik a szolgálatokat. Ha a szolgálatok túlságosan formálisak, akkor válasszunk egy olyan dicsőítő csoportot, amely segít helyreállítani a valódi egyensúlyt azzal, hogy örömteli és szabad! Lehet használni egy csörgődobot (vagy akár többet is, ha a gyülekezet elég nagy) is a többi hangszer mellett. A csörgődobot gyakran említi a Biblia, mert támogatja az örömteli, élő imádatot.

3. Ne kövessük mindig ugyanazt a mintát vagy sablont a szolgálatban! Mindannyian ismerünk legalább néhány módot, ahogyan az Úr munkálkodik a dicsőítés alatt, mint például az örömteli imádat, szent hódolat és bűnbánat. Az Úr viszont ennél sokkal többre akar elvezetni. Meg kell tanulnunk, hogy ne oltssuk ki a Szellemet, hanem adjunk helyet a Szent Szellem mozgásának. Van, amikor az Úr azt akarja, ne szabjuk meg, hogy milyen hosszú legyen a dicsőítés. Jártam már olyan istentiszteleteken, ahol a dicsőítés órákig tartott, a prófétálás és a Szent Szellem ajándékai szabadon működtek. Majd amikor az Úr mozgása befejeződött, a prédikátor felment a szószékre, de nem azért, hogy elmondja az előre elkészített beszédét, hanem, hogy egy imával befejezze az alkalmat.

4. A dicsőítő ének legyen lendületes és élő. Már szolgálat előtt kezdjenek el a zenészek vidám énekeket játszani, ezzel segítve az embereket, hogy az Úr öröme buzdogjon a szívükben, amikor elkezdődik a szolgálat.

5. Ne hagyjuk, hogy a dicsőítés túl hosszú vagy lassú legyen, ha ez megkötöz. Néha csak ismételtünk és el-

nyújtjuk az énekszolgálatot; próbálunk áttörést hozni, de a szolgálat csak egyre rosszabbá válik. Legyünk bölcsék és ismerjük fel, mikor kell a szolgálatot átadni a következő vezetőnek, aki valószínűleg képes lesz szellemi áttörést hozni az istentisztelet következő részében!

6. Tanuljunk új énekeket! Ha mindig ugyanazokat a régi énekeket énekeljük, az olyanná válhat, mint a szivacs, amiből kicsavarták a vizet. Keressünk olyan új énekeket, amelyeknek friss üzenete és kenete van!

7. A vezetők ne legyenek túlságosan hivatalosak! Mosolyogjanak, legyenek barátságosak, kerüljenek jó kapcsolatba a közösséggel! Az Úr azt akarja, hogy jöjjenek Hozzá az emberek és találkozzanak Vele. Mi vagyunk azok, akik az attitűdünkkel sugallni tudjuk, hogy Isten személyesen megközelíthető, de azt is, hogy csak a hagyományos és a szertartásos énekléssel lehet Őt tisztelni. Krisztus nagykövetei vagyunk, ezért ha az emberek tudnak örömmel viszonyulni hozzánk, akkor bátorságot vesznek, és tudnak Istenhez is örömmel viszonyulni.

8. A gyülekezet lelkére beszélünk és buzdítjuk a dicsőítés alatt, ha van valamilyen megkötöttség, álmoság vagy nyomasztó szellemiség. Bátorítjuk, hogy dicsérjék az Urat és jöjjön az áttörés.

9. Az énekvezető és mindenki, aki az emelvényen van, járjon elől jó példával, hogy segítsen bevinni a közösséget az Úr örömébe. Mindenkinek szüksége van az öröme! Van, amikor a kiáltás, ugrálás, kézfelemelés, taps, tánc vagy éppen menetelés segíthet a győzelemhez.

2. Tévedés: az érzelmi fellobbanás

Az érzelmi fellobbanás az egyensúly kibillenése a másik irányba. Olyankor történik, amikor a lelkünk vagy a testünk túlzottan tevékeny, viaskodik vagy távolodik a Szellem vezetésétől. Mindannyian tudjuk, hogy a politikusok és a színészek megtanulják természetes képességükkel és lelki adottságukkal befolyásolni az embereket. Az ítélőképességünknek növekednie kell, hogy meglássuk, ugyanezt teszik akaratlanul a keresztények is (Zak. 4:6 és Fil. 3:3). Az önálló lelki tevékenységek nyugtalanságot és zűrzavart hoznak a szolgálatba, mert nem mindenki kapcsolódik fegyelmezetten a Szent Szellem áradásához (1Kor. 14:33). Ez az egyensúlyhiány fellelhető a karizmatikus és a pünkösdi gyülekezetekben, amelyek általában lelkesek Istenért, de nem mindig érett az ítélőképességük és a bölcsességük. Az érzelmi fellángolást a négyes teszt segítségével tudjuk felismerni. Az érzelmileg túlfűtött szolgálat a szabadság és az öröm jelentőségét hangsúlyozza, de figyelmen kívül hagyja a béke és az egység elengedhetetlen egyensúlyát.

9 GYAKORLATI TANÁCS AZ ÉRZELMI FELLÁNGOLÁSBÓL VALÓ SZABADULÁSHOZ

1. Ha a szolgálatok egyensúlya az érzelmi fellángolás felé hajlik, akkor tanítsunk a békességről, egységről, rendről és tiszteletteljes imádatról.

2. A zenészek kezdjenek el imádó dalokat játszani a szolgálat előtt már akár 15 perccel. Ez segít, hogy átvegyék a kenetet, és felkészíti azoknak a szívét is, akik eljöttek és várják, hogy megkezdődjön az istentisztelet. Az énekesek úgy tudnak felkészülni, ha korábban érkeznek

az alkalomra és imádkoznak. Amikor a zenészek és az énekesek futva és késve érkeznek a szolgálatra, gyakran előfordul, hogy a kapkodás szellemiségét hozzák és nincsenek felkészülve arra, hogy amikor a Szent Szellem áradni akar, ők is tudjanak Vele együtt mozdulni.

3. Szolgáljanak olyan zenészek, akiknek a zenéje finom, lágy, gyengéd, kedves. Egyes zenészek még a megterésük előtt fejlesztették ki zenei képességüket, és megtanulták az embereket felvidítani (esetleg megvadítani) azzal, hogy verik a hangszereiket és hangosan játszanak. Ha viszont a szolgálatok egyensúlya elmozdul, túlzottan érzélgős és „lelkizős” lesz, akkor nagyon fontos olyan zenészeket választani, akik segítenek helyreállítani az egyensúlyt azzal, hogy megnyugtató zenét játszanak. Még a dicsőítéshez használt hangszereket is gondosan egyensúlyba kell hozni. Sok hangszer (mint például az elektromos zongora és a gitár) lehet élénk vagy finom attól függően, hogy miként játszanak rajtuk. Más hangszerek viszont (mint a dobok és elektromos basszusgitár) az erős ritmust hangsúlyozzák, ami a dicsőítő szolgálatot könnyen stimulálja, érzelmileg túlfűtötté teszi. A különböző hangszerek hangerejének keveréke is kritikus lehet, mert ez teszi a dicsőítő szolgálatot túlzottan erőteljessé vagy éppen nyugodttá.

4. Ne hagyjuk, hogy a mikrofonok és az elektromos hangszerek túl hangosak legyenek vagy torzítsanak. Egy olyan ember, akinek az ítélőképessége nem kellőképpen érzékeny, aki a szellemi életben nem elég jártas, azt gondolhatja, hogy a nagyobb hangerő nagyobb kenetet jelent. Ez azért van, mert a hangos zene felizgat és megmozgatja a testünket. Csak azért, mert ez az isten-

tisztelet alatt történik, még nem garancia arra, hogy ez a Szent Szellem megmozdulása. Van a Szellemnek is szabadsága és van a testnek is szabadsága, jól tesszük, ha vigyázunk ezekre!

5. Ha a szolgálat érzelmileg túlságosan túlfűtött vagy lelkizős, akkor figyeljünk oda, hogy az énekvezető miként beszél vagy buzdítja a gyülekezetet az énekek alatt vagy között. Az emberek gyakran elkalandoznak az Úrtól gondolatban, mert a dicsőítésvezető folyamatosan beszél és elvonja a figyelmet. Ráadásul, ha több énekesnek van mikrofonja és mindegyik hozzátesz valami biztatást vagy útmutatást, akkor a dicsőítő szolgálat megtévesztő lehet a gyülekezet számára. Gyakran az segít az Úrral mélyebb kapcsolatba kerülni, ha az énekeket megszakítás nélkül egymás után éneklük.

6. A zenészeknek arra is vigyázniuk kell, hogy ne vonják el az emberek figyelmét. A világi zenészek gyakran szeretnek hangos és bonyolult zenét játszani, hogy az emberek figyelmét magukra és a tehetségükre vonják. Egy keresztény zenésznek viszont arra kell törekednie, hogy az emberek figyelmét az Úrra irányítsa!

7. Vezessünk másokat a szellemi tisztánlátáshoz és az érettséghez! Ezáltal még inkább olyan edényekké válnak, akiken keresztül a Szent Szellem egyre nagyobb erővel tud munkálkodni anélkül, hogy az érzelmeik vagy az érzéseik mellékvágányra vinnék a szolgálatot, abba az irányba, ahol nincs Isten jelenléte. Azt mondta Jézus a Mt. 11:7-ben, hogy Keresztelő János nem vonta magára az emberek figyelmét és nem volt olyan, mint egy nádszál, amit a szél meghajlít. Ezért volt stabil, tiszta csatornája Istennek. Az éretlen keresztények gyakran

olyanok, mint a meghajolt nád, amikor Isten Szellemének szele elkezdi fújni, vagy olyanok, mint a biztosíték, ami „kimegy”, ha a Szent Szellem ereje meghaladja képességüket, és rövidre záródnak. Előfordul, hogy a keresztények a szélben meginognak vagy kimegy bennük a biztosíték, amikor nem tudják befogadni és továbbadni az erőteljes kenetet. Ennek következménye lehet az összevisszaság és a zűrzavar a szolgálatban.

A feleséggel ismertünk egy olyan drága testvérnőt az Úrban, aki valahányszor erőteljesen érezte az Úr jelenlétét a szívében, elkezdett nagyon magas hangon énekelni. Olyan hangot adott ki, mint amikor a teáskannában felforr a víz és elkezdi sípolni. Éreztük, hogy valóban megérintette Isten Szelleme, de nem tudta, hogyan vezesse le jó csatornaként a kenetet egy ige szerinti és hasznosabb megnyilvánulásban. Egy teáskanna a gőz erejét csak sípszóra tudja változtatni, de gőzmozdonyra van szükség ahhoz, hogy a gőz erejét hasznosítani tudjuk. A feleséggel imádkoztunk, és az Úr azt mutatta, hogy ez a nő kenetet kapott a prófétálásra, de még nem tanulta meg a kenetet megfelelően használni. A lelki tanácsadás után megértette, hogyan tudja úgy használni a kenetet, hogy hasznosan járuljon hozzá a szolgálathoz és ne okozzon zavart.

8. Ha valaki folyamatosan megzavarja a békességet és az egységet az istentisztelet alatt, akkor beszéljünk el vele négy szemközt és adjunk neki tanácsot. Vannak, akik nem foglalkoznak azzal, hogy bekapcsolódjanak a dicsőítésbe és buzgóságukban, mivel nincs kellő ismeretük, megzavarják az istentiszteletet, pedig őszintén próbálnak találkozni Istennel.

Előfordulhat az is, hogy egy büszke ember tesz valamit, amivel magára vonja a figyelmet. Szokatlan cselekedeteivel próbálja demonstrálni az embereknek, hogy ő milyen „szellemi”. Ha valaki folyamatosan megzavarja az alkalmakat és nem tanulja meg a nyilvános gyülekezeti tanításból vagy intésből, hogy ezt be kell fejeznie, akkor lelki gondozásra van szüksége. Először beszélgesünk el vele négy szemközt, ahogy a Mt. 18:15-17-ben Urunk felvázolta egy probléma kezelésének lépcsőit. Ha nem enged a gyülekezet vezetői tanácsának, akkor lehet, hogy az egész gyülekezet előtt kell beszélni vele és meg kell inteni.

9. Ha zűrzavar vagy valami rossz nehezedik a lelkünkre, lehet, hogy egy gonosz szellemet kell felismerni és megkötözni az alkalom alatt. Az 1Kor. 14:33 azt mondja: *„Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békeségnek Istene.”* (Új fordítás.) Ennek az ellenkezője is igaz, hogy gyakran a gonosz szellemek megpróbálnak zűrzavart kelteni, hogy legyőzzék Isten embereit. Van, amikor úgy tűnik, nem a helyes mederben folyik az alkalom. Lehet, hogy a zenészek más hangot fognak le, vagy az énekesek nincsenek egységben. Esetleg az elektromos berendezés nem működik megfelelően, vagy az emberek nem működnek együtt a dicsőítő csoporttal. Gyakran ezek a dolgok természetes okok miatt történnek, amilyen például a zenei gyakorlat hiánya. Máskor lehet egy gonosz szellem, aki ezeket a természetes helyzeteket befolyásolja, zűrzavart és vereséget hoz a dicsőítő szolgálathoz.

Néha az ellenség ellentámadást indít és úgy zavarja meg az alkalmat, hogy egy személy okoz zűrzavart,

vagy egy hamis ajándékot manifesztál. Arról olvasunk az Ap.Csel. 16:16-18-ban, hogy Pál evangélista csoportját egy olyan nő követte, akiben jövendőmondó szellem volt és azt kiáltotta: „*Ezek az emberek a Magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek!*” Legtöbb gyülekezetvezető szeretné, ha lenne egy olyan tag a gyülekezetében, aki mindig arról prófétál, hogy a vezetőik, akiket követhetnek milyen hatalmas szolgálói Istennek. Pál apostol mégis helyesen ítélte meg, hogy azoknak a prófeciáknak a forrása egy gonosz szellem volt, és Jézus Krisztus nevében kiűzte a szellemet a lányból. Nekünk is szükségünk van a lelkek megítélésére, hogy a Szent Szellem valódi ajándékainak a működését támogassuk és ne engedjük, hogy az ellenség befurakodjon és rossz irányba vigye a szolgálatot. Az ellenség megpróbál félrevezetni, ezért még egy jó keresztény – akaratán kívül is – rossz irányba vezethet. Röviddel azután, hogy Isten ihletésére Péter kijelentette: „Jézus a Krisztus”, a Mt. 16:22-ben azt olvassuk, hogy Péter mégis azt mondta Jézusnak: nem kellene keresztre mennie. Jézus azt válaszolta: „*Távozz tőlem, Sátán!*”, mert tudta, hogy Pétert tudtán kívül a gonosz használta. Ha ez Krisztus apostolainak vezetőjével előfordulhatott, akkor közülünk kicsoda mondhatja magát olyan „szelleminek”, hogy az ellenség ne tudná félrevezetni? Szükségünk van a lelkek megítélésére, hogy az ellenség támadásaival szemben helyesen tudjuk vezetni a szolgálatokat Isten csodálatos jelenlétébe.

„SZELLEMBEN” IMÁDNI AZ URAT

Szabadság, öröm, békesség és egység – mindezek nagyon fontos alkotóelemei a szellemi dicsőítésünknek.

Ha ezek az elemek nem működnek összhangban, akkor a formalizmus és az élettelen szolgálat irányába fordulunk, vagy az érzelmi fellángoláshoz, ahol a szolgálatunk zavaros és pusztán csak egy izgalmi állapot. Ha viszont megtanuljuk az imádat és dicsőítés kulcsát „lélekben”, akkor olyan igazi imádókká válunk, amelyeket az Atya a Jn. 4:23 alapján keres magának.

Ötödik fejezet

HOGYAN IMÁDJUK ISTENT „IGAZSÁGBAN”?

A Jn. 4:23-ban azt mondta a mi Urunk: *„De eljön az óra, és az most van, amikor az igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát...”* Az előző fejezetben elkezdtük tanulmányozni azt, hogy mit értett Jézus az alatt, hogy az igazi imádók lélekben fogják az Atyát imádni. Most továbbmegyünk és megvizsgáljuk ennek a tanításnak a második részét, ahol Krisztus azt mondta, hogy az igazi dicsőítőknak *„igazságban”* kell imádniuk az Atyát. Két alapvető dolgról van itt szó, és mindkettőnek meg kell maradnia igazságban: egyik az imádó, a másik az imádat.

AZ IGAZI IMÁDÓ

Ahhoz, hogy igazi imádók lehessünk, előbb újjá kell születnünk. Ezért mondta az Úr Jézus az asszonynak a kútnál, hogy a samáriabeliek nem tudták, mi az igazi imádat. Az ószövetségi időkben a megváltás a zsidóknak adatott (Jn. 4:22). Más vallások követői sokféle imádatot próbálkoznak, de ahhoz, hogy igazi imádók legyünk, be kell fogadnunk Krisztust, Aki az Igazság (Jn. 14:6). Ez az első lépés, amit meg kell tennünk, ha imádni akarjuk az Atyát.

Továbbá ahhoz, hogy valaki igazi imádó legyen, igazságban is kell járnia (3Jn. 3-4). Nem elég, ha a megváltást valamikor régen megtapasztaltuk ugyan, de most már nem törekszünk az Ő igazságaiban élni (1Jn. 1:7). Az Úr csak akkor tud elfogadni, amikor igazi imádatunkat hozzuk az Ő színe elé.

Dávid a Zsolt. 40:7-9-ban fejezte ki az imádat lényegét: *„Véresáldozatban és ételáldozatban nem telik kedved: nyitott fület adtál nekem. Égőáldozatot és vétekáldozatot nem kívánsz. Akkor így szóltam: Íme, megjelentem, a könyvtekercsben írva van rólam. Abban telik kedvem, Istenem, hogy akaratomat teljesítsem, törvényed szívében van.”* A legmagasabb szintű imádat, amit fel tudunk ajánlani, a szívünk és az életünk: az, ha örülünk amikor engedelmeskedhetünk az Úrnak. E nélkül az egész zenénk és énekünk csak üres zaj lesz az Úr előtt (Ámos 5:21-24). Engedelmességgel viszont igazi imádókká válunk, és életünk minden megmozdulását imádatként ajánlhatjuk Istennek.

AZ IGAZI IMÁDAT

Amellett, hogy az életünknek igazi imádó életnek kell lennie, a mi Urunk azt is elmondta, hogy az imádatunknak *„igazságban”* kell történnie. Jézus azt mondta a Jn. 17:17-ben, hogy *„a te Ígéd igazság”*. Ahogy már egy előbbi részben említettük, ez azt jelenti, hogy az imádatunknak összhangban kell lennie Isten Igéjével. A Biblia nagyon sok kulcsot ad a kiegyensúlyozott dicsőítéshez, amit helyesen ki lehet fejezni a zene és ének által. A továbbiakban megpróbálunk néhány igei kulcsot adni, melyek elvezetnek az *„igazságban”* való imádatához.

1. KULCS

A DICSŐÍTÉS ÉS IMÁDAT KILENC MÓDSZERE

Ahogy már láttuk, Dávid *„Isten szíve szerint való férfi”* volt, aki helyreállította a zene és az ének használatát az Úr dicsőítésében. Dávid és az izraeliták megtanulták a dicsőítésükben és az imádatukban kilenc módon

kifejezni magukat. Ugyanezekkel az igei módszerekkel tanulhatjuk meg most mi is azt, hogy miként imádkozhatjuk Istent „igazságban”.

HANGGAL	KÉZZEL	TESTTEL
1. HÁLAADÁS Zsolt. 100:4; 69:31; 1Krón. 16:4	4. ZENÉLÉS Zsolt. 150:3-5; 1Krón. 16:4-6	7. TÁNC & UGRÁLÁS Zsolt. 149:3; 2Sám. 6:14,16
2. ÉNEK Zsolt. 47:7; 147:1 Kol. 3:16	5. KÉZFELEMELÉS Zsolt. 134:2; 63:5	8. MEGHAJLÁS & LETÉRDELÉS Zsolt.95:6; 1Móz.24:52
3. UJJONGÁS Zsolt. 32:11; 47:2,6; 27:6	6. TAPS Zsolt. 47:2; 98:8	9. FELÁLLÁS Zsolt. 134:2; 135:2-3; 33:9

A hangunkkal

Az első oszlop a hangunk használatának három módját mutatja be. Hálaadás az, amikor a köszönet, a hála szavait mondjuk, és ha ezt az énekre vonatkoztatjuk, akkor használnunk kell zenei képességeinket.

A kiáltás egy másik mód, amikor a hangunkat erővel emeljük fel. Az Ige azt mondja a Zsolt. 32:11-ben: „*Ujjongjatok mindnyájan ti egyeneslelkűek!*” Hasznosnak tartom, hogy tanulmányozzuk ennek a szónak az értelmét és a használatát. A héber „teruah” szó jelentése: „győztes örömmel kiáltani az ellenség felett”. Ezt a szót használják harci kiáltásként is. Ezzel a győzelmi kiáltással emelték fel hangjukat Józsué vezetésével az izraeliták, mielőtt Jerikó falai leomlottak.

A dicsőítésünk részét képező győzelmi kiáltás kihirdetése hitünk megvallását jelenti. Egy örömteli győzelmi kiáltás utat készít a kenet számára. A Zsolt. 47:6-ban azt olvassuk, hogy „*felvonul Isten ujjongás közben*”, amikor örömteli hitünk győzelmi kiáltására válaszként felkel az Úr. Erre találunk példát a 2Krón. 13:15-ben: „*a júdaiak pedig harci kiáltásban törtek ki. És miközben a júdaiak harci kiáltása hangzott, megverte az Isten Jeroboámot és egész Izráelt Abijjá és Júda előtt.*”

Ez működik a szellemi hadviselésünk esetében is, amikor egy gyülekezeti dicsőítő szolgálaton vagyunk. Erre mutat példát Dávid, amikor azt mondja a Zsolt. 27:6-ban: „*Most is felül emeli fejemet ellenségeimen, a kik körülöttem vannak, és én az ő sátorában örömládozatokkal áldozom...*” Dávid úgy aratott hit által győzelmet ellenségei felett még mielőtt harcba szállt volna, hogy kikiáltotta a győzelmet, amikor az Urat kereste a szent sátorban. (Tanulmányozd a Zsolt: 27:6 versét!)

Van, amikor úgy tűnik, hogy a dicsőítő szolgálatból hiányzik az öröm és a hit. Ha azonban valakinek a szívében kimunkálódik a győzelem és hangosan kiáltja: „Halleluja!” vagy „Dicsőség Istennek!”, akkor olyan friss kenetet hoz, mely képes szellemileg felébreszteni a gyülekezet alvó szentjeit. Ez nem jelenti azt, hogy mindig kiabálnunk kell, mert megzavarhatjuk vele az alkalmat, és a figyelem a hangoskodó személyre terelődik. Ennek ellenére az alkalmas időben feltörő örömteli győzelmi kiáltás segíthet a dicsőítést magasabb szintre emelni. Időnként a dicsőítésvezető indíttatást kaphat, hogy az egész gyülekezetet közös győzelmet megvalló kiáltásra vezesse.

A kezünkkel

Táblázatunk második oszlopában három olyan cselekedetet találunk, amit kézzel végzünk. Az első, amikor hangszeren játszunk. Szinte minden tevékenységet a kezünkkel végzünk, amikor egy hangszeren játszunk. A hangszeren játszásnak megfelelő héber szó jelentése: „húrpengetés”. Ahhoz, hogy valaki „tehetségesen tudjon játszani”, fejlesztenie kell kézügyességét, ahogy ezt a Zsolt. 33:3 tanácsolja.

Kezünk felemelése dicsőítés közben egy másik módja annak, hogy a kezünket használjuk. Több oka van annak, hogy a természetes tevékenységek során az embereknek sokszor mondják, hogy emeljék fel a kezüket. Ezeknek az okoknak megvan a szellemi hasonmásuk az imádatban is.

Például a kezek felemelése világszerte a megadás jelét jelképezik. Amikor Istent imádjuk, teljesen át akarjuk adni magunkat az Úrnak, és ennek kifejezésére a legáltalóbb cselekedet az, ha felemeljük a kezeinket.

Vegyük szemügyre azt is, hogy miként ellenőrzik az embereket, mielőtt felülnének a repülőre, vagy bemennének a börtönbe. Az őr általában megkéri őket, hogy emeljék fel a kezüket, hogy megnézze, nem próbáltak elrejtteni egy fegyvert vagy más tiltott dolgot. Hasonlóképpen az 1Tim. 2:8-ban azt olvassuk: „*tiszta kezeket emelvén föl harag és versengés nélkül.*” A kézmozdulatunkkal kérhetjük az Urat, hogy vizsgáljon meg minket. Ezt az attitűdöt fejezte ki Dávid, amikor azt mondta: „*Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! ...És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja.*” (Zsolt. 139:24)

A kéz felemelésének egy másik oka lehet az, amikor valaki egy fontos beszédet mond vagy esküt tesz. Az előadó felemelheti a kezét, ezzel javasolva, hogy mindenki maradjon csendben és figyeljen oda (Ap.Csel. 12:17; 21:40). Aki esküszik, az kezének felemelésével tanúsítja, hogy igazat mond (Jel. 10:5-6). Hasonlóképpen mi is őszintén ki akarjuk fejezni azt, amiről énekelünk úgy, hogy felemeljük a kezeinket.

A hangszeren játszás és kézfelemelés mellett a harmadik dolog, amire használhatjuk a kezeinket, az a taps. Tapsolhatunk az ének ritmusára és a kezeinket hangszerként használjuk. A gyülekezet használhatja a tapsot az Úr iránti imádat kifejezéseként is ugyanúgy, ahogy a hallgatóság megtapsol egy olyan személyt, akit értékel (2Kir. 11:12).

A testünkkel

A harmadik oszlop három olyan cselekvést mutat, amit a testünkkel tehetünk. Az első a tánc és az ugrálás. Könnyen rájövünk, hogy ezek a cselekedetek nagy örömről tanúskodnak. Amikor nem tudjuk kordában tartani szívünkben a lelkesedést, akkor az testi kifejezésmódo-
ban, táncban és ugrálásban törhet ki.

Még emlékszem arra, amit kisgyermekeim tettek mindig, amikor egy napi vagy esetleg több napos szolgálat után hazatértem. Amikor kinyitottam a házunk kapuját, bekiáltottam, hogy üdvözljem az otthoniakat. Ahogy a lányaim meghallották a hangomat, azonnal kiszaladtak és felkiáltottak, hogy: „Itthon van apa!”, és közben ott ugráltak és táncoltak körülöttem. Mindig megtelt a szívem örömmel, amikor láttam, hogy örülnek

a hazatérésemnek, és alig vártam, hogy az ölembe vegyem és megszeretgessem őket.

Hasonlóképpen a mi szívünk is legyen tele elvárással, és számítsunk rá, hogy a mi Mennyei Atyánk eljön találkozni velünk. Vajon nem kellene egy kisgyermekhez hasonlóan lelkesednünk, aki ugrál és táncol, amikor érezzük, hogy Isten meglátogat?

A Bibliában a táncot és ugrálást kifejező szavak további utasításokat is adhatnak számunkra. A Zsolt. 149:3 a táncra a „machowl” szót használja, ami azt jelenti, hogy *„forogni vagy körbepörögve táncolni”*. Az 1Krón. 15:29 a táncot a „raqad” szóval fejezi ki. Ez azt jelenti, hogy *„áthajol, táncol, ugrál, szökken, felpattan, ugrabugráll”*.

Ezek a szavak a Bibliában többféle lehetőséget mutatnak be, hogy örömünket táncban és ugrálásban fejezzük ki. Azt is bölcs dolog megjegyezni, hogy milyen táncolási formát nem nevez meg és nem támogat a Biblia. Nem volt csípőrázás vagy érzéki testmozgás, amilyeneket a modern tánc hangsúlyoz. Az ilyen táncok csábítóan a táncoló testére vonják a figyelmet és testi vágyakat gerjesztenek.

Egy történettel tudnám szemléltetni ezt a veszélyt. Néhány évvel ezelőtt részt vettem egy pásztori összejövetelen, ahol körülbelül 300-an voltunk pásztorok, 95%-ban férfiak. Ezen az összejövetelen mindkét énekes nagyon vonzó nő volt. Nagyon jól vezették a dicsőítést mindaddig, míg el nem kezdték az „Isten él, Ő nem halt meg!” éneket énekelni. Amikor elkezdték ezt az éneket, először azt énekelték, hogy mennyire érzik Őt a fejükben

és a fejükre mutattak. Azután azt énekelték, hogy érzik Őt a vállukban és elkezdtek a vállukat mozgatni. Majd elkezdtek azt énekelni, hogy érzik Őt a csípőjükben és mindketten a csípőjükre mutattak és közben meghimbálták. Ez a kombináció olyan volt a szolgálatukban, hogy a pásztoroknak be kellett csukniuk a szemüket, ha szellemben akartak maradni. A gyülekezet vezetői legyenek nagyon óvatosak, hogy felismerjék, ha valakinek tisztátalan módszerei vagy céljai vannak a gyülekezetben a táncsal, különösen akkor, ha ez a gyülekezet előtt történik, ahol a táncosok a figyelem középpontjában vannak.

Az imádatunk kifejezésének egy másik módja a meghajlás és a letérdelés. A Bibliában az „imádat”-ra használt főbb szavak jelentése magába foglalja, hogy „leborul vagy hódolattal térdet hajt”. Ez egy külső formája annak, hogy megalázzuk magunkat, de lehet az Isten iránti belső imádatunk kifejezése is.

Van, amikor a közösség arról énekel, hogy fejet vagy térdet hajt Isten előtt. Mégis gyakran azok, akik erről énekelnek, mégsem teszik meg. Amikor az imádat és a dicsőítés igei kifejezőmódjairól énekelünk, nagyon fontos bátorítani az embereket, hogy az Igének ne csak hallgatói, hanem cselekvői legyenek (Jak. 1:22). Az ének vezetője és mindazok a vezetők, akik a gyülekezet előtt állnak, kövessék ezeket az instrukciókat! Így lehetnek jó példák, ami segít a többieknek még jobban kifejezni Isten iránti imádatukat és dicséretüket.

Egy harmadik mód az imádat és dicséret kifejezésére a testünk cselekvésével az, amikor állunk. Ez egy olyan tett, amivel a tiszteletünket fejezhetjük ki valaki

iránt. A katonáknak vigyázban kell állniuk, amikor egy magas rangú tiszt előtt megjelennek, és a protokoll általában megköveteli, hogy az emberek tiszteletteljesen felálljanak, amikor a király előttük elhalad. Mennyivel inkább méltó a mi hatalmas Istenünk és Királyunk, hogy Őt megtiszteljük!

Amikor George Friderich Handel a „Halleluja” kórust szerezte zenei mesterművéhez, a „Messiás”-hoz, azt mondta a szolgájának, hogy látomást látott a Mindenható Istenről és az Őt körülvevő mennyei seregekről. A zene, amit komponált, úgy tűnik, valóságos képet ad a mennyei imádat fenségéről. Amikor Londonban először előadták a „Messiás”-t, Anglia királya tisztelettel felállt, amikor a „Halleluja” kórusmű elkezdődött. Ezzel adott tiszteletet a Fenségesnek, akinek a jelenléte megnyilvánult, mialatt a kórus azt énekelte, hogy „Halleluja! Uralodik örökkön örökké! Nagy Király, Urak Ura!”

Amikor Anglia királya felállt, a hallgatóság többi része csatlakozott hozzá, és a kórus alatt állva maradtak. Az előadásnak nagy sikere volt, és Handel Messiása a leghíresebb és leggyakrabban előadott oratóriummá vált a világ történelmében. Még ma is, évszázadokkal később a világ minden részén a hallgatók továbbviszik ezt a hagyományt, és állva hallgatják a „Halleluja” kórust. Ez elsősorban onnan ered, hogy nem Anglia királyának vagy a tehetséges George Handelnek adtak tiszteletet, hanem a Fenségesnek, akit Isten trónjánál imádtak.

Bár a felállás az Úrnak adhat tiszteletet, mégis előfordul, hogy egy közösségnek nehezebb esik végigállni egy hosszú dicsőítő szolgálatot. A dicsőítésvezető legyen

nagyon figyelmes, hogy ne tartsa az idősebb szenteket túl sokáig állva. Gyakran az lenne a helyénvaló, ha a gyülekezetet felkérnék arra, hogy foglaljon helyet egy hosszú dicsőítő szolgálat közepén, majd álljanak fel újra, amikor a dicsőítés intenzívebbé válik. Törekednünk kell arra, hogy olyan dicsőítő szolgálatokat szervezzünk, amelyekben minden gyülekezeti tag teljes mértékben részt tud venni. Ez természetesen még nem garantálja azt, hogy mindenki teljesen be is fog kapcsolódni.

Részt venni vagy terméketlen maradni?

Ha megnézzük a nagy nemzeti dicsőítő és imádó szolgálatot, amit Dávid király az 1Krn. 15:28-29-ben szervezett, láthatjuk, milyen nagy jelentősége van annak, hogy megtanuljuk, hogyan vegyünk részt benne. Ebben a történetben látjuk, hogy az egész Izrael csatlakozott a dicsőítéshez, kivéve Mikált: *„És az egész Izrael vivé az Úr szövetségének ládáját nagy örömmel, kürtökkel, trombitákkal, cimbalmokkal, zengedezvén lantokkal és citerákkal. Mikor pedig immár az Úr szövetségének ládája a Dávid városába jutott, Mikál a Saul leánya kitekint az ablakon, s látván, hogy Dávid király táncol és vígad, szívében megutálá őt.”*

Mikál elutasította és kritizálta a dicsőítést és az imádatot. Ahelyett, hogy részt vett volna az ünneplésben, inkább otthon maradt és csak az ablakon keresztül nézte.

Ez az igerész Mikált Saul lányaként említi, bár ő Dávid felesége is volt. Mindkettő kiemelkedően magas társadalmi pozíció volt, amit az életében betöltött. A két pozíció a két természetre utal, amivel minden keresz-

tény rendelkezik. Mindnyájunknak van egy „régiszer”, amivel születünk, és ami Ádámól származik. Olyan ez, mint Mikál első természete, amit engedetlen és tévelygő apjától, Saul királytól kapott. Amikor azonban újjászületünk, kapunk egy „új természetet” is Krisztusban. Ez olyan, mint az új karakter és pozíció, amit Mikál akkor kapott, amikor Dávid felesége lett.

Sajnos, világosan kiderült, hogy Mikál nem engedte, hogy a szíve és a jelleme egységre jusson Dáviddal. Ha így lett volna, akkor kint lett volna a dicsőítő szolgálatban és ott táncolt volna az Úr előtt a férjével. Ebben az igében Saul lányaként említik, és Saul jelleme működött benne. Ahogy Saul király megvetette Dávidot, az ő kritikus lánya is a végén megvetette a férjét.

Mi is hasonló harccal találkozunk a szívünkben és az életünkben. A Rómabeliekhez írt levél 6. és 8. részében olvashatunk arról a harcról, ami a régi ádami természet és az új krisztusi természet között zajlik az életünkben. Halottnak kell maradnunk az ádami természet számára és egyesülnünk kell Krisztussal, ahogy Mikálnak is el kellett volna felejtenie apja természetét, hogy Dáviddal egyesülhessen. Ha egy testi ádami természetben lakozunk a keresztenyí válásunk után, akkor a szívünk is megkeményedik és kritikus lesz Isten dolgai iránt. Elkezdhetjük kritizálni az örömteli dicsőítő szolgálásokat, és a végén már csak szemléelői leszünk az ébredésnek, ahelyett, hogy részesei lennénk.

A 2Sám. 6:20-23 elmondja Mikál történetének végét. Amikor Dávid hazatért, felesége megdorgálta. Attitűdjének köszönhetően az Ige azt mondja, hogy „*Ennekokáért Mikálnak, Saul leányának nem lőn soha*

gyermeke az ő halálának napjáig.” Mikált megítélte Isten és meddő lett. Hasonlóképpen mi is, ha elutasítjuk a lehetőséget, hogy részt vegyünk a dicsőítésben, az imádatban és végül elkezdjük kritizálni, akkor szellemileg mi is meddővé válhatunk. Az életünk és a szolgálatunk gyümölcstelenné válik. Egy személy vagy egy egész gyülekezet meddővé válhat (és nem növekszik), ha Mikálhoz hasonlóan elutasítják a dicsőítést és az imádatot.

Vigyáznunk kell, hogy ne becsüljük le Isten dicsőítésre és imádatra adott mintáját, hanem csatlakozzunk hozzá! Bátorítsunk minden egyes gyülekezeti tagot, hogy csatlakozzon a dicsőítéshez tapssal, énekkel, kiáltással, tánccal, kézfelemeléssel és fejhajtással a megfelelő időben! Ha szégyenlősek vagy gátlásosak, akkor biztassuk őket, hogy gyakorolják otthon ezt a kilenc módszert, amikor csendességben vannak az Úrral. Ha az egyéni csendességükben felszabadultak lesznek, akkor nem lesz nehéz kifejezniük dicséretüket és imádatukat akkor sem, amikor nyilvános istentiszteleten vesznek részt.

2. KULCS

A DICSŐÍTÉS ÉS IMÁDAT MEGÉRTÉSE

Mi a különbség a dicsőítés és az imádat között? Mindkettő hasonló tevékenység, és gyakran nehéz a kettő között különbséget tenni. A következő magyarázatok és kontrasztok segítenek egyszerűsíteni és megérteni a természetüket és az alkalmazásukat.

Azok az igék a Bibliában, amiket „dicsőítésnek” fordítunk, azt is jelentik, hogy „*dicséret, ünneplés, jóváhagyás, csodálat és magasztalás*”. A dicsőítést egyszerűen

úgy lehet megfogalmazni, mint örömteli megtapasztalás vagy ünneplés.

Az énekünkön és dicséretünkön keresztül általában megnyilvánul az Úr jelenléte. Ezen a ponton bemegyünk a szent sátorba, és mivel a sátor fedett és zárt volt, ezért azt szimbolizálja, hogy befedez és magába zár az Úr jelenléte. Itt, amikor bemegyünk a szent helyre, először elkezdhetünk dicsőíteni (Zsolt. 132:7). Ha viszont tovább akarunk menni a szentek szentjébe, akkor be kell mennünk az utolsó kárpit mögé, ami a test cselekedeteinek a végét jelenti (Mk. 15:37-38; Zsid. 10:20). Az egyetlen dolog, amit a szentek szentjében teszünk, az, hogy Istenre nézünk és Őt dicsőítjük. És ott, amikor az Ő dicsőséges *shekinah* jelenlétét kijelenti, szívünk megtelik szeretettel és mély bensőséges közösséggel Vele, mert minden test elhallgat az Úr előtt (Zak. 2:13; Zsolt. 46:11).

3. KULCS

A BIBLIAI SZÁMOK ÉS A ZENE

Isten az Ő bölcsességével teremtett mindent, beleértve a zenét is, hogy megfeleljen a tudományos és a szellemi törvényeknek. Amikor az Igét tanulmányozzuk, világosan látjuk, hogy a számoknak lehet szellemi jelentősége vagy jelentése. Most azt fogjuk megnézni, hogy milyen összefüggés van a bibliai számok szellemi jelentése és a zenei számok tudományos jelentősége között.

Zenei hang akkor jön létre, amikor valami (egy húr, síp, hangszál, stb.) vibrál a levegőben. Amikor egy hang vibrálását megfelezzük vagy megduplázzuk, ugyanazt a hangot fogjuk hallani azzal a különbséggel, hogy egy ok-távval lejjebb vagy feljebb lesz.

Minden oktávban hét hangjegy van a diatonikus skála szerint, ezek a: C, D, E, F, G, A, H; vagy egy billentyűs hangszeren ezek a fehér billentyűk. A Bibliában a hetes a teljesség, tökéletesség és nyugalom száma; hasonlóképpen a mi skálánk is 7 hangjegyből áll. A Bibliában a nyolcas egy új kezdetről szól ugyanúgy, mint ahogy a zenében a nyolcadik hanggal egy új oktáv kezdődik.

Ha beleveszünk minden félhangot is, akkor megkapjuk a kromatikusnak nevezett skálát. Ez magába foglalja a zongorán egy oktáv összes billentyűjének hangját. Ez a 12 hangjegy ural minden zenét, mint ahogy a 12 szám Isten száma az uralkodásra (Ezt látjuk Izrael 12 törzsénél, a 12 gyülekezetalapító apostolnál, 12 óra van minden nappalban és minden éjszakában és 12 hónap van egy évben.)

Ha megfelelően kombinálunk három hangot, akkor egy egyszerű akkordot formálunk. A három hang összekeveredik, hogy egy akkordot hozzon létre ugyanúgy, mint az Atya, a Fiú és a Szent Szellem háromsága együtt egy Isten.

Egy akkord első hangja a kezdő hang, ahogy az Atya is minden dolognak a kezdete. A második hangot a zenében középső hangnak nevezik, ahogy a Fiút is közbenjárónak nevezik. Minden skála I. fokára épített akkord harmadik hangját domináns hangnak nevezik, ahogy a Szent Szellem ural vagy vezet minket.

Két alapvető hármasság hangzat van: dúr és moll. A dúr akkordok „vidám” hangzásúak, míg a mollok „szomorúak”. Ez a menny (ahol minden öröm és boldog-

ság) és a föld (mely átok alatt van és szomorú a bűn miatt) közötti különbségre utal. A világi zene a szomorúságot moll akkordban hangsúlyozza. Még a madarak és az állatok birodalma is ezt erősíti meg. A tudósok nagyon figyelmesen megvizsgálták az összes madár és az állatok énekét, még a bálnákét is a tengerben, és azt találták, hogy mind moll hangnemben énekelnek. Ádám bűnesete óta egyfajta szomorúság járja át a világot (Rm. 8:20-22), és ez a zenéjében is visszatükröződik. Legyünk óvatosak a zenével, amiben túl sok a moll, mert a világ szomorúsága a halált munkálja (2Kor.7:10).

A zenei különbség a dúr és a moll akkordok között az, hogy a dúr akkord középső hangját egy fél akkorddal leszállítják. Ennek a természetes ténynek is van szellemi alkalmazása. Ahogy a levitt középső hang egy szomorú moll akkordot hoz létre, úgy volt idő, amikor Krisztus, a Közbenjáró lejött és megalázta magát és a bánat (fájdalmak) embere lett, hogy megváltson minket a bűn átkától. Krisztus lejött a mennyei boldogságból, hogy a föld emberévé váljon. Miközben magára vette a szenvedéseinket és a bűneinket, meghalt a kereszten. Azért történt mindez, hogy akkor, amikor feltámadt a halálból és felment a mennybe, ki tudjon minket emelni a bánatból és a bűnből. Az Atya feltámasztott bennünket a halálból Krisztussal és odaültetett a mennyei helyekre. A mi Közbenjárónk felemelt minket a bűneinkből és megkötözöttségeinkből, hogy a menny öröméről szóljon az új énekünk. Olyan ez, mint amikor a középső hangot fel-emelik, akkor felemeli a szomorú moll akkordot, és az örömteli dúr muzsikává változik.

Más párhuzamot is láthatunk a bibliai számok és a zene között akkor, amikor plusz hangokat adnak az alap akkordhoz. Így lehet változtatni az akkord „hangulatát” vagy „érzését”. Amikor hozzáadsz még egy hangot a háromhangzathoz, akkor az úgynevezett dúr szeptim (7) akkordot kapod. Ennek a hangnemnek a hangzása nagyon pihentető és megnyugtató a bibliai hetes számhoz hasonlóan, ami a nyugalomba való bemenetelről szól (1Móz. 2.2).

A kilences szám a Szent Szellem munkájára utal (A Szent Szellemnek 9 ajándéka és 9 gyümölcse van.) A kilences akkordok felemelően hangzanak és a Szellem friss áradását hozzák, amikor jó ízléssel használják a dicsőítésben. Az is érdekes, hogy a kilences akkordokat a zenészek széles körben csak a 20. század elejétől használják, amikor világszerte helyreállt a pünkösdi átélés az egyházban.

Két másik akkordnak, a tizenegyesnek és a tizenhármának teljesen ellenkező hatása van a hallgatókra. Harsogó és disszonáns hangzásúak és gyakorlatilag a világi zenei körökben a „rebellis akkordok” címkét kapták. Ez az értékelés is megegyezik a bibliai 11 és 13 számok jelentésével, hisz mindkettő a lázadást szimbolizálja (Júdás fellázadt és elhagyta a 11 apostolt, valamint a Biblia először az 1Móz. 14:4-ben említi a tizenhárom számot egy lázadással kapcsolatban.)

Láthatjuk a párhuzamot a zene tudományos törvényei és a bibliai számok szellemi jelentősége között. Kívánom, hogy ezt látva találjunk friss bátorítást és csodáljuk az Urat az Ő bölcsességéért. Tanuljuk meg alkalmazni ezt a bölcsességet, hogy még hatékonyabban használjuk a zenét az Ő királyságának előmozdítására!

Hatodik fejezet

A KIEGYENSÚLYOZOTT ZENE ÉS IMÁDAT

Szellemi életünk növekedésének egyik nagyon fontos kulcsa, hogy megtanuljuk életünk különböző területeit helyes egyensúlyban tartani. A Szentírás kinyilatkoztatja, hogy az egyik ilyen terület, ahol szükségünk van helyes egyensúlyra, az a dicsőítés. Most pedig nézzük meg, miért teremtett minket az Úr úgy, hogy szükségünk van az egyensúlyra! Egy másik fontos leckét találunk egy olyan témával kapcsolatban, amiről már tanultunk: hogyan imádjuk Istent „igazságban”.

AZ EMBER HÁROM ALKOTÓ ELEME

Amikor azt mondta Isten: „*Teremtsünk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra*” (1Móz. 1:26), az embert három részből teremtette. Pál apostol mondta, hogy minden embernek van szelleme, lelke és teste (1Thes. 5:23). Ezt ábrázolja a következő táblázat első sora.

Pál apostol tanított arról is, hogy a szellemi embert a Szent Szellemnek kell vezetnie, Aki ott lakik minden újjászületett keresztény szellemében (Rm. 8:9-14). Ekkor a szellemünk vezetheti a lelkünket úgy, hogy szellemileg gondolkozzunk (Rm. 8:5-6). Azután a szellemünk kimunkálhatja, hogy a lelkünk vezesse a testünket, és az egész életünk szellemi legyen (Rm. 8:11-13). Az a keresztény, akit a teste irányít, csak testi keresztény lehet. Sőt mi több, az a keresztény, aki megreked ott, hogy a lelke vezet, nem tud felnőni, hanem önző ember marad, akit az érzelmei vezetnek vagy az értelme irányítja.

A DICSŐÍTÉS HÁROM ALKOTÓ ELEME

Ez az elv bemutatja azt a sorrendet is, amit a dicsőítésünkben be kell tartanunk. A szellemi dicsőítésnek a szellemünkben kell kezdődnie, majd ezt kifejezzük a lelkünkön keresztül és továbbmenve a testünk által is. Erre tanít az Ószövetség legnagyobb parancsolata az 5Móz. 6:5: *„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.”* A szívünk olyan mértékben vehet részt a dicsőítésben, és a lelkünk is teljesen csatlakozhat ehhez, hogy elkezdhetjük minden erőnket arra fordítani, hogy szeressük és imádjuk az Urat. Dávid király a dicsőítésnek erre a tökéletes kifejezésére mutatott példát, amikor teljes erejével táncolt az Úr előtt (2Sám. 6:14). Ha viszont valaki arra törekszik, hogy a dicsőítést a testében vagy a lelkében fejezze ki, de ez nem a szívéből (szelleméből) fakad, akkor az kiegyensúlyozatlan dicsőítés, amit Isten nem tudja elfogadni. Az Úr csak olyan imádatra vágyik, ami *„szellemben és igazságban”* valósul meg. A következő táblázat második sora ezt az igazságot ábrázolja.

Az ember hármassága: 1 Thes. 5:23	„Isten... őrizze meg a ti szellemeket,	lelketeket	és testeteket teljes épességben” [angol fordítás]
Prioritásunk a dicsőítésben: 5Móz. 5:6	„Szeressed azért az Urat, a te Istenedet, teljes szívedből,	teljes lelkedből	és teljes erődből!”
A zene hármassága	A dallam — a vezérhang, amit a szellem követ	Az összhang — a kiegészítő hangok, ami a lelket érdekli	A ritmus — vagy ütem, ami a testünket érdekli és kontrollálja
Kiegyensúlyozott szellemi zene: Zsolt. 68.26	„Elöl mennek vala az éneklők” — első a dallam, amit énekelnek, ennek kell vezet-	„...utánok a húrpengetők” — következik az összhang, ami támogat	„...középen a doboló leányok.” — harmadik a ritmus (rejtett)
Zenei stílusok, melyek ezt az egyensúlyt kihangsúlyozzák	Szellemi keresztény zene: Ef. 5.19 és Kol. 3.16 — valamint egyes keresztény kultúrában vagy környezetben született zene: Mt. 5:13	Lelki zene, jazz, blues, tudattágító, érzelmi, hazafias és szerelmi dalok	Rock, disco, rap, és heavy metal muzsika — pogány zene, mint például a hindu, afrikai és vudu muzsika

A ZENE HÁROM ALKOTÓ ELEME

Táblázatunk harmadik sorában láthatjuk, hogy a zene három részből áll: dallam, összhang és ritmus. Charles Walton, egy szekuláris (világi) zeneelmélettel foglalkozó szakember az 1974-ben megjelentetett „A zene alapvető formái” című könyvének hátoldalán ezt a következőképpen fejezte ki: „A zene történelme folya-

mán a szerzők bizonyos alapelveket használtak a szervezésben és a szerkesztésben, mely keretként szolgál a zene, ritmus, dallam és harmónia bemutatásánál. Ebből fejlődtek ki évszázadok során az alapformák.”

A táblázatból láthatjuk, hogy a zenének ez a három alkotó része az ember szellemével, lelkével és testével van kapcsolatban.

A dallam a zene vezérhangja vagy a „hangneme”. Ez az a rész, amit általában énekelni szoktunk. Közben az énekesek kiegészíthetik más hangokkal vagy harmóniákkal, de egy ének dallamvonala mindig a legfontosabb az éneklésben. A zene is általában a dallamra épül, mert ez adja meg az ének irányát.

Egy ének dallama az, amit a szívünk (szellemünk) követ. Egy jól megalkotott dallam felemelheti a szívünket, ahogy a dallam egyre magasabbra emelkedik. Leviheti a szívünket a nyugalomba, ahogy a dallam ereszkedik, és a teljesség érzését adhatja, amikor a dallamvonal a végére érkezik. A híres zeneszerző Joseph Haydn egyszer megjegyezte: „A dallam teszi kellemessé a zenét, és ezt a legnehezebb előállítani.”

Az Ef. 5:19 azt mondja: „*énekelvén és dicséretet [dallamot] mondván szívetekben az Úrnak*”. A Kol 3:16 is azt mondja: „*hálával zengedezvén a ti szívetekben az Úrnak*”. Ezek az igeversek bibliailag megerősítik, hogy a szívünkől, a szellemünkől énekelünk egy dallamot az Úrnak. Láthatjuk azt is, hogy az Isten iránti hála (amihez hozzátartozik a Szent Szellem kenete) kezd el működni a dicsőítésünkben, amikor szívből énekelünk.

Egy ének másik eleme a harmónia vagy összhang. A harmónia a hangoknak vagy az akkordoknak a kombinációja, ami hozzáadódik az ének dallamához és együttesen alakítják ki a zene hangulatát vagy az érzést, amit közvetít. Ez azért van, mert lelkünk (az értelmünk és az érzéseink) a zene harmóniájához kapcsolódik, ahogy összehasonlítja és megítéli a hangok társulását vagy konfliktusát. Amikor ezek a hangok úgy keverednek, hogy dúr akkordot formálnak, akkor előhozhatják az örömteli érzést ugyanúgy, mint ahogy a sok moll használata a zenét „szomorúvá” teheti. A harmónia egyéb stílusainak sokféle hatása lehet az értelmünkre és az érzelmeinkre: hozhat például békességet, zavartságot, derűt vagy feszültséget.

Egy zenei darab harmadik eleme a ritmus vagy tempó. A ritmus a zenében kihangsúlyozott ütem, ami a sebességet és az ütemezést adja. Egy zenei darabnak ehhez a részéhez tud a testünk kapcsolódni, mert a testünket is sokféle ritmus szabályozza, mint a szívdobogásunk és a légzésünk. A testünket használhatjuk, amikor tapsolunk, dobbantunk a lábunkkal vagy táncolunk, mert ilyenkor a testünk az ének ritmusán keresztül összekapcsolódik a zenével.

Már az ókori görögöktől kezdve sokan tanulmányozták és írtak a zene különböző részeinek hatásairól az ember különböző részeire. Az egyik ilyen megerősítést ezek kölcsönhatásáról Jean Rameau, híres francia zeneszerző és zeneelméleti szakértő írta a 18. században: „A zenében a fizikai megnyilvánulás az ütemben és a ritmusban rejlik – ami viszont az érzelmeket megéri, az a harmóniából fakad...” A zene három elemének alapvető hatásairól egy egyszerű definícióval elmondhatjuk,

hogy a dallam *felépítheti* a szellemet, a harmónia *szórakoztathatja* a lelket, és a ritmus *felizgathatja* a testet.

Egy zenei darab e három elemének egyensúlyban kell lennie ahhoz, hogy a zene a Szent Szellem csatornája lehessen. A dallamnak kell vezetnie a harmóniát és a ritmust ugyanúgy, ahogy a szellemünknek kell vezetnie a lelkünket és a testünket ahhoz, hogy szellemi emberek lehessünk. Hasonlóképpen a testi embert a testi dolgok fogják vezetni, a testi zenét pedig a ritmus és az ütem határozza meg.

Volt már példa esetleg arra az életünkben, hogy messziről hallgattunk egy diszkó zenét? Amit a zenéből általában először meghallunk, az a hangos ütem vagy ritmus. A diszkó zenének nem az ének dallama vagy zenéje, hanem a ritmus a legfeltűnőbb eleme. Ez azért van, mert a diszkó zenét nem azért csinálták, hogy a szívedet emelje fel az énekkel. Ezt a zenei stílust úgy tervezték meg, hogy pulzáló ütemével felkavarja a testi gerjedelmeket.

A KIEGYENSÚLYOZOTT SZELLEMI IMÁDAT

Az előző részekben láttuk már, hogyan használta az Úr Dávidot, hogy helyreállítsa a felkent éneket és zenét Isten imádatában. Dávid egyik kijelentése az volt, hogy olyan kiegyensúlyozott dicsőítést alkosson, ami arra ösztönzi az Urat, hogy eljöjjön és meglátogassa őket. A Zsolt. 68:25-26-ban azt írja: „*Látták a te bevonulásodat, oh Isten! Az én Istenem, királyom bevonulását a szentélybe. Elől mennek vala az éneklők, utánok a húrpengetők, közepén a doboló leányok.*”

A dicsőítés három részét szervezte itt meg Dávid: elől mentek az énekesek, akiket a zenészek követtek és a dobosok, akiket harmadikként említ. Ez a dicsőítő csapat úgy munkálkodott együtt, hogy abban az Úr kedvét lelte, ezért lejött a szentélybe. Ez az, amire mi is vágyunk, hogy Isten jelenléte köztünk legyen és a dicsőítő szolgálat alatt meglátogasson minket.

Az első és legfontosabb része az itt leírt dicsőítő szolgálatnak az ének volt. Ennek kell a mi szolgálatunkban is a legfontosabb résznek lenni. A közösség teljes szívvel bekapcsolódik a dicsőítésbe, ha könnyen hallják a saját hangjukat. Ez teljesen más, mint a világi zenében. A világi zene gyakran nem az énekekre teszi a hangsúlyt, és időnként nehéz megérteni az ének szövegét, mert olyan hangos a zene és a dobolás. Legyünk óvatosak, hogy a zene és az énekesek a mikrofonokkal ne legyenek olyan hangosak, hogy az emberek ne tudják könnyedén meghallani a saját éneklésüket. Ha a zenei csapat túlságosan hangos, akkor az nem bátorítja a közösség tagjait, hogy bekapcsolódjanak és szívből énekeljenek. A tagokat arra ösztönzi, hogy csak meghallgassák a dicsőítő csapat teljesítményét, de a szolgálat koncertté változik, ahol a közösségből csak közönség lesz. A dicsőítő csapatnak vezetnie és bátorítania kell a szolgálat alatt minden embert, hogy váljanak ők is imádókká, és soha ne törekedjenek arra, hogy hangos zenéjükkel lenyűgözzék és dominálják az embereket. Ezzel a módszerrel próbálja meg sok világi együttes befolyásolni azokat az embereket, akik őket hallgatják.

Dávid dicsőítő szolgálatának következő részét a zenészek képezték, akik az énekeseket követték. A ki-

egyensúlyozott dicsőítésben a zene követi, támogatja és bátorítja az éneket. Leginkább az ének az, ami egy ember szívét az Úrhoz fordítja. A maga idején viszont minden dicsőítő felbátorodhat a zene által, hogy a lelkében (értelmében és érzelmeiben) szerető Urunkra koncentráljon.

Dávid dicsőítő szolgálatának utolsó részéről szól a Zsolt. 68:26, ahol a lányok doboltak. A dob a ritmus hangszere. Nem ad a zenéhez dallamot és nagyon kis részben járul hozzá a zene harmóniájához. Azonban beviheti a zenébe az ütemet vagy a ritmust, ami segít az énekszolgálatot sokkal elevenebbé, vidámabbá és szabályosabbá tenni.

Megfelelő mennyiségű ritmusra van szükség az énekünkben és zenénkben ugyanúgy, ahogy a szervezetünk is megfelelő mennyiségű ritmust igényel. Ha a szívverésünk vagy a lélegzetünk eláll, akkor hamarosan meghalunk. Hasonlóképpen, ha a zenénknek nincs ritmusa, akkor élettelen és halott lesz. Egy másik dolog, ami az egyensúlyt megrontja, ha a testünkben túl sok a dobogás vagy a ritmus. Ilyenkor fordul elő a magas vérnyomás vagy a kalapáló fejfájás. Vigyáznunk kell, hogy a dobogás vagy az ütem ne domináljon és ne legyen túl erős a zenénkben. A dobok ritmusa volt a három rész közül az utolsó, amit a Dávid által szervezett dicsőítésben használtak a Zsolt. 68:26-ban. Ez a sorrend rámutat a helyes egyensúlyra: a ritmusnak kisebb a szerepe, ezért legyen mindig alárendelve a dallamos éneknek és a harmonikus zenének.

A világ által hirdetett zenei stílusok gyakran egy testi zenei egyensúlyt próbálnak hangsúlyozni, ezért kell

megfontolnunk a Rm. 12:2 tanácsát: *„És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.”* Erre van szükségünk ahhoz, hogy szellemileg helyesen tudjuk megítélni a muzsikát. A világi zenéje gyakran az ellentéte Dávid zenéjének. A világi zene gyakran úgy kezdődik, hogy a dobos megadja a ritmust. Mikor már pörög a ritmus, bekapcsolódnak a hangszerek is. A közönség, aki hallgatja, esetleg elkezd az ütemre tapssal válaszolni, a testét ringatni vagy táncolni. Az emberek testét és lelkét már az ének elkezdése előtt stimulálják. Gyakran erre a mintára alakítják ki a világi zenét (Ez ellentéte Dávid kiegyensúlyozott dicsőítésének.). A mi dicsőítésünknek azonban ne ez legyen a mintája! Azt a kiegyensúlyozott mintát kell követnünk, amit Dávid próféta helyreállított Isten embereinek, hogy a mi eredményeink is hasonlóak legyenek, és meglássuk a mi Istenünket és Királyunkat, amikor eljön, hogy meglátogasson a szentélyben!

Azt hiszem, hogy minden hangszer, ha kiegyensúlyozottan használjuk, hozzájárulhat Isten felkent dicsőítéséhez. Meg kell viszont fontolnunk, hogy egyes hangszereket arra terveztek, hogy a zene azon részét hangsúlyozzák, ami könnyen kiegyensúlyozatlan és nem szellemi zenét hoz létre. Nézzük meg például a dobot! Nagyon kevés zenei hangszínnel járul hozzá a muzsikához, de segít tartani a vidám és szabályos ritmust. A világi dobosok azonban gyakran a hangszerük adottságát arra használják, hogy testi módon hangsúlyozzák a ritmust, ami a testi kéjvágyat, frusztrációt, lázadást vagy akár hipnotikus állapotot (gyakran ilyen a hindu zene) hoz

létre. A keresztény dobosok, akik nem figyelnek ezekre a dolgokra, gyanútlanul követhetik a rossz példát, és ezzel rossz hatást visznek saját zenei területükre. Elővigyázatosan kell használni azokat a hangszereket, amelyek a zene ütemét hangsúlyozzák, hogy ne dominálják negatív módon a dicsőítő szolgálataink muzsikáját.

Egyszer az Úr egy nagyon fontos leckét tanított meg velem arról, hogy szellemileg miként befolyásolja a zene a szolgálatot. Vendégelőadó voltam egy gyülekezetben, ami sok szempontból jó gyülekezet volt. Odaszánt pásztoruk volt, mégis volt valami a dicsőítésükben, ami aggasztott. A szolgálatot vezető zenei csoportból nem hiányzott a tehetség. A vezető zenészük megtérése előtt híres jazz-rock zenész volt. A zenei csapat, aminek a kiképzésében segített, nagyon jó képességű emberekből állt, és úgy tűnt, oda tudták vinni a közösséget, ahova akarták, de egyben ez volt a probléma is. Volt, amikor úgy éreztem, figyelnek az Úrra és Isten színe elé vezetik az embereket. Sok esetben viszont a szolgálat irányát a kiemelkedő tehetségük és az erősítőik hangereje kontrollálta. Ilyenkor nem éreztem a Szent Szellem kenetét és jelenlétét a szolgálatban.

Elkezdtem imádkozni, és az Úr megnyitotta szellemi értelmem. A Szent Szellem egyik ajándéka, a szellemek megítélése által láttam, ami a szellemvilágban történik. Láttam egy démont egy kis trónon ülni a szentély felett az egyik oldalon. Megértettem, hogy ez egy olyan szellem volt, amely részleges kontrollt gyakorolt a gyülekezetben.

Azután láttam, hogy egy kis démon elkezdett hangszeren játszani. Ahogy elkezdte a zenéjét játszani, a

szellemi befolyása kiáradt a szentélyben. A zene betöltötte a szentélyt, hátul a gyülekezet padlóján kinyílt egy ajtó, és láttam a pokolba vezető lépcsőket. Ahogy a zenei bevezetőt játszották, egy erős démoni király lépett elő a nyitott ajtóból és elkezdett körbesétálni a gyülekezetben.

Azelőtt olyan dicsőítő alkalmakon vettem részt, ahol az Úr eljött és meglátogatta az Ő népét. Olyan szolgálatokon is voltam, ahol tudatában voltam, hogy a dicsőséges imádat következtében angyalok szálltak le a mennyből és csatlakoztak hozzánk. Soha azelőtt viszont nem tapasztaltam, hogy az ellenkezője is megtörténhet. A kenetteljes zene le tudja hozni a mennyből az angyalokat, hogy csatlakozzanak a dicsőítésünkhöz, de a romlott zene fel tudja hozni a démonokat a pokolból.

Azért imádkozom, hogy az Úr segítsen meg minket, hogy világosan meg tudjuk ítélni, hogyan lehet az imádatunk tiszta és kiegyensúlyozott. A szellemi megítélés mellett legyen bennünk az a teljes szívből fakadó vágy, hogy az igazság ösvényein járjunk, amit Nagy Pásztorunk mutat nekünk. Az Úr arról tett bizonyosságot, hogy: *„Találtam szívem szerint való férfiút, Dávidot, a Jesse fiát, ki minden akaratomat véghez viszi.”* (Ap.Csel. 13:22) Csak, ha mi is teljes szívvel vágyunk rá, hogy az Urat kövessük, akkor lesz a zenénk és a dicséretünk olyan tiszta és erőteljes, mint amilyen Dávid zenéje volt. Akkor tudjuk meghívni a mi Istenünket és Királyunkat, hogy jöjjön el és látogasson meg minket a szentélyben, amikor Őt imádjuk. Akkor lehet a zenénk olyan kenetteljes, mint amikor az ifjú Dávid Saul előtt játszott a hárfáján, és látni fogjuk, ahogy a gonosz szellemek elmenekülnek.

Hetedik fejezet

A DICSŐÍTÉSVEZETÉSRŐL

A dicsőítésvezetőnek egy nagyon fontos, de nehéz szolgálata van. Egyesek, akik ezt a könyvet olvassák, soha nem érezték, hogy személyes elhívást kaptak volna a dicsőítésvezetésre, mégis fontos, hogy mindenki megértse ennek a szolgálatnak a komplexitását, aki valamilyen keresztény terület vezetésére kapott elhívást. Ily módon az egyesített gyülekezeti vezetés nagyobb bölcsességre és szellemi tisztánlátásra tesz szert a dicsőítésvezetésről, egyre jobban tudják segíteni szellemi útmutatással azokat, akiket erre a fontos felelősségre hívtak el az Úr. Ha a hangod inkább egy békáéra, mint egy angyal hangjára hasonlít, és soha meg sem próbálnál dicsőítésvezető lenni, akkor is legyen bátorságod áttanulmányozni ezt a fejezetet, mert hasznodra válhat.

Sok mindent kell jól megszervezni és vezetni ahhoz, hogy egy dicsőítő szolgálat „elérje a célt” és betöltse Isten minden tervét. Ének közben a dicsőítésvezetőnek úgy kell összefognia és vezetnie a zenészeket és a gyülekezetet, ahogy egy karmester vezényel egy szimfóniát. Ennek a szolgálatnak a szellemi felelőssége sokkal több, mint természetes képesség vagy jó szervezés. A dicsőítésvezetőnek szellemi szinten érzékenynek kell lennie, hogy minden embert mélyen el tudjon vezetni Isten jelenlétébe, elkerülve a szellemi akadályokat és legyőzve az ellenség ellenállását. Az énekvezető legyen egyben dicsőítő, szervező, énekes, őr és szellemi harcos is!

AMIRE EGY DICSŐÍTÉSVEZETŐNEK SZÜKSÉGE VAN

A dicsőítésvezetőnek elsősorban tisztánlátással kell rendelkeznie, hogy megértse szolgálata valódi célját. Az énekvezetőnek olyan dicsőítőnek kell lennie, aki minden embernek tud segíteni, hogy bekapcsolódjon Isten imádságába. A mi Urunk Jézus Krisztus azt mondta a Jn. 4:23-ban, hogy az Atya imádókat keres. Ez nem csak azért fontos, hogy Isten kedvében járjunk, hanem az emberek miatt is, mert miközben Istent dicsőítjük, megváltozunk és elkezdünk Hozzá hasonlítani (2Kor. 3:18; 1Jn. 3:2). Az énekvezető szívét az a vízió ragadja meg, hogy olyan dicsőítésvezető legyen, aki másokat vezet Isten imádatában, mert nagyon sokan ettől sokkal kevesebbel is beérik. Egy ilyen „kisebb víziót” az alábbiakkal lehet illusztrálni:

1) A vezérszurkoló

Az ilyen típusú dicsőítésvezető lelkesedésre és cselekvésre motiválja az embereket. Azt hiszi, a lelkesedés azt jelenti, hogy árad a kenet, és egy jó énekszolgálatnak dinamikusnak, hangosnak és energikusnak kell lennie. Ha az énekszolgálat csendessé vagy lassúvá válik, azt gondolja, hogy megköztözöttség van a szolgálatban, és élénkebbé kell tenni. A „vezérszurkoló” mindig biztat, és mivel fel akarja rázni az embereket, elmondja a közösségnek, mit kell tenniük. Elviheti a közösséget a szabadságra, de ez a testi lelkesedés szabadsága, aminek lehet, hogy semmi köze nincs a kenetnek és az igazi imádat-hoz.

2) A szórakoztató

Akinek ilyen víziója van, azt gondolja, akkor végzett jó munkát, ha az előadása népszerű volt, és mindenkinek tetszett az énekszolgálat. A szórakoztató nem tud különbséget tenni a lélek és a szellem között. (Zsid. 4:12) Célja az emberek lelkének kedveskedni olyan dolgokkal, mint szépség, tehetség, humor és dráma ahelyett, hogy inkább megtanulna Szellemben szolgálni. (Fil. 3:3; Zak. 4:6; 1Kor. 2:1-5) Mivel a szórakoztató a népszerűsége alapján értékeli az előadást, nem arra törekszik, hogy az Urat, hanem inkább önmagát propagálja, ily módon ahelyett, hogy Isten kedvében járna, az emberek tetszését akarja megszerezni. (Gal. 1:10) A „szórakoztató” gyakran utánozni fogja a népszerű világi énekesek és zenészek technikáit. (2Kor. 10:12 és 18)

3) A profi

Az ilyen motivációval rendelkező énekvezető a kiválóságra törekszik, és nem az Úrra. A zenei tehetség és a csapatmunka nagyon fontos, ugyanakkor „bálvánnyá” is válhat. Az az énekvezető, aki mindenekfelett a tökéletességre törekszik, megvalósíthat egy gördülékeny, tehetséges énekszolgálatot, amiben viszont a szolgálatra fókuszál és azt dicsőíti az Úr helyett. Az, aki saját tehetségét akarja bemutatni és „reklámozni”, az emberek figyelmét elvonja attól, hogy teljes szívvel az Urat imádják.

Dicsőítő szolgálatra van szükség és nem koncertre!

Egyszer egy gyülekezetben szolgáltam, amikor az Úr felnyitotta a szemem és megmutatta, valójában mi-

lyen fontos, hogy tiszta víziónk legyen az imádatról. Az énekszolgálatot egy olyan zenei csoport vezette, akik keresztény koncerteket adtak. Tudták, hogy a vendéglőadó (aki én voltam) zenész és énekvezető, aki sok nemzetet meglátogatott már, és zenei, dicsőítő szemináriumokat tartott. Egyéb okok mellett a legjobbat akarták nyújtani, hogy a vendéglőadót lenyűgözzék. Valóban olyan nagy hatással voltak rám, hogy azóta csaknem minden szemináriumon, amit tartok, megemlítem őket.

A szolgálat egy „bummal” kezdődött, amikor a dobos bevezette az első éneket. Hamarosan csatlakozott hozzá az elektromos gitár egy torzító egységgel, ami a gitárnak heavy metal hangzást adott. A hangos zene kibontakozott, és közben az énekesek időnként felkiáltottak: „Hadd keljen fel az Úr!”, hogy a gyülekezet is csatlakozzon hozzájuk.

Ahogy beindult az énekszolgálat, hamarosan rájöttem, hogy a csoport saját eredeti énekeit adta elő, amelyeket rendszeresen énekeltek koncerteken. Nem olyan énekeket játszottak, amelyeket a gyülekezet ismert, és azoknak a részeknek, amiket történetesen a gyülekezet megpróbált velük együtt énekelni, nagyon kicsi volt a jelentősége. A zenei csoport egyedül mutatta be az előadást, figyelmen kívül hagyva, hogy a gyülekezet tagjai tudnak-e csatlakozni hozzájuk. A résztvevők csak tapsoltak vagy nézték őket. Mindez vasárnap reggel volt egy istentiszteleten, de hamar felismertem, hogy nem egy dicsőítő szolgálaton, hanem egy koncerten voltam.

Miközben az „énekszolgálat” gyorsan haladt előre, én megpróbáltam imádkozni, Istent imádni és találkozni az Úrral. Tudtam, hogy néhány percen belül ki fognak

hívni, hogy elmondjam a délelőtti prédikációt, ezért arra kértem az Urat, küldjön kenetet rám annak ellenére, hogy a kenet nem volt ott az énekszolgálaton.

Azután ránéztem a feleségemre, Lindára. Láttam, hogy nem tapsol és nem énekel. Odahajoltam hozzá és azt mondtam: „Tudom, hogy ez nem egy jó szolgálat, de legalább próbáljunk meg bekapcsolódni és találkozni az Úrral!” Linda így válaszolt: „Te sem tapsolnál és énekelnél velük, ha láttad volna, amit én láttam!” Erre a válaszra felfigyeltem, megkérdeztem, hogy mit látott. Azt mondta, az Úr adott neki egy látomást: a zenei csoport közepén látott egy nagy bálványt, ami beárnyékolta őket. Azt látta, hogy a zenei csoport csak a bálványt imádta, és a bálvány a saját zenéjük volt.

A prédikációm után a zenei csoport egy utolsó menő dallal befejezte az alkalmat, majd az énekvezető egyenesen hozzám fordult. Attól tartottam, hogy ki fogja kérni a véleményem az „énekszolgálatról”, és valami illetlent fogok mondani. Minden aggodalmam elmúlt, amikor elkezdett beszélni. Ezek voltak az első hozzám intézett szavai: „Nagyszerű volt ez az énekszolgálat! Egy dobbanást sem hagytunk ki! Amikor a dobos elkezdte, én már akkor tudtam, hogy ez igazán ütős lesz!” Majd tovább folytatta zenei csoportjának dicséretét és nem kérdezte meg a véleményem.

Ha a feleségem nem kapott volna látomást, akkor is teljesen nyilvánvaló lett volna, hogy a zenei csoportnak a bálványa a saját zenéje és a tehetsége volt. Mivel zenéjük nem volt a Krisztus uralma alatt, ezért a pásztoruknak sem engedelmeskedtek. Néhány hónappal később a pásztor megpróbálta átszervezni a szolgálatot,

hogy saját belátása szerint jobbá tegye. Amikor a zenei csoport látta, hogy nem tehetik azt, amit akarnak, sokan közülük elmentek a gyülekezetből és szakadást okoztak a közösségben.

A legfontosabb dolog, hogy legyen víziónk és motívációnk arra, hogy zenei vezetők vagy zenészek legyünk az Úr házában. Ez fog meghatározni mindent, amit gondolunk vagy teszünk, és így fogjuk „elérni a célt” betöltve Isten akaratát; vagy a saját kicsinyes emberi ötleteinket és céljainkat fogjuk követni. Válasszuk inkább az Úr akaratában való gyönyörködést és teljes szívvel törekedjünk arra, hogy olyan imádói legyünk Istennek, amilyenre Ő vágyik!

GYAKORLATI TANÁCSOK A DICSŐÍTŐ SZOLGÁLAT VEZETÉSÉHEZ

Őrizzük meg szívünkben a helyes víziót, és szerezzünk nagy gyakorlatot, hogy jól képzett énekvezetők lehessünk. A következő néhány lépés segítségünkre lehet egy jól képzett szolgálat kialakításában.

1. A szívünk legyen felkészült

Az első alap, amire szükségünk van: legyen rendben a szívünk az Úrral. A zsoltáríró kijelentette a Zsolt. 66:18-ban: *„Ha hamisságra néztem volna szívemben, meg nem hallgatott volna az én Uram.”* Ahhoz, hogy jól tudjunk szolgálni valamilyen szellemi szolgálatban, meg kell szabadulnunk minden bűntől és megkötözöttségtől. Ez nem jelenti azt, hogy tökéletesek vagyunk, de tudnunk kell: a Krisztus vére tisztára mosott és szégyenkezés nélkül állhatunk meg Isten előtt. Ha nincs meg benned ez a bizonyosság, akkor őszintén keresned kell ezt a

győzelmet, vagy hagynod kell, hogy valaki más vezesse az énekszolgálatot, amire felkértek!

Egy másik módja a szívünk felkészítésének az, ha elkezdünk imádkozni a következő énekszolgálatért. Kérnünk kell kijelentést: az Úr mutassa meg, mit akar elvégezni a szolgálat alatt. Egy énekszolgálat lehet olyan, mint egy harci csata, és egy bölcs parancsnok arra törekszik, hogy jó csataterve legyen minden helyzetben. Az ima abban is segíthet, hogy legyen rajtunk kenet, amikor felállunk és elkezdjük a szolgálatot.

Fel kell készítenünk a szívünket arra is, hogy az Úrban bízunk, amikor az emberek előtt állunk. (5Móz. 31:6-8; 2Kor. 3:5-6) Az a parancsnok, aki fél elöl a csatasorban, nem fogja inspirálni a csapatot, hogy a tőlük telhető legjobb teljesítményt nyújtsák. Ha viszont az Úr felkészíti a szívünket, ahogy Józsuéval tette, akkor az emberek bízni fognak a vezetőjükben. Amikor kiállsz az emberek elé, bízzál az Úrban, hogy segít neked a közösséget oda vezetni az Ő színe elé! Mosolyogj, és ne légy olyan, mint egy fagyos szobor!

Végül pedig azért kell felkészítenünk a szívünket, hogy legyen bennünk az Úrnak öröme. Csak oda tudunk másokat elvezetni, ahova mi már eljutottunk. Ne menjünk problémákkal leterhelt szívvel a szolgálatra! Ezzel csak a saját gondjaira fogjuk emlékeztetni az embereket. Fordítsuk inkább az emberek gondolatát és szívét Jézushoz!

2. Készíts egy éneklis­tát

Az énekvezetőknek előre el kell készítenniük egy listát az énekekről. Egy pásztorhoz hasonlóan, aki imádko-

zik és előre elkészíti a prédikációját, az énekvezetőnek is sok mindent előre el kell készítenie a szolgálathoz. Ez nem jelenti azt, hogy a szolgálat során vakon be kell tartanunk, amit a listánkra felírtunk, ugyanúgy, ahogy egy prédikálónak is hagynia kell, hogy a Szent Szellem vezesse, és olyan dolgokról is beszél, amire nem készült fel előre. Annak ellenére, hogy alkalmanként megváltoztatod az énekek sorrendjét a szolgálat alatt, egy előre elkészített lista segít a dicsőítő csapatnak a jobb együttműködésben.

Az énekszolgálat vezetése nem egyemberes feladat. A gyülekezeteknek vannak zenészei és időnként más énekesei, akik segítenek a dicsőítésvezetésben, akiknek általában szükségük van előzetes felkészülésre és gyakorlásra. Ha a gyülekezetekben ki szoktátok vetíteni a dalok szövegét, akkor a kivetítőnek is szüksége van előre a dalok listájára, hogy jól tudja végezni a munkáját.

A listában felsorolt énekeknek össze kell kapcsolódniuk, hogy a gyülekezet lépésről lépésre bemehessen Isten jelenlétébe. Az alábbiakban adunk néhány általános mintát arra, hogyan válogassuk össze a dalokat isteni vezetéssel és céllal.

Az énekeket összeszervezhetjük a **hangnem** alapján, amiben a dalokat énekeljük. Figyeljünk arra, hogy a megfelelő hangon kezdjük el a dalt énekelni, hogy az ének további részei ne legyenek túl magasak vagy túl mélyek. A közösség számára gondot jelenthet, ha a hangszálaikat fájdalmasan erőltetniük kell, és nem tudják átengedni szívüket a dicsőítésre.

Minden gyülekezetnek legyen egy füzete az énekekkel, amiket énekelni szoktak, és ebben tüntessék fel a

hangnemet, amiben könnyen tudnak énekelni. Ha valaki zeneileg nem annyira képzett, hogy ezt meg tudja oldani, akkor keressen valakit, aki ért hozzá és meg tudja csinálni.

Ha elkezdünk előkészíteni néhány dalt, amit könnyen lehet énekelni valamilyen hangnemben, például C-ben, akkor kereshetünk más dalokat C-ben. Ezeket a dalokat egymás után lehet énekelni és nem kell arra várni, hogy a zenészek megadjanak egy új hangot a kezdéshez. Zenei szempontból ez a legjobb módja annak, hogy a dicsőítő szolgálatban a dalokat egymás után, összhangban, folyamatosan lehessen énekelni. Ha szeretnél néhány dalt egy másik hangnemben énekelni, akkor zeneileg az a legkönnyebben megoldható, ha következőnek magasabb teljes hangnemben íródott dalokat választasz, például a C-ben énekelt dalok után jöhet egy dal D-ben. Ez finoman felemelheti az énekszolgálatot egy szinttel magasabbra anélkül, hogy az éneklés zavart okozna.

A másik dolog, amit az énekszolgálatban meg tudunk szervezni, biztosítva a folyamatosságot, az hogy az énekeknek legyen közös **témája** vagy **mondanivalója**. Lehet, hogy az Úr az énekek szövegén keresztül akar kihangsúlyozni egy témát. Vannak olyan témák, amelyek sok dalban szerepelnek: öröm, üdvösség, szabadság, Sion, Isten folyója, hadviselés, Krisztus vére, győzelem és még sok más. Ha az Úr a szívedre helyez egy témát, amikor az énekszolgálatra készülsz, legyen az annak a szolgálatnak a kulcsüzenete. Néha a prédikátornak is ugyanaz az üzenete. Ebben az esetben az énekszolgálat felkészítheti és megerősítheti az emberekben az üzenetet, és az Úr még jobban tud munkálkodni a szolgálat alatt.

Egy másik mód a szolgálat megszervezésére az, amiről már beszéltünk, hogy haladjunk a **dicséretől az imádatra**. Ez egy jó általános minta az énekszolgálatainkhoz. Ne felejtsük el azonban, hogy ez a minta a dicséretől az imádatra nem olyan útmutatás, amit törvényszerűen be kell tartani! Lehet, hogy az Úr a dicséretre akarja tenni a hangsúlyt, és nem lesz imádat. Máskor előfordul, hogy az emberek szíve már felkészült az ima által, vagy a zenészek már a szolgálat előtt elkezdnek játszani, és az énekszolgálat kezdődhet az imádattal. Ha az imádatban van valami megkötöttség, teher vagy nyomás, akkor jó, ha egy dicsőítő dalt énekelünk az imádat végén, mielőtt a szolgálatot tovább folytatnánk.

Az énekszolgálatot úgy lehet még helyesen megszervezni, hogy **először a gyorsabb majd a lassúbb** énekeket énekeljük. Az elején a gyorsabb énekek segítenek az embereket „felébreszteni” és bátorítani, hogy elkezdjenek örülni. Viszont, amikor már találkoznak az Úrral, a lassúbb imádó dalok által jobban tudnak összpontosítani az Istennel való közösségükre.

Egy másik hasonló modell, amit alkalmazhatunk, amikor az énekek listáját elkészítjük, az, ha **előbb magunknak énekelünk dalokat, majd az Úrnak**. Kezdjük időnként a szolgálatot olyan dalokkal, amelyekkel egymást bátorítjuk, mint például az „Istennek van egy serege...”. Az elején köszönhetjük egymást egy olyan dallal, mint a „Szeretlek téged az Ő szeretetével...”. Ezek olyan énekek, amiket magunknak és a gyülekezetnek énekelünk. Ezt nevezzük „vízszintes buzdításnak” vagy „a Test szolgálatának”. Az énekszolgálat magasabb célja viszont az, hogy a végén a tekintetünket a menny-

be emeljük és szívünk találkozzon az Úrral. Ezt nevezük „függőleges imádatnak” vagy „az Úr szolgálatának”.

Ha nem választjuk ki bölcsen az énekeinket, akkor az alkalmaink nagyon zavarossá válhatnak. Ha a kiválasztott listánkban állandóan váltakoznak a „függőleges” imádó és a „vízszintes” Test szolgálata dalok, akkor az énekszolgálat valószínűleg katasztrófával végződik. Olyan, mintha le-fel száguldanánk egy hullámvasúton. Vagy olyan, mintha minden elénekelt dallal megpróbálnánk ide-oda ugrálni a külső udvar és a szentek szentje között.

Egy utolsó tanács az énekszolgálat előkészítéséhez az, hogy használjunk „aktuális igazságot” tartalmazó énekeket vagy olyanokat, amelyeken „friss kenet” van. Írjuk fel azoknak a daloknak a címét, amelyek nagyon jók voltak az elmúlt szolgálatokon vagy amelyek a szívünkben vannak. Lehet, hogy néha arra ébredünk, hogy a szívünkben egy dalt énekelünk. Ahogy a zsoltáros megjegyezte a Zsolt. 42:9-ben és a 77:7-ben, Isten tud adni éjjel egy éneket nekünk. A Szent Szellem akkor is énekre tudja mozdítani a szívünket, amikor alszunk, és jó, ha visszaemlékezünk a Szent Szellemtől kapott énekekre, amikor felébredünk. Ha egy énekszolgálatot készülünk levezetni, akkor lehet a vezérdal ez az éjjeli ének.

3. Legyél jó vezető

Az dicsőítésvezető nem követő, hanem a vezető. A mi felelősségünk az egész dicsőítő csapat és a közösség vezetése, hogy találkozhassanak az Úrral. Nem igazán bizalomgerjesztő egy ideges énekvezető, aki fagyos szoborként viselkedik, becsukja a szemét és erőtlenül motyog.

Először mutassuk meg világosan az irányt, hogy mindenki megértse, merre vezetjük őket. Beszéljünk világosan, amikor utat mutatunk! Amikor elkezdjük az éneket, elkezdhetünk tapsolni, hangosan énekelni, vagy inthetünk a kezünkkel, hogy jelezzük a dal kezdetét. A dalok sebességét irányíthatjuk tapssal, csörgődobbal vagy úgy, hogy a kezünkkel intünk. Ha azt akarjuk, hogy mindenki bekapcsolódjon (emelje fel a kezét vagy táncoljon), akkor szóljunk előre a dal éneklése előtt vagy az ének alatt egy csendes pillanatban, amikor senki nem énekel.

Ha szeretnénk a refrént megismételni, akkor egyszerűen csak énekeljünk tovább vagy jelezzük a kezünkkel, hogy újra elénekeljük. Amikor be akarjuk fejezni az éneklést, akkor hagyjuk abba a tapsolást és maradjunk csendben, vagy emeljük fel a kezünket, hogy mindenki felfigyeljen. Ha azt szeretnénk, hogy mindenkit egy spontán imádatba vezessünk, felemelhetjük a kezünket, mielőtt a refrén véget ér, csukjuk be a szemünket, kezdjük el az Urat imádni, és közben lépünk hátrább a mikrofontól.

Kialakíthatunk egy kommunikációs rendszert azzal az emberrel, aki a kivetítést végzi. Gyakran az zavarja meg a dicsőítő szolgálatot, ha egy éneket nem vetítenek ki elég gyorsan, vagy rossz szöveget mutatnak. Ha van egy csendes jelünk, amit a kivetítőssel használunk (egy fejbólintás vagy egy kézintés), akkor előre tudomására adhatjuk, hogy készüljön kivetíteni a következő dalt. A projektor kezelője figyeljen folyamatosan a vezetőre és várja az útmutatásokat! Ha túl sokáig tartja becsukva a szemét és imádja az Urat, előfordulhat, hogy nem veszi

észre a jelzést, és ezzel az egész gyülekezetet megzavarja.

Amikor például én vezetem a dicsőítést, szemkontaktussal jelzek a projektorosnak. Azután megemelem a kezem, ezzel jelezve, hogy utoljára ismételjük a dalt. Így fel tud készülni a következő dal vetítésére. Ha ki akarok hagyni egy éneket és a listáról a következőt szeretném énekelni, azt úgy jelzem, hogy felemelem a kezem és felmutatom két ujjamat. Ha vissza akarok térni az előző énekre, akkor a kezemet felemelve előre-hátra integetek, jelezve, hogy készítse elő az előző éneket.

Egy dicsőítésvezetőnek meg kell tanulnia jól vezetni, mégis a legfontosabb dolog ahhoz, hogy valaki jó vezető legyen az, ha jó követővé válik. Ha nem te vagy a gyülekezet rangidős vezető pásztor, akkor tudnod kell, hogy mit vár el tőled a gyülekezet vezetősége. Rövid dicsőítő szolgálatot akarnak? Akkor vedd rövidre! Te a pásztor, a szolgálatvezető és zenei pásztor hatásköre alatt vezetsz. Ha megbíznak a vezetésedben és teljes szabadságot adnak neked a vezetésben, akkor vezess jól! Ha azonban csak most tanulsz, vagy még nem nyerted meg a vezetőség bizalmát, akkor figyelj és alkalmazkodj minden útmutatásukhoz! Ha csak arra kértek, hogy néhány dalt vezess, akkor ne próbálj meg prédikálni, bölcsesség beszédével prófétálni, és előrehívni az embereket csak azért, mert a te kezében van a mikrofon!

4. Az énekszolgálat kezdése

Ha már az elejétől te kezded az énekszolgálatot („hideg kezdés”), akkor meg kell nyerned a közösség figyelmét és be kell őket indítanod. Ezt megteheted egy

imával, egy igerész felolvasásával, vagy bátorítással.

Ha a pásztor, az alkalom levezetője vagy a zenészek már elkezdték az alkalmat, és az emberek bekapcsolódnak, akkor figyeljünk arra, hogy onnan vezessünk tovább, ahova már eljutottak. Egy szolgálat olyan, mint a váltófutás, meg kell értenünk, hogy hol vesszük át a stafétát, és attól a ponttól mi vezetünk tovább. Ne vigyük őket vissza az elejére! Ha a közösség elkezdett dicsőítő dalokat énekelni már azelőtt, hogy megkaptuk volna a mikrofont, akkor töltsünk kevesebb időt a dicsőítéssel. Két dicsőítő szolgálat egymás után hosszú és fárasztó lehet. Ugyanakkor, ha az emberek szíve már felkészült, akkor azt fogjuk érezni, hogy egyenesen rátérhetünk az imádó dalokra, vagy figyelhetünk arra, amit az Úr akar üzeni.

5. Együtt mozdulni a Szent Szellemmel

Azt akarjuk, hogy a szolgálat a Szent Szellem vezetésével történjen. Az Ige a Szent Szellemet a szélhez, a vízhez és az olajhoz hasonlítja. Ezek közül mind a három időnként megmozdul, és hasonlóképpen mi is megtanulhatjuk, hogyan akar a Szent Szellem megmozdulni az énekszolgálatunk alatt.

Egy énekvezetőnek éreznie kell, hogy hányszor vezessen egy éneket. Gyakran előfordul, hogy egy bizonyos ének hozza el a győzelmet és áttörést. Van, hogy úgy érezzük, jó többször elénekelni az éneket, mert növekedik a kenet, amikor ismétljük. A Bibliában a „nap dala” a 2Móz. 15:20-21-ben és az 1Sám. 18:6-7 jó példa erre.

Ha úgy érezzük, hogy a kenet áradása csökken egy ének alatt, akkor fejezzük be és térjünk át a következő-

re. Előfordulhat egy zenei zavar, vagy az a dal nem illik az alkalomhoz, vagy nem helyénvaló az üzenete. Ha Isten nem keni fel az általunk vezetett dalt, akkor fogadjuk ezt el és legyünk kellőképpen alázatosak ahhoz, hogy ne ragaszkodjunk a tervünkhöz.

Már a dicsőítés alatt törekedjünk a szabadságra, mielőtt átmennénk az imádatba. Ha nincs győzelem, szabadság és öröm, akkor azonnal imádkozzunk a megoldásért! A győzelem jöhet egy ének, ima vagy buzdítás által. Egy cselekvésben való kilépés (mint például egy kiáltás, tánc vagy taps) is gyakran hozhat felszabadulást.

Vigyázzunk arra, hogy amikor vezetünk, mindenki figyeljen, lehetőleg ne vonja el semmi az emberek figyelmét! Ilyen zavaró dolgok lehetnek például az alkalom alatt járkáló emberek vagy állatok, áramszünet, kintről behallatszó zajok, a nem megfelelően működő hangszerek vagy hangosító berendezések. Tartsuk az emberek figyelmének középpontjában az Urat és hagyjuk, hogy mások foglalkozzanak a problémákkal (a diakónusok vagy az ajtónállók)!

Énekvezetőként a mi felelőségünk összefogni és az Úrhoz vezetni az embereket. A szolgálatot gyakran azzal kell kezdenünk, hogy megnyerjük az emberek figyelmét. Az alkalom alatt pedig az emberek figyelmét folyamatosan az Úron kell tartanunk. Ilyenkor már *nem ránk figyelnek!* Íme néhány mód arra, hogy a figyelmet magunkról teljesen az Úrra fordítsuk:

- 1) Legyünk imádók és nem csupán dicsőítésvezetők vagy karmesterek.

2) Kerüljük a felesleges beszédet, például az ének alatti bátorítást vagy az ének szövegének ismétlését.

3) Ne adjunk túl sok utasítást és ne kontrolláljuk túl szigorúan a szolgálatot, amikor a Szent Szellem elkezd megmozdulni. Adjunk lehetőséget az Úrnak (és másnak), hogy szolgáljon, várjuk az Urat, alkalmat adva a prófétálásra vagy a Szent Szellem egyéb megnyilvánulására.

4) Kerüljük az olyan mozdulatokat, melyekkel magunkra vonjuk a figyelmet. Ez lehet egy ideges tekintet, vakarózás, ha a hajunkat simogatjuk, beszélünk valakivel, a mozdulatunkkal magunkra mutatunk vagy valami hasonló.

5) Használjunk olyan mozdulatokat, melyek az emberek figyelmét az Úrra irányítják. Ilyen lehet az, amikor felemeljük a kezünket, becsukjuk a szemünket, felállunk, letérdelünk imádatlalt vagy hátrahúzódunk a szószéktől vagy az emelvény közepéről.

6) Imádat alatt lépünk hátrább a mikrofontól (ha állványt használunk), vagy vigyük a mikrofont távolabb a szánktól. Ha nem kell világos utasítást adnunk, akkor hagyjuk, hogy az emberek magukra maradjanak az Úrral! A hangunknak nem kell folyamatosan kihallatszania, mintha szóló éneket énekelnénk! Ha mindenki az Úrral akar találkozni az imádat alatt, akkor lépünk hátra a mikrofontól és legyünk olyanok, mint bárki más a imádók közül.

7) Legyünk tudatában annak, hogy mikor fejezzük be! Próbáljuk meg akkor befejezni a dicsőítésvezetői szolgálatunkat, amikor az emberek egy hegycsúcsra jutottak

és ne akkor, amikor egy völgyben vannak. Törekedjünk úgy befejezni, hogy legyen erős a gyülekezetben az Úr jelenléte, a szentek szíve pedig legyen tele örömmel, szeretettel és győzelemmel! Ne húzzuk el az alkalmat, mert az emberek elfáradhatnak, és az Úr jelenléte kezdhet felemelkedni!

Ha nem alakul túl jól az alkalom, jobb ha megfontoljuk, vajon eljutunk az áttöréshez. Ha nem, akkor adjuk át a szolgálatot a következő szolgálattelvőnek! Ha olyan probléma adódik a szolgálásban, amit nem tudunk megoldani, akkor hiába énekeljük egyik éneket a másik után, mert nem jön áttörés, és az alkalom csak egyre rosszabbá válhat.

6. Együtt dolgozni a zenészekkel

Az dicsőítésvezetőnek meg kell tanulnia összhangban lenni minden zenésszel. Ahhoz, hogy Isten áldása eljőjön (Zsolt. 133:1, 3) egységnek kell lennie a szolgálásban.

Bizonyosodjunk meg afelől, hogy a zenészek minden általunk vezetett éneket el tudnak játszani. Adjunk nekik egy listát az énekekkel, amelyen jelöljük be, hogy milyen hangnemben fogjuk énekelni. Próbáljunk meg gyakorolni a szolgálat előtt!

A legtöbb gyülekezetben van dicsőítéspróba a vasárnap délelőtti istentisztelet előtt. Fontos, hogy ne csak azt gyakoroljuk, hogy zeneileg szépen menjenek a dolgok, hanem szánjunk időt arra, hogy megtanuljunk együtt mozdulni az imádatban is. Ez fogja meghatározni, hogy az énekszolgálat egy koncert lesz vagy Isten imádásának a megtapasztalása. Jó, ha a dicsőítő csapat

korábban érkezik a szolgálatra, hogy tudjanak imádkozni és elcsendesedni az Úr előtt.

Az egész csapatnak ismernie kell a jeleket, amelyekkel irányítunk. Olyan egyszerű jelekkel kommunikáljunk, amit mindenki lát és követ. Különböző kézmozdulatokkal adhatunk jelet a csapatnak a kezdésre, az ismétlésre, a megállásra, jelezhetjük a helyes hangnemet, a tempót és a hangerőt. Lehetőleg a közösség számára „láthatatlan” jeleket használjunk, hogy ne vonjuk el a figyelmüket. Ha a hátunk mögött vagy a szószék mögött intünk, akkor csak azok fogják észrevenni, akikre tartozik. Leginkább onnan lehet tudni, hogy egy szolgálat jól szervezett, ha a szervezés maga észrevétlen és semmi nem hiányzik.

Sok gyülekezet kinyomtatja a betartandó útmutatásokat a dicsőítésvezetőnek és a zenészeknek. Egy ilyen útmutató mintát csatoltunk a könyvünk végére, hogy a későbbiekben tanulmányozhassuk. Ezeket a tanácsokat nem kell pontosan követni, mert a különböző gyülekezetek más-más helyzetekkel szembesülnek, ezért az útmutatót is bölcsen kell alakítanunk.

Nyolcadik fejezet

A REPEDEZÉSEK KIJAVÍTÁSA

Dávid zenéje fontos szerepet játszott az ébredésekben Dávid és Salamon királysága alatt. Évszázadokkal később, Salamon kora után is voltak hatalmas ébredések Júda királyságában, és minden ébredésben használták Dávid helyreállító zenéjét és dicséretét. (Tanulmányozzuk: 2Krón. 20:21-29; 23:16-18; 29:25-28; 35:15-18; Ezék. 3:10-11 és Neh. 12:27-43) Nem tudjuk eléggé hangsúlyozni a Dávid által Júdában megalapított dicsőítés jelentőségét. Maga a „Júda” szó is arra utal a héber nyelvben, hogy váljanak a **dicsőítés királyságává**.

Ezek között a ébredések között azonban gyakran hosszú idő telt el, mert Isten emberei visszaestek és közömbössé váltak. A Dávid által megalapított dicsőítésről elfelejtkeztek a következő ébredés kezdetéig. Az Ámos 9:11 ezt Dávid sátorának leomlásához hasonlítja, ahol a dicsőítés, amit a sátor jelképez, olyanná vált, mint egy repedezés vagy törés a falon: *„Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és **kijavítom repedezéseit**, és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán”*.

Júda királyságához hasonlóan az egyház korszakában is sok repedezés vagy rés volt az ébredések között. Amikor az ébredés és az igaz imádat „leomlik” vagy megszűnik, a réseket nekünk is újjá kell építenünk és a dicsőítésünket helyre kell állítanunk Dávid sátorának a mintájára.

Mi állítja meg az igaz imádatot és az ébredést? Hogyan lehet a repedezéseket kijavítani? Ennek a problémának a megoldását úgy értjük meg, ha tanulmányozzuk az első repedezést, amit Dávid a dicsőítésében megtapasztalt, és amit a 2Sám. 6:8 „Uzza romlásának” nevezett. Ez a rés megakadályozta Dávid első próbálkozását, hogy visszahozza Isten jelenlétét és dicsőségét az Ő népe közé. Dávid király tapasztalatából megtanulhatjuk, hogy a dicsőítésünkben mi is megjavíthatjuk a repedezéseket vagy a réseket, és felkészülhetünk az ébredésre, amikor helyreállítjuk a Dávid sátorán keresztül kapott mintát.

DÁVID MEGPRÓBÁLJA VISSZAHOZNI A DICSŐSÉGET

Az 1Krón. 13. részében olvasunk arról, hogy Dávid, amikor Izrael királya lett, vissza akarta hozni a szövetség ládáját. Ez egy fából készült láda volt arannyal bevonva, aminek a tetején két arany kerub volt. Az Úr Mózeszt kérte fel, hogy készítse el a frigyládát. A frigyláda azt jelképezi, hogy Isten jelenléte és dicsősége az Ő népe között lakozik.

Ez a frigyláda évszázadokon át az izraelitákkal volt Mózes sátorában egészen Éli főpap koráig. Az 1Sám. 4. részében olvassuk, hogy a filiszteusok serege megtámadta Izraelt, és az izraeliták elvitték a frigyládát a harcmezőre abban a reményben, hogy az Úr meg fogja mutatni az Ő erejét és legyőzi az ellenséget. Bűneik miatt viszont az Úr megengedte, hogy népe vereséget szenvedjen, és a filiszteusok megszerezték maguknak a frigyládát. Aznap Éli és a fiai is meghaltak, Éli egyik fiának felesége pedig fiúgyermeket szült, akit Ikábódnak nevezett, azt mond-

ván: „*Oda van Izráel dicsősége*”. Szülés közben, haláltusájában még annyit mondott, hogy „*Oda van Izráel dicsősége, mert elvétellett az Isten ládája.*” (1Sám. 4:22)

A filiszteusok nem tartották maguknál túl sokáig a frigyládát, mert Isten megmutatta köztük az Ő hatalmát azáltal, hogy összetörte a bálványukat és csapást hozott a városaikra. (1Sám. 5:1-12) Az emberek úgy döntöttek, megnézik, valóban Isten ládája okozta-e a problémát. Feltették a frigyládát egy tehenes-szekérre. Kiválasztottak két borjas tehenet, amelyeken még nem volt járom, a borjaikat pedig hazaküldték és elengedték a teheneket, hogy menjenek, amerre akarnak. A filiszteusok tudták, a fiatal borjas tehenek ellenkezni fognak a járom miatt és hazamennek borjaikhoz. Felismerték, hogy a magukra hagyott tehenek **csak akkor** fogják visszavinni Izraelbe a frigyládát, ha természetfeletti módon Isten vezeti őket.

Isten újra megmutatta a filiszteusok előtt az Ő hatalmát. A tehenek egyenesen Izraelbe vitték a frigyládát. (1Sám. 6.) Bár a frigyláda Izrael határain belülre került, mégsem vitték vissza Mózes sátorába vagy valamilyen más jelentős helyre még legalább 80 évig, Dávid koráig. Akkor azt mondta az új király a népnek, „*hogy hozzuk ide a mi Istenünknek ládáját mi hozzánk, mert a Saul idejében nem törődtünk vele.*” (1Krón. 13:3)

Dávid „Isten szíve szerint való férfi” volt, aki vissza akarta hozni Isten dicsőségét az ő népének. Először az 1Krón. 13:6-13-ban kísérelték meg visszavinni Jeruzsálem fővárosába a frigyládát: „*Felméne azért Dávid és vele az egész Izráel Baalába vagy Kirjáth-Jeárimba, a mely Júdában van, hogy onnan elhozzák az Úr Istennek ládá-*

ját, mely az ő nevéől neveztetik, a ki a Khérubok közt ül. És helyhezteték az Isten ládáját az Abinádáb házából egy új szekérre; Uzza és Ahió vezetik vala a szekeret. Dávid pedig és az egész Izráel táncolnak vala az Isten előtt teljes erővel, énekekkel, citerákkal, hegedűkkel, dobokkal, cim-balmokkal és kürtökkel. Mikor pedig jutottak a Kidon szé-rűjéhez, Uzza reá tevé kezét a ládára, hogy megtartsa, mert az ökrök félre tértek vala. És az Úrnak haragja felgerjede Uzza ellen, és őt megveré, hogy reá tevé kezét a ládára, s meghala ugyanott az Isten előtt. Akkor Dávid igen megdöbbene, hogy az Úr ily csapással sujtá Uzzát. Azért azt a helyet mind e mai napig Péres-Uzzának neve-zik. És félni kezde Dávid azon a napon Istentől, mondván: Miképen merjem magamhoz bevinni az Isten ládáját?! És nem vivé be Dávid magához a ládát a Dávid városába, hanem elhelyezé azt a Gitteus Obed-Edom házában.”

Úgy tűnik, az első ébredés, amit Dávid Izrael kirá-lyaként elindított, nagyon jól indult. Minden nemzet részt vett a felavató szolgálatban, és a dicsőítés örömtel-jes és hatásos volt mindenféle hangszerrel és énekkel. Az ébredés viszont azonnal félbeszakadt, amikor Isten úgy döntött, hogy ítéletet ad az áldás helyett.

KIDON SZÉRŰJE *

Dávid az egész Izraellel együtt vitte fel Isten frigy-ládáját Jeruzsálembe, amikor a Kidon szerűjén haladtak keresztül. És akkor az Úr úgy döntött, hogy megtisztítja (megnyomtatja) az ébredést, hogy eltávolítsa belőle a polyvát.

* *A Magyar Néprajzi Lexikon alapján a szerű a gabonaszemnyerés nyomta-tással történő eljárásának munkahelye. (A kiadó megjegyzése.)*

A Mt. 3:12-ben azt olvassuk, hogy az Úr Jézus „*megtisztítja az ő szérűjét; és az ő gabonáját csűrbe takarítja, a polyvát pedig megégeti olthatatlan tűzzel.*” Egy olyan szent Istent szolgálunk, aki egy bizonyos ideig megtűri a polyvát, de azután ítéletével gyorsan megtisztítja népét. Szellemi fejlődésünk során lesznek „szérű” időszakok, amikor Isten megítél és megtisztít.

Ez a Kidon szérűje volt. Ennek a névnek az eredeti héber jelentése: „amivel csapnak” és a szótó, amiből ered, *csapást* vagy *pusztulást* jelent. Pontosán ez a csapás vagy pusztulás következett be a Kidon szérűjén, amikor Dávid haza akarta hozni Isten dicsőségét. Isten halállal verte meg Uzzát az ünneplés közepén, és az ébredés azonnal véget ért.

Dávid elnevezte azt a helyet Péres-Uzzának, ami azt jelenti, hogy „Uzza repedése”. Az ébredésben egy repedés, vagy (le)omlás keletkezett, amit meg kellett javítani és be kellett zárni, mielőtt az Úr (a frigláda jelképezte) továbbmozdult volna.

Hasonlóképpen annak is megvan az oka, ha az ébredés távol marad az életünktől, a gyülekezetünktől vagy a nemzetünktől. Dávidhoz hasonlóan lehet nagyon jó a szándékunk, és a szolgálatunkban minden úgy tűnhet, hogy tökéletesen a tervek alapján alakul egy ideig. Mégis, amikor az Úr úgy dönt, hogy megtisztítja a szolgálatunkat a polyvától a „szérű” tapasztalat által, egy repedés vagy omlás keletkezhet, ami megállítja Isten továbbmozdulását mindaddig, míg különválasztjuk a gabonát a polyvától.

Később Dávid egy másik „szérű” átéléshez érkezett, amikor az Úr csapást küldött Izraelre, és a pusztító an-

gyal megállt az Ornán szérűjén. (1Krón. 21:15) Dávid megtért és egy oltárt épített ott. Ez a szérű volt az a hely, ahova később Salamon temploma épült. (1Krón. 21:26 - 22:1; 2Krón. 3:1) Láthatjuk, hogy az ítéletet és a tisztulást, amit ezeken a szérű-átéléseken kapunk, Isten fel tudja használni, hogy ezeken keresztül bevigyen az imádat és az ébredés egy dicsőséges új megtapasztalásába.

Napjainkban is megtapasztaljuk, hogy az Úr az Ő népét keresztülviszi szérű-időszakokon. Legyen szó nemzetközi szintű, világhírű televíziós evangélistáról vagy egy helyi gyülekezetéről, az Úr megtisztítja népét és eltávolítja a polyvát. Ez a megtérés és megtisztulás időszaka az egyházban, ugyanakkor a dicsőséges reménységé is. Hamarosan elérkezik az ébredés azokhoz a szentekhez, akik megtanulták szellemben és igazságban imádni és szolgálni az Urat.

AZ ÖKRÖK FÉLRETÉRTEK

Azt olvassuk az 1Krón. 13:9-ben, hogy az ökrök félretértek a Kidon szérűjén. Ez azért történt, mert a frigyládát rossz módszerrel szállították. A filiszteusok tervét alkalmazták és egy szekeret használtak ahelyett, hogy betartották volna az igei rendet. (1Sám. 6:8; 2Móz. 25:14; Józsué 3:6) Ez „elegyedés vagy keveredés” volt a dicsőítő szolgálatukban, ami miatt az Úr úgy döntött, hogy elkezd nyomtatni vagy megtisztítani.

Több újszövetségi ige beszél arról, hogy az ökör a szolgálattevő jelképe. (Tanulmányozd: 1Kor. 9:9-10 és 1Tim. 5:17-18.) Ahogy az Úr megengedte, hogy a frigyládát húzó ökrök félretérjenek, most is van, amikor az Úr

megengedi, hogy a szolgálatunk „félretérjen”, ha rossz módszerrel vagy tervvel akarjuk Isten jelenlétét elhozni. Ez a „félretérés” akkor következhet be, amikor a szolgálat nem helyesen történik. Lehet, hogy a dicsőítésvezetőnek vagy a zenészeknek valamilyen gondjuk van, és nem tudják lépésről lépésre folyamatosan levezetni a szolgálatot. Ha rossz módszereket alkalmazunk, akkor Isten áldása helyett az ítéletét vonjuk magunkra, amikor elérkezünk Isten nyomtatásának helyére.

Amikor az ökrök félretértek, a frigyláda megbillent. Számunkra ez azt jelképezi, hogy Isten jelenléte (amit a frigyláda szimbolizál) meginoghat vagy megzavarhatják a szolgálatunk alatt. Lehet, hogy a szolgálat jól indul, de egy adott ponton a kenetet megzavarja a szolgálatunk „félretérése”. A Szent Szellemet egy galambhoz hasonlítja az Ige, és a galamb egy nagyon érzékeny madár, könnyen meg lehet zavarni, és akkor elszáll. Az Úr jelenléte „elszállhat” a szolgálatról, ha „félretérünk” és megzavarjuk az alkalmat. Legyen szent tisztelet a szolgálatunkban, hogy ne tegyünk semmi lelki vagy oda nem illő dolgot, ami megzavarhatja Isten köztünk lakozó jelenlétét!

A következő dolog, ami akkor történt, amikor a frigyláda megingott, az volt, hogy Uzza odanyúlt és megfogta a frigyládát, nehogy leessen. Az „Uzza” név héberül azt jelenti: „erős”. Mit teszünk, ha a kenet nem árad valami miatt egy szolgálatban? Megpróbáljuk a saját erőnkkel megmenteni az alkalmat, ahogy Uzza tette? A természet szerinti ember mindig megpróbálja „megtartani a ládát” saját képességeit és tehetségét használva, hogy továbbvigye a szolgálatot, és az emberek jól érezték magukat. Egyes gyülekezetek hónapokra vagy akár

évekre elveszítették a kenetet. Mégis ahelyett, hogy beismerték volna helyzetüket, a vezetők gyakran helyettesítették Isten jelenlétét szórakoztatással és programokkal, ezzel próbálva lefoglalni és boldoggá tenni a gyülekezet tagjait. A szellemi ember azonban nem a testben bízunk. Meg kell hallanunk Jézus szavait, mert Ő kijelentette, hogy: *„Nálam nélkül semmit nem cselekedhettek.”* (Jn. 15:5) Be kell látnunk, hogy: *„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel! azt mondja a Seregeknek Ura.”* (Zak. 4:6)

HALÁL!

Uzzát elbizakodottsága miatt halállal sújtotta Isten, mert megérintette a frigyládát. Ezt a törvény megtiltotta. (4Móz.4:5 és 15) Az izraeliták ezért a dologért már körülbelül 80 évvel azelőtt megtapasztaltak egy nagy ítéletet. A béth-semesbeliek közül több ezer ember halt meg a frigyláda iránti hasonló tiszteletlenség miatt. (1Sám. 6:19) Uzza minderről tudott, mert a haláluk után a béth-semesbeliek elküldték onnan a frigyládát és Uzza apjának házában helyezték el Kirjáth-Jeárimben (1Sám. 7:1), és Uzza úgy nőtt fel, hogy a frigyláda a házukban volt. Valószínűleg ez is volt az oka, hogy őt választották segítségként a láda Jeruzsálembe szállításakor, mert nem volt ismeretlen számára. Ugyanígy mi is akarjuk az Úr jelenlétét (melynek szimbóluma a frigyláda) az otthonunkban, és azt is akarjuk, hogy minket válasszanak, hogy bevigyük az Úr jelenlétét és dicsőségét a gyülekezeteinkbe. Ugyanakkor mi is szembesülünk azzal a veszéllyel, hogy megszokjuk a szent Istent. Ha nemtörődömmé és tiszteletlenné válunk az Úr szolgálatában, akkor nagyon veszélyes ösvényen járunk. Annyira megszo-

kottá válik egyik alkalmat a másik után vezetni, hogy magunkat tehetséges profiknak tartjuk, akik mindenre tudjuk a választ ahelyett, hogy olyan alázatos szolgálk lennénk, akiknek mindenben a Szent Szellem vezetését kell követniük.

Uzzát az Úr azért sújtotta halállal, mert elbizakodott. Ez azonban nem az első eset volt, amikor egy dicsőítő szolgálaton az Úr ítélete halálos volt az elegyedés miatt. Emlékszünk még arra, amikor 3000 férfi halt meg azért, mert az izraeliták aranyborjút készítettek a pusztában és azt imádták. Viszont azelőtt alig néhány héttel ugyanazok az emberek dicsőségesen imádták az Urat a Vörös-tengernél. Ahelyett, hogy szellemben folytatták volna Isten dicsőítését, imádatuk hamar bálványimádatá és erkölcstelenségévé fajult. Ez számunkra is figyelmeztetés. Csak azért, mert egy gyülekezet találkozik egyszer a dicsőítő szolgálaton az Úrral, még önmagában nem garantálja azt, hogy néhány héttel később még mindig a Szent Szellem vezetése alatt fog maradni. A Zsid. 3:13 azt mondja: *„Intsétek egymást minden napon, míg tart a ma, hogy egyikőtök se keményíttessék meg a bűnnek csalárdsága által!”*

Azt is olvassuk a 3Móz. 10:1-2-ben, hogy ketten az Áron fiai közül meghaltak, amikor idegen tűzzel áldoztak az Úrnak. A papoknak az oltárról azt a tüzet kellett használniuk, amit Isten először küldött a mennyből. (3Móz. 9:24) Csak a mennyből jövő tűz volt elfogadható az imádatukban ugyanúgy, ahogy csak a Szent Szellem tüze elfogadható a mi zenénkben és imádatunkban. Vannak azonban másfajta, „idegen tüzek” vagy kenetek is, amelyek próbálnak minket motiválni. A világi zenészek-

nek és énekeseknek gyakran a gonosz szellemektől van kenetük például a bujaságra, büszkeségre, lázadásra vagy iszákosságra. Könnyen meg lehet mondani, mire kenik fel őket a gonosz szellemek abból, amilyen szöveget énekelnek vagy a képekből és reklámokból, amikkel hirdetik a muzsikájukat. Előfordulhat, hogy ugyanez a gonosz szellemtől eredő „idegen tűz” keni fel a muzsikáját vagy az énekét azoknak a keresztényeknek, akik megtűrik szívükben a bűnt.

Találkoztam már hasonló esetekkel gyülekezeti alkalmakon. Egy ilyen eset volt az, amikor egy úttörő pásztor meglátogatta a bibliaiskolát, amelyben végzett. Vasárnap esténként az volt a szokás, hogy az istentiszteleten elénekeltek néhány különleges dalt, és ez a testvér felajánlotta, hogy elénekel egy éneket. Az énekben sokszor ismétlődött a „szeretlek” szó, mert egy szerelmes dal volt az Úrnak. Viszont, ahogy ez a férfi a dalt énekelte, láttam, hogy a „szeretlek” részt több szingli testvérnőnek énekelte a közösségben. A Szent Szellem megmutatta, hogy a büszkeség és a testi vágy „idegen tüze” volt az énekben, ez a testvér pedig kitette magát a tévelygés veszélyének. Néhány hónappal később ez a pásztor a saját gyülekezetében esett erkölcstelenségbe.

Egy másik eset egy nagy gyülekezetben történt azzal az emberrel, akit a hangtechnika kezelésével bíztak meg. Mindig úgy próbálta beállítani a hangszerek egyensúlyát (balance), amiről a dicsőítésvezető úgy gondolta, nem kiegyensúlyozott és világias.

Ez az ember önfejűen szembefordult a dicsőítésvezetővel, akinek engedelmeskednie kellett volna. Azzal dicsekedett, hogy ő nagyon jó szakember a hangosítás-

ban, mert ezt csinálta a világban és úgy érezte, a zenei igazgató nem volt elég tehetséges ahhoz, hogy rá hallgasson. Ezzel próbálta meg belevinni a zenébe a büszkeség és a lázadás „idegen tüzét”, és a büszkesége más bűnököt vont maga után, míg végül elhagyta a gyülekezetet és teljesen visszaesett.

Nagyon fontos, hogy a gyülekezet vezetői észrevegyék, ha a dicsőítő csapat valamelyik tagja megbotlik és bűnt enged az életébe. Vonuljon vissza egy ideig a szolgálatból mindaddig, míg meg nem harcolja a harcát és vissza nem tud térni győzelmesen és odaszántan. Veszélyes az, ha a dicsőítés valamelyik kulcsembere megbotlik vagy bűnbe esik, és a vezetők mégis ragaszkodnak hozzá, hogy ő folytassa a zene és ének vezetését, mert esetleg ő az egyetlen tehetséges ember, aki ezt a munkát végezni tudja. Amikor valaki nehéz időszakon megy keresztül és harcai vannak, akkor súlyos terhet róhat rá a bűntudat, ha tovább kell szolgálnia és szellemi módon kell viselkednie. A gyülekezet vezetői figyeljenek oda, hogy mire van szükségük a dicsőítő csapat tagjainak. Úgy is lehet valakinek szünetet adni a szolgálatból, hogy közben nem feddjük meg és nyilvánosan nem szégyenítjük meg. Szeretetteljes segítségként a gyülekezet vezetői friss esélyt adhatnak neki, hogy a szolgálatok alatt teljesen az Úrra tudjon koncentrálni anélkül, hogy szolgálnia kellene, míg el nem jut arra a mély győzelemre, amire szüksége van.

Egyes gyülekezetek, amelyeknek szükségük volt zenészre, még olyan zenészeket is meghívtak a dicsőítő szolgálatba, akik félig-meddig bűnbe estek, vagy egyáltalán nem nyertek még üdvösséget. Voltak már olyanok,

akik megmagyarázták, hogy miért tették ezt. A gyülekezet vezetői azt mondták, szükségük van egy tehetséges zenészre, hogy a zene minőségén javítsanak, vagy kiegészítsék a zenei csapatot, vagy bátorítsák a hitetleneket az alkalmakon való részvételre. Azt is elmondták: remélik, hogy a zenész hallja majd az evangéliumot és teljes szívvel az Úrhoz fordul, ha visszahívják zenélni vagy énekelni.

Az természetes, hogy meg akarjuk hívni a bűnösöket a gyülekezetbe a megtérésre, de nem akarjuk őket meghívni a szolgálat vezetésére. Egy gyülekezetnek nem szabad meghívnia egy világi színészt vagy politikust, hogy a gyülekezetben beszéljen csak azért, hogy sok hitetlen eljöjjön, azt remélve, hátha megtérnek a zenei szolgálat alatt. A szolgálat során bármi megérintheti a hitetlenek szívét, ami Istentől jön, de bármilyen világi dolog, amit a szolgálathoz hozzátesznek, megoszthatja a gyülekezeti tagokat és közömbösségbe vagy bűnbe viheti őket.

Ha megengedjük, hogy olyan emberek vegyenek részt a zenében és dicsőítésben, akik nem szánták oda az életüket Istennek, az segíthet ugyan abban, hogy a gyülekezeti alkalom profibbnak tűnjön, de megakadályozza az igazi istentiszteletet. Az Ezék. 44:6-8-ban az Úr ezt „utálatos dolognak” nevezte. Ahogy már említettük, „idegen tüzet” hozhat a szolgálatba. Ahogy Áron fiai meghaltak, amikor idegen tűzzel áldoztak, a szellemi szolgálatot nekünk is a profizmus fölé kell helyeznünk, különben azt tapasztalhatjuk, hogy halál jön a dicsőítő szolgálatunkba. Egy kis gyülekezetben is leszállhat Isten jelenléte, amikor az emberek együtt énekelnek, an-

nak ellenére, hogy nincsenek szellemi téren kipróbált, elismert zenészek. Ez sokkal jobb annál, mintha a legjobb együttes zenélne, de nem lenne ott a kenet az istentiszteleten.

Az Ószövetségben olvassuk, hogy az idegen szellemiséggel végzett dicsőítő szolgálatokat Isten halállal ítélte meg. Mi most az Újszövetség korát éljük, amikor az Úr szellemi beteljesedést ad az ószövetségi eseményeknek. Hálásak vagyunk, hogy mostanában az énekesek és a zenészek nem esnek össze holtan, mint Uzza és Áron két fia, amikor az Úr előtt nem kedves az imádatunk. Napjainkban azonban ilyenkor előfordulhat, hogy az Úr „szellemi” halált ad. Előfordulhat, hogy az Ő csodálatos jelenléte nem jön közénk és nem találkozunk Vele. Egy gyülekezeti szolgálatban a szellemi halál egyéb jelei lehetnek a pártoskodás és a pletyka (1Jn. 3:14; Péld. 18:21), a szomorúság (2Kor. 7:10) és az, amikor emberek nem tudják gondolataikat az imádatra összpontosítani (Rm. 8:6).

A FRIGYLÁDA MEGÁLLT

Miután az Úr halállal sújtotta Uzzát a szérűn, azt olvassuk az 1Krón. 13:13-14-ben: *„Ezért Dávid nem magához vitette a ládát Dávid városába, hanem elvitette a gáti Óbéd-Edóm házába. Három hónapig volt az Isten ládája Óbéd-Edóm családjánál az ő házában...”*

A frigyláda elindult Jeruzsálembé, de azt olvassuk, hogy három hónapra megállt Uzza törvényszegése miatt. Mivelhogy a frigyláda Isten jelenlétének a szimbóluma, ez arra utal, hogy a Szent Szellem kenete is megállhat vagy felemelkedhet egy szolgálatról. Időnként hónapokig

vagy akár évekig is szünetelhet az Úr megmozdulása egy gyülekezetben. Ha ez megtörténik, ne üldögéljünk és ne elégedjünk meg a „régiben szép idők” történeteinek fel-levenítésével, hiszen tudjuk, hogy a Szent Szellem megszokott mozdulni és árad az istentiszteleteken. Keresnünk kell az Urat és meg kell találnunk a megoldást a problémák kijavítására, amelyek megakadályozhatnak abban, hogy ébredés legyen köztünk **most!**

DÁVID FELKÉSZÜL A TÖRVÉNYSZEGÉS KIJAVÍTÁSÁRA

Az alatt a három hónap alatt, amíg a frigyláda nem mozdult, Dávid az Úr akaratát kereste, hogy miként lehet helyrehozni a hibát. Dávid továbbra is azt akarta, hogy a frigyláda eljusson az ő városába és visszakerüljön Izraelben egy kiemelkedő helyre. Azonban attól tartott, hogy az Úr ítélete ismét lesújt, ha nem lesz kedves előtte az, ahogyan ezt kivitelezik. Az Úr több dolgot mutatott Dávidnak, amit helyesen elő kellett készítenie, hogy a frigyládát elvihesse és Isten dicsőségét visszaszerezze népe számára.

Az első dolog, amiről az 1Krn. 15:1-ben olvasunk, az, hogy Dávid készített egy helyet a frigyládának és sátrát emelt fölé. Amikor Dávid először próbálta meg visszavinni a frigyládát, nem olvasunk arról, hogy helyet készített volna számára. A mi Urunk viszont a rend Istene, és ha az Ő látogatására nincs minden előkészítve, akkor lehet, hogy nem mi vagyunk a megfelelő emberek az áldásai számára. Az Ő szolgálóiként a mi felelősségünk előkészíteni az Úr útját, hogy az Ő dicsőségét kijelentse. (És. 40:3-5) Dávidhoz hasonlóan, aki helyet készített a

frigyládának, nekünk is elő kell készítenünk az életünket, családjunkat, szolgálatunkat és a gyülekezetünket.

A Zsolt. 139:1-9 elmondja, mennyire vágyott Dávid arra, hogy helyet készítsen az Úrnak és visszahozza a frigyládát. Fiatal fiúként akkor hallott először a frigyládáról, amikor Betlehemben élt Efratában. Valószínűleg sokszor hallhatta a történetet, hogy miként távozott el Isten dicsősége Izraelből, amikor a filiszteusok elvitték a frigyládát, és bár később visszakerült Izraelbe, Saul nem foglalkozott vele. Ezért Dávid, amikor először lett király, addig kereste a frigyládát, amíg megtalálták Kirjat-Jeárimban. (Kirjat-Jeárim az a „Jaar”, amire a Zsolt. 132:6 utal.)

A Zsolt 132:3-5 versekben láthatjuk Dávid szíve vágyát, hogy helyet készítsen az Úr számára és visszahozza a frigyládát: *„Nem megyek be sátoros házamba, nem hágok fel háló-nyoszolyámba; Nem bocsátok álmat szemeimre s pilláimra szendert; Míg helyet nem találok az Úrnak, Jákób Istenének hajlékot!”*

Legyen ez a vágyakozás a mi szívünkben is, hogy képesek legyünk visszahozni Isten dicsőségét! Legyen ez a vágy az, ami mindennap motivál, hogy ne szenderedjünk el a nap végén, amíg nem találkoztunk az Úrral a napi csendességeinkben, és készítsünk helyet Istennek, hogy a szívünkben lakozzon! A testi keresztény a napi munkájával van elfoglalva, és úgy fekszik le, hogy egész nap nem találkozott az Úrral, de eldönti, hogy megteszi holnap, becsukja szemét és elalszik. Fel kell ismernünk, hogy minden keresztény szolgálatunkat az határozza meg, ahogyan találkozunk az Úrral mindennap a titkos csendességünk alatt. Amilyen mértékben meglátogatja

az Úr a mi életünket, olyan mértékben leszünk képesek ébredést hozni a családjunkba és a gyülekezetünkbe is.

SZENDELJÜK MEG MAGUNKAT!

Azután az 1Krón. 15:12-ben arról olvasunk, amikor Dávid másodszor állt készen visszahozni a frigyládát Jeruzsálembe. Azt mondta a lévitáknak: *„Szenteljétek meg magatokat s a ti atyátokfiait, és vigyétek az Úrnak, Izrael Istenének ládáját arra a helyre, a melyet készítettem számára.”* Azzal a vággyal kell elindulnunk naponta, hogy találkozni akarunk az Úrral. Ráadásul, akit elhívott az Úr a gyülekezetben a dicsőítő szolgálatra, annak meg is kell szentelnie magát, hogy visszahozza Isten frigyládáját, ahogy a léviták tették. A dicsőítésvezetőknek és a zenészeknek különleges felelősségük van, amire fel kell készülniük. Ezenkívül minden gyülekezeti tag is részt vesz a szolgálásban azzal, hogy az Urat imádja. Ha szellemileg felkészületlenek vagy képzetlenek vagyunk, akkor akadályozhatjuk a Szent Szellem mozgását. Időnként egyetlen „Ákán” miatt az egész gyülekezet elvesztheti a csatát. (Józsúé 7.) A szentség fontos alap számunkra ahhoz, hogy vinni tudjuk a frigyládát vagy Isten jelenlétét egy dicsőítő szolgálomba.

Az Ószövetségben a papok felszentelésének részeként képezte az, hogy a vért a jobb fülük cimpájára kellett helyezni. (2Móz. 29:1, 20) Ez egy fontos igazság számunkra, mert a Jézus vérenek meg kell tisztítania a fülünket a világi zenétől, amit hallottunk. Vigyáznunk kell, hogy mit hallgatunk – tartsuk a vért a fülünkön! Ha egy keresztény énekes vagy zenész világi, tisztátalan zenét hallgat, akkor a szíve beszenyeződik, és ugyanaz a szellemi szennyezettség fog áradni a saját énekéből vagy ze-

néjéből Isten házában. Nagyon ritkán fordul elő, hogy a világi zene szellemileg „semleges” hatással van a szellemi életünkre. A legtöbb népszerű szekuláris zenésznek és énekesnek jellegzetes bűnei és gonosz szellemei vannak, akik erőt adnak a muzsikájuk sikerre juttatásához. Sok szekuláris zenész ugyanakkor a drog vagy az alkohol befolyása alatt veszi fel a zenéjét. Ha mi azt a zenét hallgatjuk, amit „feldobott” állapotban rögzítettek, akkor a mi szellemünket is beszennyezheti az, amit a gonosz szellem közvetít. Tartsd a vért a füleden!

Miután a papokat megszentelték a vérrel, a felszentelésüknek egy másik részét képezte az, hogy a szent kenettel (olajjal) meghintették őket. (3Móz. 8:30) Ez azt jelképezi, ha a Jézus vére befedez attól, hogy olyan dolgokat hallgassunk, amelyek beszennyeznek, akkor megkaphatjuk azt a kenetet is, ami szellemi ítélőképességet ad. Ezzel a kettővel: a vérrel a fülünkön és a Szent Szellem kenetével a szívünkön képesek leszünk felismerni, hogy melyik zene és dicsőítés valóban felkent és melyik nem az.

A Dávid által felállított dicsőítési rendben csak a felszentelt papok vehettek részt a szolgálatban. Nagyon vigyáznunk kell arra, hogy minden ember, aki az emelvényen vagy a gyülekezet előtt áll, legyen odaszánt hívő, aki az Úrnak akar szolgálni, amikor kiáll az emberek elé. Lehet, hogy egyesek csak egy vezetői pozíciót szeretnének, mert a közösség figyelmére vágynak. Énekesek, táncosok, zenészek és csörgődobosok, akik szeretnének a közösség elé állni, néha csak szórakoztatóként akarnak „reflektorfénybe” vagy „a színpad közepére” kerülni, nem pedig imádóként.

Egy időben a gyülekezetekben népszerű volt, hogy néhány gyereket előreállítottak csörgődobokkal és általában egy közös koreográfiával. De megfigyeltem, hogy gyakran a gyerekek nem arra törekedtek, hogy az Urat dicsérjék. A dicsőítés alatt, amikor rájuk került a sor, arra koncentráltak, hogy jól adják elő a számukat. Amikor viszont szereplésük befejeződött, már meg sem próbáltak bekapcsolódni a felnőttekkel a dicsőítésbe. Ahelyett, hogy szívüket és kezüket imádatra emelték volna, inkább a hajukkal játszottak, bámészkodtak, és nem érdekelte őket a dicsőítés. A Szent Szellem nyomtalanul eltűnt a szívükből. Legtöbbször nem azt tanulták meg, hogy dicsőítők legyenek, hanem hogy szerepeljenek.

Nagyon szomorú voltam egyszer egy ilyen istentiszteleten, mert azok közül, akik a gyülekezet előtt álltak, hogy a dicsőítést vezessék, a legtöbben hasonló viselkedésű gyerekek voltak. Elgondolkoztam a szívemben: „Ez olyan aranyos és színes, de miért tolerálja a gyülekezet, hogy a kenetteljes dicsőítést szerepléssel helyettesítsék?” Akkor szólt hozzám az Úr és azt mondta, hogy ez azért volt, mert a közösség tagjai megrekedtek a kisgyerekek szintjén. Ha azonban a pásztor a dicsőítő szolgálat alatt csak az odaszánt dicsőítőket engedte volna a gyülekezet elé állni, azt hiszem, az emberek vágytak volna arra, hogy az ő példájukat kövessék és így szellemileg felnőttekké váltak volna.

Ez nem jelenti azt, hogy a gyerekeket nem lehet megtanítani a dicsőítésre és az imádatra, vagy soha nem szabad megengedni, hogy egy különleges éneket vagy előadást bemutassanak. Tanítsuk meg őket, hogy legyenek dicsőítők és készítsük fel őket az értelmes jövőbeni

szolgálatokra, amikor képesek lesznek felkent zenészekké és énekesekké válni, akik teljes szívvel szolgálnak az Úrnak.

A HELYES REND

Azt olvassuk az 1Krón. 15:13-ban, hogy Dávid elmondta a lévitáknak: „*az Úr, a mi Istenünk csapást bocsátott reánk, mert nem kerestük őt a **rendtartás** szerint*”. Ez rámutat arra, hogy Dávid király kutatta az Írásokat, hogy megtudja, miért nem áldotta meg az Úr az első próbálkozását, amikor vissza akarta hozni a frigyládát Jeruzsálembe. Mózes törvényében megtalálta, hogy a frigyládát a lévitáknak kellett vinniük. (5Móz. 10:8) Azelőtt Dávid megpróbálta egy új szekéren vinni a frigyládát. (1Krón. 13:7) Honnan jött a szekér ötlete? A filiszteusoktól, Isten ellenségeitől! (1Sám. 6:7-14)

Gyakran Isten népe nem a Szentírás rendjét követi a dicsőítő szolgálatban, hanem a világi ötleteket. Egyesek megpróbálják a dicsőítő szolgálatukat „vonzóbbá” vagy „modernebbé” tenni azzal, hogy tehetségkutató show-műsorral, rock-koncerttel, népszerű televíziós műsorral, színházi látványossággá vagy diszkó klubbá teszik. Amikor viszont Dávid a filiszteusok nem igei ötletét alkalmazva új szekeret használt, az Úr ítéletet küldött, és az ébredésen rést tört magának a törvényszegés bűne. Vigyáznunk kell, hogy ne veszítsük el Isten jelenlétét a világi ötletek és módszerek alkalmazása miatt! Hogyan vihetjük vagy hordozhatjuk Isten jelenlétét és az ébredést? Nem új szekerekkel és új ötletekkel, népszerű hóbortokkal és modern szórakoztatással, hanem úgy, hogy a frigyládát (az Úr jelenlétét) hordozzuk az életünkben és a szolgálatunkban. (Jer. 6:16) Dávid meg-

tanulta, hogy a frigyláda hordozásával kapcsolatban az igei rend az volt, hogy a lévíták vigyék azt. Hasonlóképpen ma is, az Úr szolgálóinak rendelkezniük kell az Úr jelenlétével, mely megnyugszik az életükön és a szolgálatukon, hogy hordozni tudják a Szent Szellem mozdulását. Nem bízhatunk egy módszerben vagy a képességünkben vagy bármilyen „filiszteus szekérben”!

Sok gyülekezet dicsőítő szolgálatában nem keresik a Szentírás szerinti helyes rendet. Egyes gyülekezetek inkább a zene és szórakoztatás népszerű formáira figyelnek, azt utánozzák és követik a világot, hogy a tömeget odavonzzák. Más gyülekezetek nem közvetlenül a világot utánozzák, hanem más gyülekezeteket, akik a világot másolják. Nekünk viszont az Úrra kell figyelnünk és meg kell vallanunk, hogy győztes népét *„fejjé teszi az Úr és nem farokká.”* (5Móz. 28:13) Az egyház arra hívatott, hogy vezesse a világot, nem pedig, hogy kövesse!

A KIEGYENSÚLYOZOTT CSAPATMUNKA A SZOLGÁLATBAN

Az 1Krón. 15. és 16. részében olvashatunk a „helyes rend” egy másik eleméről is, amit Dávid vezetett be. Ez a szolgáló csapat volt, akik együtt fáradoztak azon, hogy a frigyládát hazahozzák. Dávid király volt az egyedüli fő vezetője a szolgálatnak ugyanúgy, ahogy nekünk is szükségünk van egy rangidős vezető pásztorra, énekvezetőre vagy valakire, aki a dicsőítő szolgálat fő vezetője. Ha sok egyenlő rangú vezető van, az bénulást okoz: amikor minden vezető túlságosan szégyellős, hogy előrelépjen és vezessen. Viszont zűrzavart okoz, amikor a vezetők egyszerre lépnek előre, hogy énekeljenek, bátorítsanak és vezessenek. Egyszerre csak egy ember ve-

zessen, a többi zenész és énekes pedig kövesse egyetértésben. Ha az Úr valaki másnak ad egy kijelentést, hogy milyen irányban menjen tovább a dicsőítés, és a fő vezető úgy érzi, hogy az Úrtól van, akkor hátraléphet és csendben maradhat, amíg a másik személy elvégzi, amit kijelentésben kapott. (Az 1Kor. 14:29-33 alapján.)

A fő vezetővel együtt fel kell építenünk egy érett, kiegyensúlyozott csapatot, amit támogassunk mindenben, ami szükséges a frigyláda visszahozásához, hogy láthatóvá váljon a szolgálatban a Szent Szellem szabad mozgása. Sok lévitának kellett együtt dolgoznia, hogy a frigyládát kiegyensúlyozzák és hordozzák azokkal együtt, akiket kijelöltek az éneklésre és a zenélésre. Ma is szükségünk van szolgálókra, zenészekre és énekesekre, akik együtt munkálkodnak minden szolgálatban a gyülekezettel közösen. Mindenki, akit elhívott az Úr, fel van ruházva valamivel, amivel hozzájárulhat ahhoz, hogy kiegyensúlyozott csapatmunka valósuljon meg a szolgálatban. A Krisztus Teste együtt, közösen építi magát és növekedik *„a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.”* (Ef. 4:11-13)

A FRIGYLÁDA ELINDUL – HELYREÁLL AZ ÉBREDÉS

A továbbiakban az 1Krón. 15:14-től a 16:37-ig olvashatunk arról, hogy miként indult el a frigyláda Jeruzsálem felé, miután Dávid kijavította a „rét”. Megismerhetjük, hogyan vitték és helyezték el a léviták Dávid sátorában a Sion-hegyén. (1Krón. 15:1 és 16:1; 2Krón. 5:2) Ott pihent meg újra Isten ládája az Ő népe között, hogy kinyilvánítsa Isten jelenlétét és dicsőségét. A Sion-hegyén alapította meg Dávid folyamatos zenével és

énekekkel az ő rendjét a szellemi imádatról. (1Krón. 16:4-37) Ott kapta először Dávid, Asáf és mások a Szent Szellemtől a legtöbb zsoltárt. Ennek ellenére a nagy ébredés a Dávid sátorában a Sion-hegyén nem csupán történelem. Ez egy olyan megtapasztalás, ami számunkra is elérhető. A gyülekezeten keresztül Isten megígérte, hogy felépíti a Dávid sátorát, és kijavítja azokat réseket, amelyek visszatartottak a folyamatos ébredéstől. Szenteljük meg egyen-egyenként magunkat, hogy az Úr használjon a rések kijavításában, a kenetteljes dicsőítés és zene helyreállításában, és jöjjön el az ébredés Isten népe számára az Úr Jézus Krisztus dicsőségére!

„Azon a napon felemelem a Dávid leomlott sátorát, és kijavítom repedezéseit, és felemelem omladékait, és megépítem azt, mint volt hajdanán. Hogy örökségképpen bírják az Edom maradékát és mindama népeket, a kik az én nevemről neveztetnek, ezt mondja az Úr, a ki megcselekszi ezt!” (Ámos 9:11-12)

„... és neveztetel romlás építőjének, ösvények megújítójának, hogy ott lakhassanak.” (És. 58:12)

Kilencedik fejezet

A SIONHOZ VEZETŐ ÚTON

Minél közelebb állunk az Úrhoz, annál inkább tudatosul bennünk, hogy az Úr egy magasabb elhívásra invitálja az Ő népét. Izrael számára Isten legmagasabb elhívása a Sion-hegye volt. Azt olvassuk a zsoltárokból, hogy „*a Siont választotta ki az Úr*”, „*Isten lakhelye Sionban van*” és „*a Sionról, a melynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten.*” (Zsolt. 132:13; Zsolt. 76:3; Zsolt. 50:2) A Sion-hegyén készítette el Dávid a sátort és szervezte meg az ének és a zene használatát Isten dicsőítésére. Ennek az éneknek és zenének a jelentőségét emeli ki, az Ige, amikor azt mondja, hogy: „*az egész föld öröme*”, az énekesek és a zenészek pedig azt mondják: „*minden [öröm]forrásaim te benned vannak [Sion].*” (Zsolt. 48:3; Zsolt. 87:7)

Az Ószövetségben Jeruzsálemben a Sion-hegye volt a legfontosabb hely Isten népe számára, és azt látjuk, hogy ennek az újszövetségi gyülekezetben is van szellemi beteljesülése. Ámos próféta azt látta, hogy Dávid sátora, ami a Sionon volt, újjá fog épülni. Láttuk már, hogy az első gyülekezet atyái megértették, hogy ez az egyházon keresztül fog megtörténni. Az És. 2:2-3 is a Sion helyreállításáról profétál az egyház által, amikor azt mondja, hogy:

„Lészen az utolsó időkben, hogy erősen fog állani az Úr házának hegye, hegyeknek felette, és magasabb leszen a halmoknál, és özönleni fognak hozzá minden pogányok; És eljönnek sok népek, mondván: Jertek menjünk fel az

Úr hegyére, Jákób Istenének házához, hogy megtanítsa minket az Ő útaira, és mi járjunk az Ő ösvényein, mert tanítás Sionból jó, és Jeruzsálemből az Úrnak beszéde.”

Azért lesz a Sionnak szellemi beteljesülése az egyházban, mert gyakorlatilag a Sion sokkal több, mint egy hegy Jeruzsálemben. Az igazi Sion a mennyben van. Azt olvassuk a Zsid. 12:22-ben: *„Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez...”*

Azt is olvassuk a Jel. 14:1-3-ban, hogy az éneket és a zenét a mennyei Sionban használják az imádatban: *„És látám, és ímé egy Bárány áll vala Sion hegyén... és hallám hárfásoknak szavát, a kik az ő hárfájokkal hárfáznak vala; És énekelnek vala mintegy új éneket...”*

Amikor arra törekszünk, hogy bemenjünk az énekbe és a zenébe, amit Dávid a Sionon alapított meg, akkor gyakorlatilag a mennyei imádat egyfajta kifejezésébe megyünk be.

Meg kell látnunk, hogy bár a Sion-hegye az ószövetségi emberek legmagasabb elhívása volt, mégis az izraeliták többsége nem érte el, hogy ott lakjon. Hasonlóképpen az Úr felajánlott számunkra egy szellemi életet és imádatot, ahol mennyei helyeken lakhatunk, de sok keresztény nem éri el ezt a magas elhívást.

Ha megnézzük a különböző helyeket, ahol az izraeliták az Ószövetségben laktak, akkor jobban megértjük azokat a szellemi átéléseket, amelyekben a mai keresztények élhetnek.

EGYIPTOMBÓL AZ ÍGÉRET FÖLDJÉRE

Az elején Isten népe rabszolgaságban élt Egyiptomban, ami a bűnös világ jelképe. Rabszolga életük során, azért kellett dolgozniuk, hogy vízhez jussanak. Az 5Móz. 11:10 azt mondja: *„Mert a föld, a melyre te bemégy, hogy bírjad azt, nem olyan az, mint Égyiptomnak földje, a honnan kijöttetek; a melyben elveted vala a te magodat és a te lábaddal kell vala megöntözöd, mint egy veteményes kertet.”* Egyiptomban a lábukkal kellett pumpálniuk az öntözőrendszert, hogy vizet nyerjenek. Hasonlóképpen annak a kereszténynek is, aki a világ rabja, pumpálnia kell, hogy a Szent Szellem vizét megpróbálja felszínre hozni. Ha valaha is megpróbáltunk egy dicsőítő alkalmat testi erővel „pumpálni”, és úgy próbáltunk meg bemenni a Szent Szellem jelenlétébe, akkor az Úr segítsen, hogy ennél jobb eszközt találjunk!

Miután az izraeliták kiszabadultak Egyiptomból, sokkal könnyebben jutottak hozzá a vízhez. Pusztai vándorlásuk során két módszert találunk, ami által vizet kaptak. Az egyik módszerről az Úr a 4Móz. 20:8-ban beszélt Mózesnek: *„Vedd ezt a vesszőt, és gyűjtsd össze a gyülekezetet te, és Áron, a te atyádfia, és szóljatok ím e kősziklának az ő szemeik előtt, hogy adjon vizet; és fakassz vizet nékik e kősziklából, és adj inni a gyülekezetnek és az ő barmaiknak.”* A szikla az Úr Jézus prófétikus előképe (1Kor. 10:4), ezért ezek az útmutatások jelképezik azt, hogy ha Krisztus által beszélünk, akkor megkaphatjuk a Szent Szellem vizét.

Egy másik módszer, amivel az izraeliták vízhez jutottak a pusztában az, amit a 4Móz. 21:16-17 említ: *„És onnét Béérbe menének. Ez az a kút, a melynél mondotta*

vala az Úr Mózesnek: Gyűjtsd össze a népet, és adok nékik vizet. Akkor éneklé az Izráel ez éneket: Jőjj fel óh kút! énekeljetek néki!” Azt látjuk itt, hogy az éneklésükön keresztül tört fel a kútból a víz, hogy felfrissítse az izraelitákat. Hasonlóképpen, ha mi az Isten-dicséretünket fogjuk énekelni, akkor *„örömmel merítetek vizet a szabadító kútfejből.”* (És. 12:3)

Ahogy az izraeliták tovább haladtak az Ígéret Földje felé, megfigyelhetjük, hogy egyre könnyebben jutottak hozzá a vizükhöz. Az 5Móz. 11:11-ben olvassuk: *„Hanem az a föld, a melyre átmentek, hogy bírjátok azt, hegyes-völgyes föld, az égnek esőjéből iszik vizet.”* Ebből az derül ki, hogy az izraelitáknak nem kellett pumpálniuk a vizet az Ígéret Földjén, és nem kellett imádkozniuk vagy dicsőíteniük Istent, hanem szabadon ihattak vizet a mennyei esőből. Ezt szeretnénk mi is megtapasztalni az imádatunkban, hogy képesek legyünk felemelni a fejünket, nagyra kitátani a szánkat, és engedni, hogy az Úr töltsön be minket a mennyei esővel. Ebben nincs semmi a test cselekedeteiből, mert az, hogy a Szent Szellem esője esik, egyedül csak az Úr munkája.

Abból, ahogyan az izraeliták a különböző helyeken vízhez jutottak, megtanulhatjuk, mi hogyan juthatunk hozzá a Szent Szellem vizéhez, ami szükséges a dicsőítő szolgálatunkhoz. Ha az életünket a világiasság tölti meg, akkor testi erőt fogunk „pumpálni” vagyis használni, mielőtt a Szent Szellem eljönne. Ha elkezdtünk Istennel járni és szellemileg bementünk a pusztába, akkor csak imádkoznunk vagy örömeinket kell énekelnünk, hogy az Úr jelenléte megjelenjen. Ha szellemileg az Ígéret Földjén lakunk, akkor a dicsőítés közben szabadon

ihatunk a Szellem esőjéből. Szellemi átélésünk szintjéhez mérten kell „pumpálnunk”, énekelnünk vagy könyvedén dicsőítenünk, hogy élvezhessük az Úr jelenlétét. Ez a három egymásra épülő tapasztalat párhuzamba hozható az Isten jelenlétébe való bemenetel három szakaszával, ami Mózes sátorában lett kinyilatkoztatva, és amit már az előzőekben megvizsgáltunk.

ISTEN NÉPE IKABÓD IDEJÉN

Már tanulmányoztuk, hogy a papság bűnei miként vonták magukra Isten ítéletét Éli főpap idején. A frigyláda, ami Isten jelenlétét és dicsőségét jelképezte, eltávolodott Mózes sátorától. Folyt a szolgálat a sátorban, de már nem volt ott Isten jelenléte. Még mindig az Ígélet Földjén éltek, de a bűn miatt a dicsőítésüket Isten elutasította. Segítsen az Úr, hogy ne éljünk ilyen szellemi állapotban! Többé már ne akarjuk alkalomról alkalomra professzionálisan végezni a szolgálatunkat, ha az Úr jelenléte a bűn miatt eltávolodott tőlünk.

EGYÜTT ÉLNI A FILISZTEUSOKKAL

Azután látjuk, hogy Isten frigyládája a filiszteusoknál volt. Megtanulták az Urat félni és Neki áldozni dicsérettel, mert Isten hatalmas ereje ítéletben jelent meg előttük. Akkor is, amikor egy nem Ige szerinti szekeret készítettek, hogy azon vigyék a frigyládát, az Úr megáldotta a filiszteusok által használt szekeret. Az Úr irgalmas volt és túlnézett tudatlanságukon, kinyilvánította hatalmát és természetfeletti módon vezette vissza a frigyládát Izraelbe. Gyakran megengedi és meg is áldja Isten azt, ami nem az Ő tökéletes akarata (Mt. 19:8; Bír. 16:1-3; 1Kir. 13:18-20 és Zsolt. 106:15). Csak azért, mert

valaki tett valamit és Isten megáldotta, önmagában nem garancia arra, hogy nekünk is azt kell tennünk. Hamar lecsapott Isten ítélete, amikor Dávid király megpróbálta ugyanúgy szállítani a frigyládát, ahogy a filiszteusok tették.

A FRIGYLÁDÁT ELVITTÉK A SZÉRŰRE

Amikor Dávid király a filisztusok módszerét követve szekéren vitte a frigyládát, Isten ítélete lecsapott a szerűn. Ez azért történt, mert Isten sokkal magasabb értékrendeket vár el az Ő népétől. Minél több világosságot kapunk Isten Igéjéből, annál nagyobb a felelősségünk, hogy a világosságban járjunk.

Isten megáldotta a szekeret, amit a filiszteusok használtak, de Dávidot megítélte, amiért az ő módszerüket használta. Hasonlóképpen meg tudja Isten mutatni az Ő hatalmát egy hitetlennek egy bizonyos módszeren keresztül, de ez nem jelenti azt, hogy az Úr azt várja az Ő népétől, hogy ők is ugyanazt cselekedjék. Mondhatja valaki azt, hogy „engem az Úr így mentett meg, tehát az Úrnak kötelessége így folytatnia.” Amikor viszont az Úr elvisz minket egy „szerű átéléshez” akkor elkezdjük meglátni azt a keveredést az életünkben és a szolgálatainkban, amit Ő teljes mértékben *soha* nem helyeselt volna.

FEL A SIONRA

A Sion-hegy volt az a hely, ahova Dávid elvitte a frigyládát, hogy a sátorában lakozzon. Nekünk is tudnunk kell, hogyan menjünk fel a Sionra ahhoz, hogy követni tudjuk Isten jelenlétét és dicsőségét a nyugalom helyére. Erről olvasunk a Zsolt. 84:6-8-ban:

„Boldog ember az, a kinek te vagy erőssége, s a te ösvényeid [a Sionra vezető főút] vannak szívében. Átmenvén a Siralom völgyén, forrássá teszik azt; bizony áldással borítja el korai eső. Erőről erőre jutnak, míg megjelennek Isten előtt a Sionon.”

Szükségünk van arra, hogy a Sionra vezető főút legyen a szívünkben. Tanulmányozzuk ezzel a témával kapcsolatban az Ésaías 35. részét. A „szentség útja” az, ami énekkel és ujjongó örömmel fel tud minket vinni a Sionra. Azt olvassuk az És. 35:8-10-ben:

„És lesz ott ösvény és út, és szentség útának hívatik: tisztátalan nem megy át rajta; hisz csak az övék az; a ki ez úton jár, még a bolond se téved el; Nem lesz ott oroszlán, és a kegyetlen vad nem jó fel reá, nem is található ott, hanem a megváltottak járnak rajta! Hisz az Úr megváltottai megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek; és örök öröm fejkön, vígasságot és örömet találnak; és eltűnik fájdalom és sóhaj.”

Dávid még pontosabban leírja, hogy milyen szentségre van szükség ahhoz, hogy felmehessünk a Sionra, amikor válaszol a Zsolt. 24:3-5-ben feltett kérdésre: *„Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén? Az ártatlan kezű és tiszta szívű, a ki nem adja lelkét hiabavalóságra, és nem esküszik meg csalárd-ságra. Áldást nyer az Úrtól, és igazságot az idvesség Isténétől.”*

A megszentelődés négy feltételére van szükségünk ahhoz, hogy fel tudjunk menni a Sion-hegyére és meg tudjunk állni az Úr jelenlétében a Dávid sátorában. Legyen ártatlan a kezünk (tisztá cselekedetek) és tiszta a

szívünk, ne imádjunk bálványokat és ne legyünk hamis tanúk! Ezeknek a feltételeknek kell eleget tennünk, hogy felmehezzünk a Sionra.

A SIONON LAKNI A DÁVID SÁTORÁBAN

Csodálatos kiváltság felmenni Isten jelenlétébe és dicsőségébe, amit a Dávid sátora jelképez a Sion-hegyén. Mi pedig egy még ennél is csodálatosabb meghívást kapunk. Van valami sokkal jobb annál, mint felmenni és meglátogatni a Dávid sátorát, mégpedig az, ha ott is maradunk és ott lakunk. Dávid erről a magasabb elhívásról beszélt, amikor azt mondta: „*Uram, kicsoda tartózkodhat sátorodban, kicsoda lakozhat szent hegyeden?*” (Zsolt. 15:1)

Azután a többi zsoltárban beszél a megigazulás 11 feltételéről, amire szükségünk van, hogy ebben a megtapasztalásban maradhassunk. Csak 4 feltétel kell ahhoz, hogy felmehezzünk az Úr hegyére. Ha viszont a Sion-hegyén akarunk lakozni Dávid sátorában, akkor eleget kell tennünk a megigazulás 11 feltételének. Ha szeretnénk továbbmenni, magasabbra Istennel, akkor az Úr magasabb értékrendeket vár el tőlünk.

HOL AKARUNK ÉLNI?

A kérdés az mindannyiunk számára: Hol szeretnénk élni szellemileg? Ha a filiszteusok között élünk, akkor azért imádkozom, hogy az Úr áldjon meg és mutassa meg azokat a dolgokat, amelyek tele vannak keveredéssel és mutassa meg nekünk az Ő frigyládájának (jelenlétének) erejét. Ha megváltást nyerünk és elkezdünk Istennel járni, akkor is lesznek olyan idők, amikor Isten fegyelmezni fog hasonlóan ahhoz, ami a Kidon szé-

rújén történt. Ha szeretnénk magasabbra menni, hogy meglátogassuk az Urat a Dávid sátorában, akkor meg kell szentelnünk magunkat, hogy teljesíteni tudjuk a 24. zsoltár négy feltételét. Ha viszont szeretnénk a Dávid sátorában maradni és ott tartózkodni a Sion-hegyén, akkor a 15. zsoltár sokkal magasabb követelményeinek kell megfelelnünk. Miközben próbálkozunk felmenni és a Sionon lakni, azt fogjuk tapasztalni, hogy a mennyeiek közé emelkedünk: „*Hanem járultatok Sion hegyéhez, és az élő Istennek városához, a mennyei Jeruzsálemhez, és az angyalok ezreihez.*” (Zsid. 12:22) A Dávid sátorában lakni szellemi értelemben azt jelenti, hogy Krisztussal együtt mennyei helyeken fogunk ülni.

Sokan meglegednek azzal, hogy csak egy részét veszik el és élük meg azoknak az áldásoknak, amelyeket az Úr az Ő népének felajánl. Egy langymeleg laodiceai keresztény azt mondja: „*Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem.*” (Jel. 3:17) Ennek a meglegedésnek az oka az, hogy az Istennel való továbbhaladásnak ára van. Sok keresztény nem hajlandó „*tűzben megpróbált aranyat venni*”, mert ezzel együtt jár az, hogy többet kell megtapasztalniuk a megfeszített életből. (Jel. 3:18; 1Pét.1:6-7; Gal. 2:20) Segítsen az Úr, hogy ne alkudjunk meg a világgal és ne szeressük a világ dolgait! Imádkozzunk Dáviddal: „*Vizsgálj meg engem, oh Isten, és ismerd meg szívemet! Próbálj meg engem, és ismerd meg gondolataimat! És lásd meg, ha van-e nálam a gonoszságnak valamilyen útja? és vezérelj engem az örökkévalóság útján!*” (Zsolt. 139:23-24)

Kívánom, hogy az Úr adjon nekünk látást az Ő magas elhívásáról, hogy a Sionon éljünk, és ne elégedjünk

meg azzal, hogy az életünkben és a szolgálatunkban bármilyen elegyedést, keveredést megtűrjünk. Imádkozunk Dáviddal: „*Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba.*” (Zsolt. 43:3) Bárcsak mindannyian Isten szíve szerinti férfiakká és nőkké válnánk, akik a Dávid sátorában laknak a szellemi imádatban! Ha megtanulunk ebben a szellemi megtapasztalásban maradni, észrevesszük, hogy a szolgálataink megtelnek kenettel, sőt túlcsoordulnak az Istennel való találkozásnak köszönhetően. A zsoltárossal együtt fogjuk megvallani: „*eláraszt [felken] csillogó [friss] olajjal.*” (Zsolt. 92:11) Azután pedig – Dávidhoz hasonlóan – másokat is bele fogunk tudni vezetni a felkent zenébe és dicsőítésbe.

A/ függelék

Néhány javaslat a zenészeknek

1. Készüljünk fel arra, hogy időben kezdjünk! Ne akkor kezdjünk felkészülni az istentiszteletre, amikor meghirdettük az alkalmat, hanem akkor már legyünk készen!
2. Legyünk ott legalább 15 perccel az alkalom kezdése előtt, hogy imádkozzunk és a szívünkben felkészüljünk! Ne gyakoroljuk a zenét és ne próbáljunk, amikor az emberek elkezdnek gyülekezni az istentiszteletre! Törekedjünk Isten jelenlétébe vezetni az embereket!
3. A legjobban képzett zongorista (billentyűs) kezdjen el játszani öt-tíz perccel a kezdés előtt; ne gyakoroljon vagy szerepeljen, hanem kezdje el a dicsőítést és az imádatot: készítse fel magát és a hallgatóságot! Ha van más zenész is, akkor játszhatnak együtt is, de a többiek csak halkán kövessék a legtehetségesebb zenészt.
4. Próbáljunk meg kizárni minden zavaró tényezőt, a késést és a szükségtelen zajokat! Ne zavarjuk az embereket, miközben az Úrral szeretnének találkozni!
5. Próbáljunk meg odafigyelni az énekvezető minden utasítására (gyorsabban, ismétlés, ének, váltsunk hangnemet, hangosabban vagy halkabban, stb)!

6. Amikor bemondják az első éneket, a legtehetősebb billentyűs játsszon egy kis bevezetőt, mert ez segít az dicsőítésvezetőnek elkezdni az éneket!
7. Figyeljünk arra, hogy a tempós énekeket gyorsan énekeljük!
8. Jó, ha a dalok között a legügyesebb billentyűs tovább játszik, hogy megőrizze a folyamatosságot. A kevésbé képzett zenészek ne játsszanak olyankor, amikor minden elcsendesedik, vagy ha valaki prófétál! Csak olyankor játsszanak a hangszereiken és kísérik a képzett zenészeket, amikor az alkalom megkívánja!
9. Előre ellenőrizzük és gyakoroljuk a listánkra felírt dalokat! Ha sok időre van szükségünk a gyakorláshoz, akkor kérjük meg az énekvezetőt, hogy időben adja át a dalok listáját!

B/ függelék

Néhány javaslat a dicsőítésvezetőknek

1. Készüljünk fel arra, hogy időben kezdjünk! Ne kezdéskor induljon még csak a felkészülés, hanem akkor már legyünk készen!
2. Kerüljünk minden zavaró tényezőt, késést és szükségtelen zajt! Próbáljuk meg az embereket bevezetni Isten jelenlétébe!
3. Ne énekeljünk a mikrofonba túl hangosan! Az dicsőítésvezető ne egy „szóló” éneket énekeljen, hanem segítsen az embereknek, hogy mindenki együtt énekeljen az Úrnak. Amikor elkezdünk egy olyan dalt vagy dalrészletet énekelni, amit az emberek kevésbé ismernek, az énekvezető énekeljen hangosan és tisztán, hogy vezesse a többieket. Amikor viszont jól énekelik együtt az éneket, az énekvezető hátrálhat a mikrofontól, hogy ő is egyik tagjává váljon az együtt éneklő közösségnek.
4. Kezdjünk a dicsőítő dalokkal, majd térjünk rá az imádó énekekre. A dicsőítő dalok legyenek kötelezően gyors dalok. Törekedjünk arra, hogy mindenki tudjon örülni. Mondjuk be az első dicsőítő dalt, mielőtt elkezdenénk énekelni. Egy rövid szolgálat esetén jó, ha 3-4 dicsőítő és körülbelül 2-3 imádó dalt énekelünk, ez egy 20-30 perces éneklést tesz ki. Egy hosszabb szolgálat esetén énekeljünk 4-5 dicsőítő

és 3-5 imádó dalt, ami körülbelül 30-40 perces éneklés. Ha a pásztor átveszi az énekszolgálat vezetését, előfordulhat, hogy még több éneket énekel és hosszabbá teszi a szolgálatot. A dicsőítésvezetők általában nem olyan ügyesek, ezért ne utánozzák a pásztor példáját, amikor egy hosszú dicsőítő és imádó szolgálatot vezet, hacsak: A) nem biztosak abban, hogy a kenet árad, és ők akár hosszabb ideig is tovább tudják vezetni az embereket Isten jelenlétébe. B) engedélyt kaptak rá a pászortól! Legyünk nagyon figyelmesek arra, hogy a dicsőítéssel és imádattal ne vegyük el az időt Isten Igéjének hirdetésétől, hacsak nem árad a kenet és mindenki ott van az Úr jelenlétében! Ha a Szent Szellem csodálatosan megmozdul, akkor ne aggódjunk az idő miatt, hanem dicsőítsük az Urat és töltsünk időt az Ő jelenlétében!

5. Ne álljunk meg túl gyakran a dalok között, hogy spontán énekeljünk! A legjobb, ha megszokás nélkül megyünk egyik énekről a másikra mindaddig, míg elég kenet ömlik, hogy mindenki felszabaduljon a spontán imádatra. Ilyenkor vezessük őket teljes szívvel a spontán imádatban!
6. Szervezzük meg az énekek sorrendjét előre! Készítsünk listát a magunk, a zenészek, az énekesek és a kivetítő részére! Írjuk le minden dal címét és hangnemét! Vannak zenészek, akik az összes éneket el tudják játszani akkor is, ha csak röviddel az istentisztelet előtt ad-

juk oda nekik a listát, másoknak viszont több időre van szükségük, hogy megismerkedjenek a dallal. Gondoskodjunk róla, hogy a zenészek időben megkapják a listát, és ha szükségük van rá, tudjanak eleget gyakorolni!

7. Ha a Szent Szellem úgy vezet, hogy egy másik dalt vagy más sorrendben énekeljünk, mint amire készültünk a lista alapján, akkor legyünk érzékenyek és kövessük a Szent Szellemet, DE feltétlenül győződjünk meg róla, hogy a zenészeink elég ügyesek, hogy követni tudjanak! Ha változtatunk, és az éneket egy nehéz hangnemben énekeljük, még mielőtt elkezdenénk, győződjünk meg róla, hogy a zenészek képesek abban a hangnemben játszani!
8. Törekedjünk a gyülekezet énekgyűjteményéből választani énekeket. Jó, ha meg tudunk tanítani egy új dalt, de legyünk biztosak benne, hogy a zenészek ismerik és előkészítették a kivetítésre. Ha egy olyan dicsőítő éneket akarunk énekelni, amit a legtöbben nem tudnak, akkor tanítsuk meg a többiekkel a dicsőítés elején! Ha imádó ének az, amit a legtöbben nem ismernek, pár percre ültessük le a közösséget és az imádat elején tanítsuk meg! Próbáljunk meg egy alkalommal csak egy olyan éneket énekelni, amit nem ismer jól mindenki, de soha ne legyen kettőnél több ilyen dal!
9. Ha a dicsőítésvezető tud csörgődobon játszani, az segíthet az énekszolgálat vezetésében.

További kiadványaink

Dr. Brian Bailey

A hit oszlopai
A zsidókhoz írt levél
A második eljövétel

Elérem a célt
Kolossé és Filemon

A Vigasztaló

Krisztus élete

A Rómabeliekhez írt levél

Izrael vándorlása

Ken Sumrall

Az apostoli atyák

Michael Fletcher

Hogyan építsünk sikeres emberi kapcsolatokat
Lépj a következő szintre!

David A. Garcia

Ne ébresszétek fel a szerelmet túl korán

Daniel N. Matei

Az imában rejlő titok

Lamp Károly

Krisztus menyasszonya

Barta B. András

Szeretlek - versek

Koncz Ilona

Csodanapló

ÁLDOTT ÉS SZENT – Dicsőítő CD album